

FESTIVALIO KOMPOZITORIAI
COMPOSERS IN FOCUS:

JULIA WOLFE
MAGNUS LINDBERG
PHILL NIBLOCK
FREDERIC RZEWSKI
BERND ALOIS ZIMMERMANN

Festivalyje skambės daugiau nei 100
skirtingų žanrų kūrinių, dauguma jų – premjeros Lietuvoje
Festivalio programoje – 7 lietuvių kompozitorių kūriniai
ir 8 pasaulinės premjeros

Festivalio puošmena – pasaulinio garso solistai,
ansambliai ir geriausiu Lietuvos atlikėjų pajėgos

The festival shall present over 100 pieces of different
genres, most of them never before performed in Lithuania

The programme of the festival includes 7 pieces by
Lithuanian composers and 8 world-premieres
World-famous soloists, ensembles and best Lithuanian
performers will take part in the festival

PROGRAMA | TURINYS

In Focus:

- 6 JULIA WOLFE
- 10 MAGNUS LINDBERG
- 14 PHILL NIBLOCK

Festivalio dėmesys taip pat:

- 18 FREDERIC RZEWSKI
- 22 BERND ALOIS ZIMMERMANN

24 Spalio 20 d., šeštadienis, 20 val.
Vilniaus kongresų rūmai

LAURIE ANDERSON (JAV)
THE LANGUAGE OF THE FUTURE

28 Spalio 21 d., sekmadienis, 20 val.
MO muziejuje

SYNAESTHESIS
IN CELSIUS

Panayiotis Kokoras. *Conscious Sound* (2014)
Alexander Schubert. *Sugar, Maths and Whips* (2011)
Tomas Kutavičius. *Ritus rhythmus* (2018, premjera)*
Louis Andriessen. *Workers Union* (1975)

36 Spalio 24 d., trečiadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras

Styginių kvartetas CHORDOS
Dalyvauja DAUMANTAS KIRILAUSKAS
(fortepijonai)

Laurie Anderson. I ir III dalys iš *Shutter Island* (2017)
Islam Chipsy. *Zaghla* (2017)
Ken Benshoof. II dalis iš *Sweeter Than Wine* (2015)
Rhiannon Giddens. *At the Purchaser's Option with Variations* (2016)
Nicole Lizée. *Darkness is Not Well Lit* (2016)
Kala Ramnath. *Amrit* (2016)
Trey Spruance. II ir III dalys iš *Séraphîta* (2016)
Merlijn Twaalhoven. *Play* (2016)
Alexandra Vrebalov. *My Desert, My Rose* (2015)
Frederic Rzewski. *Fragmentai iš Crusoe* (1993)
Julia Wolfe. *Early That Summer* (1993)
Magnus Lindberg. ...de *Tartuffe, je croix* (1981)

Spalio 25 d., ketvirtadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras

JULIA WOLFE
SUSITIKIMAS SU FESTIVALIU
KVIESTINE KOMPOZITORE

50 Spalio 26 d., penktadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras

SYNAESTHESIS
IN FAHRENHEIT
Florent Ghys. *An Open Cage* (2012)
Frederic Rzewski. *Les Moutons de Panurge* (1969)
Meredith Monk. *Double Fiesta* (1986)
Julia Wolfe. *Stronghold* (2008)
Julia Wolfe. *Reeling* (2012)
Julia Wolfe. *Big Beautiful Dark and Scary* (2002)

56 Spalio 27 d., šeštadienis, 19 val.
Lietuvos nacionalinė filharmonija

LIETUVOS NACIONALINIS SIMFONINIS ORKESTRAS
RŪTA RIKTERĖ ir ZBIGNEVAS IBELHAUPTAS (fortepijoninis duetas)
COLIN CURRIE (kūno perkusija,
Didžioji Britanija)
JOANA DAUNYTĖ (arpa)
Dirigentas ROBERTAS ŠERVENIKAS
Magnus Lindberg. *ERA* (2012)
Loreta Narvilaitė. *Skambesys bangų sutampa su dangum* (2018, premjera)*
Julia Wolfe. *riSE and fLY* (2012)
Philip Glass. Koncertas dviem fortepijonams ir orkestriui (2015)

66 Spalio 28 d., sekmadienis, 19 val.
Lietuvos nacionalinė filharmonija

MANTRA PERCUSSION (JAV)
Iannis Xenakis. *Okho* (1989)
Tristan Perich. *Observations* (2008)
Sam Pluta. *Four Sixes* (2014)
Steve Reich. *Music for Pieces of Wood* (1973)
Michael Gordon. *Tree-oh* (2011)
Julia Wolfe. *Dark Full Ride* (2002)

- 76** Spalio 30 d., antradienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras
- MANUEL ZURRIA** (fleita, Italija)
& LT FLUTES' ORCHESTRA
- Rytis Mažulis. *Carduelis*
(2018, premjera)*
- Christopher Tye. *O Lux* (XVI a.)
- Jo Kondo. *Pamphonos* (2004)
- John Dowland. *Lachrimae antiquae* (1605)
- Kevin Volans. *7 Flutes* (2015)
- Thomas Tallis. *Loquebantur variis linguis* (XVI a.)
- John Luther Adams. *Strange Birds Passing* (1983)
- Johannes Ciconia. *Le ray au soleyl* (XIV–XV a.)
- Steve Reich. *Vermont Counterpoint* (1982)
- Lapkričio 2 d., penktadienis, 18 val.**
Šiuolaikinio meno centras
- MAGNUS LINDBERG**
SUSITIKIMAS SU FESTIVALIO
KVIESTINIUI KOMPOZITORIUMI
- 82** Lapkričio 2 d., penktadienis, 20 val.
Šiuolaikinio meno centras
- MARKUS STOCKHAUSEN**
(Vokietija)
& MartuX-M (Italija)
ATLAS SUITE
- Taip pat: LIFECUTTER (Slovénija),
MIŠA SKALSKIS (Lietuva)
- 88** Lapkričio 3 d., šeštadienis, 19 val.
Vilniaus kongresų rūmai
- LIETUVOS VALSTYBINIS SIMFONINIS ORKESTRAS**
- MANUEL BLANCO**
(trimitas, Ispanija)
- DOMENICO NORDIO**
(smuikas, Italija)
- EGLÉ SIRVYDYTĖ** (balsas)
- Dirigentas PAUL GOODWIN
(Didžioji Britanija)
- Magnus Lindberg. *Feria* (1997)
- Magnus Lindberg. Koncertas smuikui ir orkestrui Nr. 1 (2006)
- Albertas Navickas. *vakarų saulėtekio* (2018, premjera)*
- Bernd Alois Zimmermann.
Nobody Knows de Trouble I See (1954)
- 96** Lapkričio 4 d., sekmadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras
- KLAIPÉDOS KAMERINIS ORKESTRAS**
- JUHO LAITINEN** (violončelė, Suomija)
- VYTAUTAS GIEDRAITIS** (klarnetas)
- CHORAS „VILNIUS“**
- Dirigentas **ARTŪRAS DAMBRAUSKAS**
- Phill Niblock. #9.7 (*Number Nine point Seven*) (2017)
- Magnus Lindberg. *Away* (1994)
- Julia Wolfe. *Thirst* (2008)
- 102** Lapkričio 6 d., antradienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras
- PHILL NIBLOCK** (JAV)
- Dalyvauja **JUHO LAITINEN** (violončelė, Suomija)
- Phill Niblock. *Bag* (2014)
- Phill Niblock. *FeedCorn Ear* (2012)
- Phill Niblock. *V&LSG* (2013)
- 104** Lapkričio 8 d., ketvirtadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras
- LIETUVOS ANSAMBLIŲ TINKLAS VIRTUAL ORCHESTRA**
- Julia Wolfe. *My Lips From Speaking* (1993)
- Egidija Medekšaitė. *BhUtadhAtrI* (2018, premjera)*
- Vykintas Baltakas. *Sandwriting* (2018)
- Rolands Kronlaks. *Up in the Air* (2018, premjera)
- Julia Wolfe. *East Broadway* (1996)
- Thomas Hummel. *Sadedz!* (2018, premjera)
- 112** Lapkričio 9 d., penktadienis, 20 val.
Šiuolaikinio meno centras
- KANGDING RAY** (Prancūzija)
BYETONE (Vokietija)
- Taip pat: FUME (Lietuva)
- 116** Lapkričio 10 d., šeštadienis, 19 val.
Lietuvos nacionalinė filharmonija
- LIETUVOS NACIONALINIS SIMFONINIS ORKESTRAS**
- LUKAS GENIUŠAS** (fortepijonas)
- JUDE CARLTON** (perkusija, Didžioji Britanija)
- Dirigentas **VILLE MATVEJEFF** (Suomija)
- Magnus Lindberg. *Two Episodes* (2016)
- Rūta Vitkauskaitė. *Chrysalis* (2018, premjera)*
- John Adams. *Century Rolls* (1997)
- 124** Lapkričio 10 d., šeštadienis, 22 val.
Šiuolaikinio meno centras
- MOUSE ON MARS** (Vokietija)

PROGRAMME | CONTENT

In Focus:

- 8 JULIA WOLFE
- 12 MAGNUS LINDBERG
- 16 PHILL NIBLOCK

Festival's attention also to:

- 20 FREDERIC RZEWSKI
- 22 BERND ALOIS ZIMMERMANN

24 20 October, Saturday, 8 PM
Vilnius Congress Concert Hall

LAURIE ANDERSON (USA)
THE LANGUAGE OF THE FUTURE

28 21 October, Sunday, 8 PM
MO Museum

SYNAESTHESIS
IN CELSIUS

Panayiotis Kokoras. *Conscious Sound* (2014)
Alexander Schubert. *Sugar, Maths and Whips* (2011)
Tomas Kutavicius. *Ritus rhythmus*
(2018, premiere)*
Louis Andriessen. *Workers Union* (1975)

36 24 October, Wednesday, 7 PM
Contemporary Art Centre

String Quartet CHORDOS
With participation of
DAUMANTAS KIRILAUSKAS (piano)
Laurie Anderson. Parts 1 & 3 from *Shutter Island* (2017)
Islam Chipsy. *Zaghlaala* (2017)
Ken Benshoof. Part 2 from *Sweeter Than Wine* (2015)
Rhiannon Giddens. *At the Purchaser's Option with Variations* (2016)
Nicole Lizée. *Darkness is Not Well Lit* (2016)
Kala Ramnath. *Amrit* (2016)
Trey Spruance. Parts 2 & 3 from *Séraphîta* (2016)
Merlijn Twaalfhoven. *Play* (2016)

Alexandra Vrebalov. *My Desert, My Rose* (2015)
Frederic Rzewski. Fragments from *Crusoe* (1993)
Julia Wolfe. *Early That Summer* (1993)
Magnus Lindberg. ...de *Tartuffe, je croix* (1981)

25 October, Thursday, 7 PM
Contemporary Art Centre

JULIA WOLFE
MEETING WITH COMPOSER IN FOCUS

50 26 October, Friday, 7 PM
Contemporary Art Centre

SYNAESTHESIS
IN FAHRENHEIT

Florent Ghys. *An Open Cage* (2012)
Frederic Rzewski. *Les Moutons de Panurge* (1969)
Meredith Monk. *Double Fiesta* (1986)
Julia Wolfe. *Stronghold* (2008)
Julia Wolfe. *Reeling* (2012)
Julia Wolfe. *Big Beautiful Dark and Scary* (2002)

56 27 October, Saturday, 7 PM
Lithuanian National Philharmonic Hall

LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY ORCHESTRA
RŪTA RIKTERĖ & ZBIGNEVAS IBELHAUPTAS (piano duo)
COLIN CURRIE (body percussion, Great Britain)
JOANA DAUNYTĖ (harp)
Conductor **ROBERTAS ŠERVENIKAS**
Magnus Lindberg. *ERA* (2012)
Loreta Narvilaitė. *Skambesys bangų sutampa su dangum* (2018, premiere)*
Julia Wolfe. *riSE and fLY* (2012)
Philip Glass. *Double Piano Concerto* (2015)

66 28 October, Sunday, 7 PM
Lithuanian National Philharmonic Hall

MANTRA PERCUSSION (USA)
Iannis Xenakis. *Okho* (1989)
Tristan Perich. *Observations* (2008)
Sam Pluta. *Four Sixes* (2014)
Steve Reich. *Music for Pieces of Wood* (1973)
Michael Gordon. *Tree-oh* (2011)
Julia Wolfe. *Dark Full Ride* (2002)

76 **30 October, Tuesday, 7 PM**
Contemporary Art Centre

**MANUEL ZURRIA (flute, Italy)
& LT FLUTES' ORCHESTRA**

Rytis Mažulis. *Carduelis*
(2018, premiere)*
Christopher Tye. *O Lux* (16th c.)
Jo Kondo. *Pamphonos* (2004)
John Dowland. *Lachrimae antiquae*
(1605)
Kevin Volans. *7 Flutes* (2015)
Thomas Tallis. *Loquebantur variis
linguis* (16th c.)
John Luther Adams. *Strange Birds
Passing* (1983)
Johannes Ciconia. *Le ray au soleyl*
(14th–15th c.)
Steve Reich. *Vermont Counterpoint*
(1982)

2 November, Friday, 6 PM
Contemporary Art Centre

MAGNUS LINDBERG
MEETING WITH COMPOSER IN FOCUS

82 **2 November, Friday, 8 PM**
Contemporary Art Centre

**MARKUS STOCKHAUSEN
(Germany)**
& MartuX-M (Italy)

ATLAS SUITE

Also: LIFECUTTER (Slovenia),
MIŠA SKALSKIS (Lithuania)

88 **3 November, Saturday, 7 PM**
Vilnius Congress Concert Hall

**LITHUANIAN STATE
SYMPHONY ORCHESTRA**

MANUEL BLANCO (trumpet, Spain)
DOMENICO NORDIO (violin, Italy)

EGLÈ SIRVYDYTĖ (voice)

**Conductor PAUL GOODWIN
(Great Britain)**

Magnus Lindberg. *Feria* (1997)
Magnus Lindberg. *Violin Concerto No. 1* (2006)
Albertas Navickas. *sunrise of the west* (2018, premiere)*
Bernd Alois Zimmermann.
Nobody Knows de Trouble I See (1954)

96 **4 November, Sunday, 7 PM**
Contemporary Art Centre

KLAIPĖDA CHAMBER ORCHESTRA

JUHO LAITINEN (cello, Finland)
VYTAUTAS GIEDRAITIS (clarinet)
VILNIUS CHOIR
Conductor ARTŪRAS DAMBRAUSKAS
Phill Niblock. #9.7 (*Number Nine point Seven*) (2017)
Magnus Lindberg. *Away* (1994)
Julia Wolfe. *Thirst* (2008)

102 **6 November, Tuesday, 7 PM**
Contemporary Art Centre

PHILL NIBLOCK (USA)
With participation of **JUHO LAITINEN
(cello, Finland)**
Phill Niblock. *Bag* (2014)
Phill Niblock. *FeedCorn Ear* (2012)
Phill Niblock. *V&LSG* (2013)

104 **8 November, Thursday, 7 PM**
Contemporary Art Centre

LENsemble
VIRTUAL ORCHESTRA

Julia Wolfe. *My Lips From Speaking* (1993)
Egidija Medekšaitė. *BhUtadhAtrI* (2018, premiere)*
Vykintas Baltakas. *Sandwriting* (2018)
Rolands Kronlaks. *Up in the Air* (2018, premiere)
Julia Wolfe. *East Broadway* (1996)
Thomas Hummel. *Sadedz!* (2018, premiere)

112 **9 November, Friday, 8 PM**
Contemporary Art Centre

KANGDING RAY (France)
BYETONE (Germany)
Also: FUME (Lithuania)

116 **10 November, Saturday, 7 PM**
Lithuanian National Philharmonic Hall

**LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY
ORCHESTRA**
LUKAS GENIUŠAS (piano)
JUDE CARLTON (percussion, Great Britain)
Conductor VILLE MATVEJEFF (Finland)
Magnus Lindberg. *Two Episodes* (2016)
Rūta Vitkauskaitė. *Chrysalis* (2018, premiere)*
John Adams. *Century Rolls* (1997)

124 **10 November, Saturday, 10 PM**
Contemporary Art Centre

MOUSE ON MARS (Germany)

IN FOCUS:

JULIA WOLFE

Julios Wolfe (g. 1958) muzika pasižymi intensyviu kūniškumu ir nenumaldoma jėga, stumiančia atlikėjus prie kraštutinumų ir reikalaujančia iš publikos viso dėmesio. Semdamasi įkvėpimo iš liaudies, klasikinės ir roko muzikos, kompozitorė kiekvienam žanru suteikia šiuolaikiško jautrumo ir tuo pat metu griauna tarp žanrų ribas. „Wall Street Journal“ recenzijoje rašoma, kad J. Wolfe kūryba „muzikos pasaulyje jau seniai apgyvendino atskirą žemę, kur klasikinėms formoms naujos gyvybės suteikia repetityvūs minimalistiniai elementai ir gaivališka roko energija.“

J. Wolfe gimė Filadelfijoje, nuo paauglystės mokėsi skambinti fortepijonu, užaugusi ketino sekti mediko tévo pédomis. „Turėjau tapti gydytoja,“ prisipažįsta kompozitorė. Tačiau jai pasirinkus mu-

zikės kelią, tévai ne nusivylė, bet „jautési gerokai sutriek“. Rimtesnės muzikos studijos prasidėjo pasirinkus muzikos programą Mičigano universitete, kurį 1982 m. J. Wolfe baigė muzikos ir teatro bakalauro diplomu. 1984-aisiais įstojoji į Jeilio muzikos mokyklą, mokėsi pas Martiną Bresnicką, o 1986 m. igijo muzikos magistro laipsnį. 1992 m. laimėjusi Fulbraito stipendiją išvyko į Amsterdamą. Po kompozicijos doktorantūros studijų Prinstono universitete 2012 m. apgynė daktaro disertaciją. Nuo 2009-ųjų J. Wolfe yra Niujorko universiteto Steinhardto mokyklos kompozicijos profesorė, prieš tai septynerius metus buvo Manheteno muzikos mokyklos docentė.

2015 m. kompozitorei įteikta Pulicerio premija už koncertinę oratoriją chorui ir instrumen-

tams „Anthracite Fields“ (2014). Kūrinys remiasi pasakojimais, pokalbiais, kalbomis, skirtomis pagerbti Pensilvanijos anglakasybos regione išgyvenusius žmones. Anot „LA Times“ muzikos apžvalgininko Marko Swedo, ši oratoria „perteikia ne tik sunkaus prarastos kartos gyvenimo liūdesį, [...] bet ir šiuolaikinės, taip pat prarastos kartos gyvenimo būdo malonumus bei aistrašas. Muzika pavergia, bet nieko neperdeda. Solidus, gilus darbas.“ J. Wolfe pati užaugo tame

regione, nors prieš imdamasi šios partitūros su anglakasybos istorija nebuvo susipažinusi.

„Aš augau ne tarp anglakasių, bet jautri anglakasybos regiono situacija nelabai ką skyrėsi nuo mano gimtojo miestelio aplinkos, todėl daug kas atrodė pažystama.“ Kompozitorė praleido beveik metus tyrinėdama šią temą, kalbindama Skrantone įsikūrusio Pensilvanijos anglakasybos paveldo muziejaus ekspertus. Labiausiai jos dėmesį patraukė skaldytojas dirbusių berniukų tema – anglų kasyklose buvo samdomi vaikai, kurie plikomis rankomis nuo anglų atskeldavo nuolaužas ir šiuksles. Kai kuriose oratorių dalyse choristai rečituoja ilgus, kompozitorės surinktų anglakasių pavardžių sąrašus. „Anthracite Fields“ muzikos stilius įvairialypis: grėsmingas šnabždėjimas peraugą į šviesesnį skambesį ir liaudies muzikos motyvus, kartkartėmis pražūžia roko įkvėptos muzikinės fantazijos.

Tarp naujesnių projektų minėtinas „ilgametražis“ kūrinys „Steel Hammer“ (2009), sukurtas grupei „Bang on a Can All-Stars“ ir dainininkams. Teatro trupės „SITI Company“ gastrolėse

buvo rodoma šio teatro vadovės režisierės Anne Bogart išplėsta ir teatralizuota veikalo versija. 2012 m. BBC užsakymu buvo sukurtas ir Sinsinačio simfoninio orkestro atlirkas koncertas „riSE and fLY“ kūno perkusijai ir gatvės mušamiesiems. 2019-ujų sausį Niujorko filharmonijos orkestras pirmą kartą atliks J. Wolfe stambaus žanro kūrinj, „Fire in My Mouth“ moterų chorui ir orkestrui. Veikale, kurio atsiradimą paskatino neblėstantis kompozitorės domėjimasis Amerikos dirbančių istorija, pasitelkiama amžių sandūros Niujorko drabužių industrijoje dirbančių moterų tema.

J. Wolfe yra bendradarbiavusi su teatrade Anna Deveare Smith, choreografe Susana Marshall, teatro dailininkais Jeffu Suggu ir Jimu Findlay, režisieriumi François'u Girard'u ir kitais. Jos muzika atliekama žymiausiose pasaulio koncertų salėse ir renginiuose – tai Sidnėjaus olimpinė meno festivalio scena, Pietų Korėjos menų centras „LG“, Italijos festivalis „Settembre Musica“, Prancūzijos „Theatre de la Ville“, Bruklino muzikos akademija, Linkolno centras, „Carnegie Hall“ ir kt.

Šios kompozitorės kūrybą yra išleidusios jrašų kompanijos „Cantaloupe“, „Teldec“, „Point/Universal“, „Sony Classical“ ir „Argo/Decca“. J. Wolfe muzika leidžiama „Red Poppy, Ltd. (ASCAP)“, platinama „G. Schirmer, Inc.“

2015 m. J. Wolfe suteikta Herbo Alperto muzikinė premija, o 2016 m. – programos „MacArthur“ stipendija.

Kompozitorė yra viena iš legendinės Niujorko grupės „Bang on a Can“ įkūrėjų ir meno vadovų. „Bang on a Can“ visame pasaulyje pagarsėjo inovatyviais pasirodymais ir entuziastingu dėmesiu naujajai muzikai. 1987 m. J. Wolfe kartu su kitais dvimi šios grupės įkūréjais – Davidu Langu ir savo vyru Michaelu Gordonu pristatė pirmą savo kūrybos maratoną, ilgainiui išaugusį į naujosios muzikos festivalį „The Bang on a Can All-Stars“. Šis festivalis į pasaulinę sceną išsiveržė tada, kai grupė pradėjo gauti kvietimus koncertuoti už Niujorko ribų. Kompozitoriai dalyvauja sudarant grupės programas, kartais kuria jai muziką, retkarčiais visi trys drauge parašo vieną kitą stambų sceninį veikalą. Bendri kompozitoriorū projektai – „The Carbon Copy Building“ (1999), „Lost Objects“ (2001), „Shelter“ (2005) ir „Water“ (2008).

J. Wolfe kūrybos stilijus visada išsiskyrė populiariosios ir klasikinės kultūros įtakų sinteze, kurią ji atrado natūraliai ir kone atsikiltinai. Nors J. Wolfe augo nedideliame Pensilvanijos miestelyje ir mokėsi groti pianinu, dar iki studijų Mičigano universitete ji buvo susižavėjusi roko ir liaudies muzika. Tai kompozitorė, kurios kūrybą jkvėpia tiek „Led Zeppelin“ dainos, tiek L. van Beethoveno simfonijos. „Klasikinis rokas ar klasika su roko užtaisu?“ – taip buvo pavadinės pokalbis su kompozitore 2003 m. kovo 11 d. „WNYC Soundcheck“ studijoje.

Didžioji J. Wolfe kūrybos dalis – tai kūriniai styginiams, nuo kvartetų iki pilnos sudėties orkestro. Kaip rašoma įtakingame dienraštyje „The New Yorker“, J. Wolfe kvartetams „būdingas siautulingas roko muzikos gaivalas ir šviesaus minimalizmo aura – keturi instrumentai groja lyg didelė gitara, ir psichodelinės būsenos išsiveržia į galingą ekstazę“. Tarp tokiių kūrinii minėtini: tradicinės anglų baladės įkvėptas kūrinys styginių orkestrui, „Cruel Sister“ (2004), sukurtas Miuncheno kamerinio orkestro užsakymu bei JAV pirmą kartą atlirkas Spoleto festivalyje; „Fuel“ styginių orkestrui (2007), sukurtas bendradarbiaujant su kino kūrėju Billu Morrisonu.

Olandų kompozitorius Louisas Andriessenas, nesenai kalbintas telefonu, pastebėjo:

„Pamenu, 9-ojo dešimtmečio pabaigoje ar 10-ojo dešimtmečio pradžioje draugams sakiau, kad iš visų „Bang on a Can“ įkūrėjų Julie atrodė ramiausia ir mandagiausia. Tačiau jos muzika iš visų trijų kompozitorų yra aštriausia ir agresyviausia.“

Julia Wolfe's (b. 1958) music is distinguished by an intense physicality and a relentless power that pushes performers to extremes and demands attention from the audience. She draws inspiration from folk, classical, and rock genres, bringing a modern sensibility to each while simultaneously tearing down the walls between them. According to the *Wall Street Journal*, her music has "long inhabited a terrain of its own, a place where classical forms are recharged by the repetitive patterns of minimalism and the driving energy of rock."

Born in Philadelphia, Wolfe as a teenager learned piano. Growing up, she was expected to follow in the footsteps of her father, a physician. "I was supposed to be a doctor," she said. When she chose to pursue music, her parents weren't disappointed, "but they were definitely confused." Wolfe began to study music seriously after taking a musicianship class at the University of Michigan, where she received a B.A. in music and theater in 1982. In 1984 she entered the Yale School of Music and studied with Martin Bresnick. After receiving her M.M. in 1986, Wolfe received a Fulbright Scholarship to travel to Amsterdam in 1992. In 2012, she received a Ph.D. in composition from Princeton University. She has been a Professor of Music Composition at New York University in the Steinhardt School since 2009, prior to which she was an Adjunct Professor at the Manhattan School of Music for seven years.

In 2015 Wolfe won the Pulitzer Prize for music for her work *Anthracite Fields* (2014), a concert-length oratorio for chorus and instruments. The music composition draws on oral histories, interviews, speeches, and more to honor the people who persevered and endured in the Pennsylvania Anthracite coal region. Mark Swed of the *LA Times* wrote *Anthracite Fields* "captures not only the sadness of hard lives lost [...] but also of the sweetness and passion of a way of daily life now also lost. The music compels without overstatement. This is a major, profound work." Wolfe grew up in the area but wasn't familiar with the history of coal mining when she began the project. "I didn't grow up around miners. But the sensibility of the region wasn't so different from the small town where I did grow up, so it felt familiar." The composer spent about a year researching the subject, including interviewing experts at the Pennsylvania Anthracite Heritage Museum in Scranton. One subject that fascinated her was the "breaker boys" – primarily children who were employed to manually separate debris from the coal. In some sections, chorus members invoke a long list of names of coal miners that Wolfe collected during her research. The musical style of *Anthracite Fields* ranges widely, with ominous drone tones giving way to more lighthearted sounds and folk passages, with occasional intrusions of rock music-inspired flights of fancy.

Recent projects include her evening-length *Steel Hammer* (2009) for the Bang on a Can All-Stars and singers which toured in an expanded theatrical form with director Anne Bogart and her SITI Company. Wolfe's body concerto *riSE and fLY* (2012) – commissioned by the BBC and performed by the Cincinnati Symphony – features rapid-fire body slaps and street percussion. In January 2019, the New York Philharmonic premieres *Fire in My Mouth*, Wolfe's large-scale work for women's choir and orchestra, continuing her interest in American labor history with the subject of women in New York's garment industry at the turn of the century.

Wolfe has collaborated with theater artist Anna Deveare Smith, choreographer Susan Marshall, designers Jeff Sugg and Jim Findlay, and director François Girard, among others. Her music has been heard at venues throughout the world, including the Sydney Olympic Arts Festival, LG Arts Center (South Korea), Settembre Musica (Italy), Theatre de la Ville (France), the Brooklyn Academy of Music, Lincoln Center, and Carnegie Hall, and has been recorded on Cantaloupe Music, Teldec, Point/Universal, Sony Classical, and Argo/Decca. Her music is published by Red Poppy, Ltd. (ASCAP) and is distributed worldwide by G. Schirmer, Inc.

Wolfe was a 2016 MacArthur Fellow and was a recipient of the 2015 Herb Alpert Award in Music.

She is co-founder/co-artistic director of New York's legendary music collective Bang on a Can. The Bang on a Can is known worldwide for its innovative performances and embrace of new music. In 1987, together with other two co-founders David Lang and Michael Gordon, Julia's husband, the three composers presented the first of their marathons, which for a time grew into a short new-music festival. The Bang on a Can All-Stars began after the organization started getting invitations to present concerts outside New York. The composers oversee the ensemble's programming and occasionally write for it. And now and then the three collaborate on a score, usually a full-evening staged work. So far, the joint projects include *The Carbon Copy Building* (1999), *Lost Objects* (2001), *Shelter* (2005) and *Water* (2008).

Synthesizing popular and classical influences has always been part of Wolfe's style. She came to it naturally and almost by accident. Though she played the piano growing up in a small town in Pennsylvania, Wolfe had gravitated toward rock and folk music by the time she enrolled at the University of Michigan. Wolfe is a composer who is as influenced by the songs of Led Zeppelin as she is by the symphonies of Beethoven. "Classing Rock, or Rocking Classical?" (from a studio talk to Julia Wolfe at WNYC Soundcheck in March 11, 2003).

She has written a major body of work for strings, from quartets to full orchestra. Her quartets, as described by *The New Yorker*, "combine the violent forward drive of rock music with an aura of minimalist serenity [using] the four instruments as a big guitar, whipping psychedelic states of mind into frenzied and ecstatic climaxes." Wolfe's *Cruel Sister* (2004) for string orchestra, inspired by a traditional English ballad, was commissioned by the Munich Chamber Orchestra and received its U.S. premiere at the Spoleto Festival. *Fuel* for string orchestra (2007) is a collaboration with filmmaker Bill Morrison.

"I remember telling friends, in the late '80s or early '90s," the Dutch composer Louis Andriessen said in a recent telephone interview, "that of the founders of Bang on a Can, Julie looked the most quiet and polite, but her music was actually the sharpest and most aggressive of the three composers."

From juliawolfemusic.com

IN FOCUS:

MAGNUS LINDBERG

„Tai vienas įtakingiausių muzikinės kūrybos balsų XXI amžiuje.“

„The Times“ apie Magnusą Lindbergą

Vienas talentingiausių savo kartos Europos kompozitorų **Magnus Lindbergas** (g. 1958) ypač žavi savo orkestrine kūryba. „Orkestras – mano mėgstamiausias instrumentas,“ – yra sakęs M. Lindbergas, tik patvirtindamas tai, kas ir taip akivaizdu žvelgiant į jo darbų sąrašą. Energija, spalvingumas ir jaudinantis muzikinės medžiagos tirštumas – tai išskirtiniai pastarųjų metų kūrybos bruožai. 2009–2012 m., būdamas Niujorko filharmonijos orkestro reziduojantis kompozitorius, M. Lindbergas parašė keletą įsimintinų kūrinių – tai „EXPO“, kuris pirmą kartą nuskambėjo inauguraciame orkestro muzikiniu vadovu paskirto Alano Gilberto koncerte,

„Al Largo“ orkestrui, „Souvenir“ ansambliu ir Antrasis koncertas fortepijonui, kurį 2012 m. pirmą kartą su orkestru atliko pianistas Yefimas Bronfmanas. Nuo 2014–2015 m. sezono kompozitorius trejiems metams buvo pakviestas reziduoti Londono filharmonijos orkestre. Šio orkestro užsakymu sukurtas Antrasis koncertas smuikui (2015), skirtas vokiečių smuikininkui Frankui Peterui Zimmermannui. Naują kūrinį orkestrui „Tempus Fugit“ užsakė Suomijos radijo simfoninis orkestras Neprilausomybės šimtmečio sukakčiai 2017-ųjų gruodį pažymėti.

M. Lindbergas gimė Helsinkyje, kur pradėjo mokytis skambinti fortepijonu, vėliau įstojo į Sibelijaus akademiją ir studijavo kompoziciją pas Einojuhani Rautavaarą ir Paavo Heinineną. Pastarasis skatino studentus gilinti į Europos avangardistų kūrybą. Apie 1980-uosius M. Lindbergas ir jo bendraamžiai E. Hämeeniemė, J. Kaipainenas, K. Saariaho bei E. P. Salonenas susibūrė į neformalią „Atvirų ausų draugiją“, kurios tikslas buvo skleisti žinias apie meinstryminį modernizmą. 1981-ieji M. Lindbergui buvo lemtini – kompozitorius išvyko į Paryžių studijuoti pas Vinko Globokarą ir Gérardą Grisey. Studijų metu jis taip pat tobulinosi pas Franco Donatoni Sienoje, bendravo su Brianu Ferneyhough, Helmutu Lachenmannu ir Karlu Hölleriu.

Anot muzikologo Risto Niemineno, M. Lindbergas pirmają partitūrą orkestrui parašė dar prieš pradėdamas mokytis kompozicijos, 17-os metų. Smalsus, nebiantis eiti savo keliu, jis kūrė muziką naudodamas post-vebernišką serijų techniką, tarsi tyrinédamas tam tikro komponavimo būdo ribas. Kūrybinį proveržį žymėjo du stambaus žanro veikalai – „Action-Situation-Signification“ (1982) ir „Kraft“ (1983–1985), kurie glaudžiai susiję su M. Lindbergo ir Esa-Pekka Salonenos suburtu ansambliu „Toimii“. Šis ansamblis, kuriamė M. Lindbergas grojo fortepijonu ir mušamaisiais, jam buvo tarsi garsinių eksperimentų laboratorija. Šiemis 9-ajame dešimtmetyje sukurtiems darbams būdingas kompleksiškumas ir primityvizmas, eksperimentavimas pasitelkiant muzikinės medžiagos kraštutinumus. Pavyzdžiui, ritmo ir

garso studija „Kraft“ – tai tarsi jaunojo M. Lindbergo „Šventasis pavasaris“. Nors kūrinio pamatinė struktūra ir plėtojimas apskaičiuotas sudėtinga kompiuterine programa, tačiau pagrindinis dėmesys sutelkiamas visiškai kitur. Čia kompozitorius vietoj muzikos instrumentų naudoja realistinius / tikrovės objektus (*objets trouvés*), juos derina su tradiciniu klasikiniu skambesiu – tarytum tyrinėtų muzikinio garso galimybes. Muzika pratrūksta atviru, nerafinuotu triukšmu ir pirmaprade energija, panašiai kaip pankroko grupių koncertuose, kurių kompozitorius buvo klausėsis Berlyno klubuose.

9-ojo dešimtmečio pabaigoje M. Lindbergo muzika transformavosi ir įgavo naujų modernistinio klasicizmo formą: jį daugumą komunikacinių energingos muzikinės kalbos elementų (harmonija, ritmas, kontrapunktas, melodija) kompozitorius pažvelgė naujai, post-serinės epochos žvilgsniu. Pagrindiniai šią stilistinę raidą žymintys kūriniai – tai triptikas orkestriui arba ansambliu „Kinetics“ (1988), „Marea“ (1989–1990), „Joy“ (1989–1990) ir kvintesenciniai šio laikotarpio darbai „Aura“ (1993–1994) bei „Arena“ (1994–1995).

Tokie M. Lindbergo kūriniai kaip „Feria“ (1997), stambaus žanro veikalai „Fresco“ (1997), „Cantigas“ (1999), Koncertas orkestriui (2002–2003) ir „Sculpture“ (2005), taip pat Koncertas klarnetui (2002), du koncertai smuikui (2006 ir 2015) bei du koncertai violončelei (1999 ir 2013) įtvirtino jį kaip vieną daugiausiai orkestriui rašančių kompozitorių. „Seht die Sonne“ (2007) partitūra buvo parašyta Simono Rattle'o vadovaujamo Berlyno filharmonijos ir San Fransisko simfoninių orkestrų užsakymu. 2009-ųjų gegužė Helsinkyje įvyko pirmojo kūrinio chorui su orkestru „Graffiti“ premjera, o „Era“ (2012) pažymėjo „Concertgebouw“ 125-ąsias metines.

Technikos požiūriu M. Lindbergo muzika remiasi tvirta harmonijos ir ritmo konstrukcija. Kompozitorius dažnai pasitelkia čakonos techniką, muzikinį pasakojimą plėtodamas ant pasikartojančių harmoninių junginių pagrindo. Nepaisant to, muzika anaipolt neatrodo akademiška – sodrus garsinis pasaulis pilnas gyvybės. Kūriniai turi aiškią dramaturgiją, tarytum muzikiniai veikėjai būtų abstrakčios dramas personažai. Pavyzdžiui, Koncerte klarnetui (2002) ir Koncerte smuikui Nr. 1 (2006), išryškėja melodinis pradas, kuris nebuvo toks svarbus ankstesnėje kūryboje. Užuot konstruodamas postmodernistinius koliažus iš kitų kompozitorių muzikos, M. Lindbergas savo darbuose įkūnija įvairiapusę asmenybę, apsaugodamas muzikos istoriją nuo garsinės informacijos pertekliaus.

Žymiausi M. Lindbergo muzikos interpretuotojai – tai kamerinis orkestras „Avanti!“, ansamblis „InterContemporain“, Londono „Sinfonietta“, Londono ir Los Andželo filharmonijų orkestrai, dirigentai Esa-Pekka Salonenas, Jukka-Pekka Saraste, Sakari Oramo, Oliveras Knussenas, Simonas Rattle'as, Christophas von Dohnányi, Vladimiras Jurowskis ir Alanas Gilbertas.

2003 m. M. Lindbergui įteikta prestižinė „Wihuri“ fondo Sibelijaus premija. Šio kompozitoriaus muzikos įrašų yra išleidusios tokios kompanijos kaip „Deutsche Grammophon“, „Sony“, „Ondine“, „Da Capo“ ir „Finlandia“. M. Lindbergo partitūras leidžia „Boosey & Hawkes“.

Pagal www.boosey.com

"One of the major voices of 21st century composition."

The Times

One of the most talented European composers of his generation, **Magnus Lindberg** (b. 1958) is particularly admired for his orchestral scores. "The orchestra is my favorite instrument" stated Lindberg, confirming something that is clear already by looking at his work list. Energy, color and a thrilling density of material are the hallmarks of his recent style. Lindberg was Composer-in-Residence of the New York Philharmonic between 2009 and 2012, with new works including the concert-opener *EXPO* premiered to launch Alan Gilbert's tenure as the orchestra's Music Director, *Al Largo* for orchestra, *Souvenir* for ensemble, and Piano Concerto No. 2 premiered by Yefim Bronfman in 2012. He was appointed Composer in Residence with the London Philharmonic Orchestra for three years from the 2014/15 season, with commissions including Violin Concerto No. 2 for Frank Peter Zimmermann. A new orchestral work, *Tempus Fugit*, was commissioned by the Finnish Radio Symphony Orchestra to celebrate the centenary of Finnish Independence in December 2017.

Born in Helsinki, Finland, he began piano studies and later entered the Sibelius Academy where his composition teachers included Einojuhani Rautavaara and Paavo Heininen. The latter encouraged his pupils to explore the works of the European avant-garde. This led around 1980 to the founding of the informal grouping known as the Ears Open Society including Lindberg and his contemporaries Hämeenlahti, Kaipainen, Saariaho and Salonen, which aimed to encourage a greater awareness of mainstream modernism. Lindberg made a decisive move in 1981, travelling to Paris for studies with Globokar and Grisey. During this time he also attended Donatoni's classes in Siena, and made contact with Ferneyhough, Lachenmann and Höller.

According to Risto Nieminen, Lindberg wrote his first orchestral score at the age of 17, before taking any lessons in composition. He was curious and not afraid of going his own way. He constructed music with post-Webern serial procedures, as if he was trying to explore the limits of a certain way of making music. His compositional breakthrough came with two large-scale works, *Action-Situation-Signification* (1982) and *Kraft* (1983–5), which were inextricably linked with his founding with Salonen of the experimental Toimii Ensemble. This group, in which Lindberg plays piano and percussion, has provided the composer with a laboratory for his sonic development. His works at this time combined experimentalism, complexity and primitivism, working with extremes of musical material. E.g. his *Kraft*, a study in rhythm and sound, was the young Lindberg's *Rite of Spring*. The basic structure and processes were calculated using an elaborate software program, but the focus was already different. Now it looked like Lindberg was challenging the possibilities of musical sound, using scrapyard *objets trouvés* as instruments along with traditional classical sounds. Music burst out with raw, unrefined noise and primitive energy, as in the performances of punk bands that he had heard in Berlin clubs.

During the late 1980s his music transformed itself towards a new modernist classicism, in which many of the communicative ingredients of a vibrant musical language (harmony, rhythm, counterpoint, and melody) were re-interpreted afresh for the post-serial era. Key scores in this stylistic evolution were the orchestral/ensemble triptych *Kinetics* (1988), *Marea* (1989–90) and *Joy* (1989–90), reaching fulfillment in *Aura* (1993–4) and *Arena* (1994–5).

Lindberg's output has positioned him at the forefront of orchestral composition, including the concert-opener *Feria* (1997), large-scale statements such as *Fresco* (1997), *Cantigas* (1999),

Concerto for Orchestra (2002–3) and *Sculpture* (2005), and concertos for clarinet (2002), two for violin (2006 and 2015) and two for cello (1999 and 2013). Works also include *Seht die Sonne* (2007), commissioned by the Berliner Philharmoniker under Simon Rattle and the San Francisco Symphony, his first choral-orchestral work *Graffiti*, premiered in Helsinki in May 2009 and *Era* (2012) for the 125th anniversary of the Concertgebouw.

Technically the music of Lindberg is based on a solid construction of harmony and rhythm. He often deploys a chaconne technique, where the musical narrative is built over a repeated harmonic sequence. Despite this the music does not sound theoretical, due to the juicy sound world, teeming with life. There is a clear sense of dramaturgy as if the musical characters were protagonists in an abstract drama. In his most recent works, especially in the concertos for clarinet (2002) and violin (No. 1, 2006), he has also introduced a clear melodic aspect which was not such a primary concern in his earlier output. Instead of constructing post-modern collages of other composers' music, Lindberg's works are a reflection of a versatile personality which distils music history out of an abundance of sonic information.

His music interpreters include Avanti, Ensemble InterContemporain, London Sinfonietta, Philharmonia Orchestra, Los Angeles Philharmonic and conductors Salonen, Saraste, Oramo, Knussen, Rattle, Dohnányi, Jurowski and Gilbert.

In 2003 Lindberg was awarded the prestigious Wihuri Sibelius Prize. His music has been recorded on the Deutsche Grammophon, Sony, Ondine, Da Capo and Finlandia labels. Lindberg is published by Boosey & Hawkes.

From www.boosey.com

IN FOCUS:

PHILL NIBLOCK

Tarpdisciplininio meno kūrėjas **Phillip Niblockas**, gimęs 1933-aisiais Indianoje, JAV, šiuo metu gyvena Niujorke. Savo kūryboje jis pasitelkia muziką, kiną, fotografiją, video meną ir kompiuterius. Jo darbai, kuriuose susilieja minimalistinės muzikos, konceptualaus meno, struktūrinio filmo, sisteminio ar net politinio meno elementai, smarkiai keičia mūsų laiko suvokimą ir potyrių.

Neabejotinai vienas ryškiausių mūsų laikų eksperimentinės muzikos kūrėjų, P. Niblockas kūrybinį keilią pradėjo nuo fotografijos ir kino režisūros. Džiazą dievinės menininkas 1958 m. persikėlė į Niujorką ir 7-ojo dešimtmečio viduryje ėmė fotografiuoti džiazo muzikantų (Duke'o Ellingtono, Charleso Minguso, Billy Strayhorno ir kt.) portretus. Tuo metu jis sukūrė

ir pirmuosius filmus apie Judsono bažnyčios šokio teatro šokėjus ir choreografus. Nuo 1968 m. P. Niblockas daug dėmesio skyrė muzikai ir sukūrė savo pirmąsias kompozicijas, kurios, pasak paties menininko, turi būti klausomos dideliu garsu, kad klausytojas išgirstų obertonus. Tuo pačiu jis ir toliau dirbo su filmų projektais: nuo 1973 iki 1991 m. sukurtų filmų ciklas trunka daugiau kaip 25 valandas. Filmuose užfiksuoti pasikartojantys dirbančiųjų judesiai tarsi aidas atkartoja P. Niblocko muzikines kompozicijas.

P. Niblocko analoginės fotografijos darbai tyrinėja Niujorko architektūrą ir urbanistinį planą. Nuotraukų serijos išdėstytos taip, kad parodytų kaip kito fotografuojama vieta ar objektas. Pa-vyzdžiui, darbe „South Bronx“ (1979) atsispindi pamažu apliežiamai kai kurie pietiniai Bronkso rajonai, fotografijoje „SoHo Broadway“ (1988) užfiksuoti šio kvartalo fasadai. P. Niblocką ypač domina judančio vaizdo fiksavimas filmuose ir skaidrėse. 1966–1969 m. menininkas ant 16 mm juostos nufilmavo trumpametražių filmų su garsu ciklą „Six Films“. Jame kuriant žymią menininkų ir muzikantų, tokiai kaip Sun Ra ar Maxas Neuhausas, portretus atskleidžia eksperimentinis P. Niblocko kūrybos bražas.

1968 m. menininkas ėmėsi eksperimentuoti, jungdamas vizualią kūrybą su muzikinėmis partitūromis. Netrukus, 1972-aisiais, jis pristatė publikai vaizdines garso kompozicijas, kurių centre – architektūra ir žmogaus aplinka. Ciklas „Environments“ vaizdais tikroviškai atskleidžia skirtinges aplinkas ir tuo pačiu metu projektuojant vaizdus, muziką ir judesius muziejaus erdvėje sukuria intensyvia, sodrią laikiną aplinką.

P. Niblockas priklauso avangardinių menų organizacijai „Experimental Intermedia Foundation“, įkurtai Niujorke 1968 m., pasaulinių protestų ir susirėmimų įkarštyje. Nuo 1973-ųjų jis prodiusuoją šios organizacijos muzikos, naujujų medijų ir kitų menų projektus, kuruoja įrašų kompanijos „Experimental Intermedia XI“ veiklą, o nuo 1985 m. yra organizacijos vadovas. Menininkų rezidencijai ir ten kuriamoms instalacijoms paremti 1993 m. „Experimental Intermedia Foundation“ įsteigė padalinį Gente, Belgijoje.

Tradiciinio muzikinio išsilavinimo neturintis kompozitorius savo kūryboje naudoja minimalistinę *drone* komponavimo techniką, kurią įkvėpė 7-ojo dešimtmečio Niujorko muzikinis

kultūrinis gyvenimas: nuo Marko Rothko, Carlo Andre, Sol LeWitto, Donaldo Juddo, Roberto Morriso meno iki Johno Cage'o muzikinės kūrybos ir Mortono Feldmano pjesių *Durations*. P. Niblocko muzikos pagrindas – kombinacinių tonų, labai tiršti, neretai atoniniai (iš esmės – mikrotoniniai) garsų sluoksniai. Daugelis jo kompozicijų gimė bendradarbiaujant su konkrečiais muzikantais. Per visą kūrybos laikotarpį P. Niblockas yra dirbęs su daugybe jvairiausiu atlikėju, tarp jų – Susana Stenger, Robertu Possu, Jimu O'Rourke'u, Ulrichu Kriegeriu, Sethu Joselu, Peteriu Kotiku, Tomu Buckneriu bei daugeliu kitų. P. Niblocko muzika užfiksuota kompanijų „XI“, „Moikai“, „Mode Records“ ir „Touch“ įrašuose. Garso įrašų kompanija „Extreme“ išleido beveik keturių valandų trukmės dvigubą P. Niblocko filmų ir muzikos DVD.

Koncerto erdvę P. Niblockas užpildo žemais, garsiais instrumentinio tembro mikrotoniniais *drone*'ais, kurie toliau generuoja naujus skambesius. Tuo pat metu demonstruojami dirbančių žmonių judesius fiksujantys filmai ar vaizdo klipai, skaidrės, slenka kompiuterio kuriami juodai balti abstraktūs vaizdai. Nuo 7-ojo dešimtmečio šis menininkas surengė daugybę muzikos ir medijų projektų jvairose pasaulio koncertų salėse.

2012 m. Dižone įsikūrusi leidykla „les presses du reel“ išleido P. Niblocko knygą „Working Title“ – tai Yvano Etienne redaguotas straipsnių rinkinys apie P. Niblocko kūrybą. Šią P. Niblocko darbų nuo XX a. 7-ojo dešimtmečio apžvalgą sudaro apie dvidešimt esė, pokalbiai su muzikologais, meno kritikais ir istorikais, jvairūs dokumentai ir partitūros, taip pat pridėtas dvigubas virš 8 val. trukmės vaizdo įrašų DVD. Šioje dvikalbėje knygoje pateikiama anglų ir prancūzų kalba neseniai parašyti arba niekada anksčiau nepublikuoti straipsniai. Jvairūs žmonės – P. Niblocko muzikos atlikėjai, kolegos kompozitoriai, artimi draugai, muzikologai ir meno istorikai – išsamiai aptaria jvairius šio menininko kūrybos aspektus – muzikinę ir kinematografinę estetiką, psichoakustinius procesus bei istorinį to laikotarpio foną, – taip pat pateikia filosofinių ižvalgų bei techninių patarimų, kaip atlikti Niblocko muziką, ar tiesiog dalijasi asmeniniais prisiminimais apie kartu su kompozitoriumi praleistą laiką.

2013 m. Lozanos šiuolaikinio meno centras „Circuit“ kartu su fotografijos muziejumi „Musée de l'Elysée“ (kuratorius – Mathieu Copelandas) surengė spalvingos P. Niblocko kūrybos retrospektyvą. Dar po metų, 2014-aisiais, menininkui įteiktas prestižinis Johno Cage'o šiuolaikinio meno fondo apdovanojimas.

Pagal www.phillniblock.com,
www.experimentalintermedia.org

Phill Niblock was born in Indiana in 1933. He currently lives and works in New York. He is an intermedia artist using music, film, photography, video and computers. This intermedia art features a combination of minimalist music, conceptual art, structural cinema, systematic or even political art, and has actively contributed to transform our perception and experience of time.

Admittedly one of the greatest experimental composers of our time, Niblock initiated his career as a photographer and film director. A jazz passionate, he moved to New York in 1958 where he started photography in the mid-1960s, specializing in portraits of jazz musicians (Duke Ellington, Charles Mingus, Billy Strayhorn, etc.).

In the middle of the 1960s, Niblock made his first films for the dancers and choreographers of the Judson Church Theater. From 1968 on, Niblock focused on music and composed his first pieces, which, according to the artist, should be listened to at loud volume in order to explore their overtones. He pursued his film projects independently with *The Movement of People Working*, a series of films lasting over 25 hours, made between 1973 and 1991, in which the repetitive nature of work movements acts as a direct echo to his musical compositions.

Since the mid-1960s, his analogue photographic work explores New York's architecture and urban planning. The sequencing and layout of his images offer a mapping of the location and object photographed, such as the areas in South Bronx (1979) fallen into disuse or the facades of SoHo Broadway district (1988). Niblock is particularly interested in the screening of moving images – films and slideshows. Produced between 1966 and 1969, *Six Films*, a series of short films with sound realized with 16mm film, heralds his experimental method through portraits of artists and musicians such as Sun Ra and Max Neuhaus.

In 1968, the artist started experimenting a combination of his visual productions with his musical scores in order to create sound architectural and environmental compositions. Recreated by the artist for the first time since its last presentation in 1972 for the purpose of this exhibition, the *Environments* series extracts the reality of different surroundings through images, all the while generating a dense and intense temporary environment of projected images, music and movements throughout the museum space.

Since 1985, Niblock has been the director of the Experimental Intermedia Foundation (EI) in New York where he has been an artist/member since 1968. The Experimental Intermedia foundation was born in the flames of 1968's barricade-hopping. Niblock is the producer of Music and Intermedia presentations at EI since 1973 (about 1000 performances) and the curator of EI's XI Records label. In 1993 was formed an Experimental Intermedia organization in Gent, Belgium – EI v.z.w. Gent – to support the artist-in-residence house and installations there.

Niblock has no formal musical training. His minimalistic drone approach to composition and music was inspired by the musical and artistic activities of New York in the 1960s (from the art of Mark Rothko, Carl Andre, Sol LeWitt, Donald Judd, and Robert Morris to the music of John Cage and Morton Feldman's *Durations* pieces). Niblock's music is an exploration of sound textures created by multiple tones in very dense, often atonal tunings (generally microtonal in conception) performed in long durations. Much of his pieces are based on collaborations with specific musicians. Over the years he has thus worked with a large number of the most diverse players including: Susan Stenger, Robert Poss, Jim O'Rourke, Ulrich Krieger, Seth Josel, Peter Kotik, Tom Buckner, and many others. He is the recipient of the prestigious 2014 Foundation for Contemporary Arts John Cage award. His music is available on the XI,

Moikai, Mode Records, and Touch labels. A double-DVD of films and music, lasting nearly four hours, is available on the Extreme label.

Niblock makes thick, loud drones of music, filled with microtones of instrumental timbres which generate many other tones in the performance space. Simultaneously, he presents films / videos which look at the movement of people working, slides, or computer driven black and white abstract images floating through time. Since the mid-60's he has been making music and intermedia performances which have been shown at numerous venues around the world.

Niblock's book *Working Title* (2012) was published by les presses du reel, Dijon, France. The book presented an overview of Niblock's work since the 60's, through about twenty essays and interviews by musicologists, art critics and historians, various documents, scores, and more than 8 hours of videos on 2 double layer DVDs. A collection of articles on his work was edited by Yvan Etienne. This bilingual book (French / English) provided an in-depth look at all these activities, through various essays and interviews, either newly written, previously unpublished, or that have never been available in French before. These were written by very different people – from musicians who have played Niblock's music, to fellow composers, from long-time friends to specialized musicologists and art historians. They discuss such various matters as musical and cinematographic aesthetics, psychoacoustic processes, historical background, philosophical insights and technical advice for playing the music, or just give their personal recollections of time spent together with Niblock.

In 2013, Niblock's diverse artistic career was the subject of a retrospective realized in Lausanne CH in partnership between Circuit (Contemporary Art Centre Lausanne) and the Musée de l'Elysée (curator Mathieu Copeland). The following year, in 2014, Niblock was the recipient of the John Cage Award from the Foundation for Contemporary Arts.

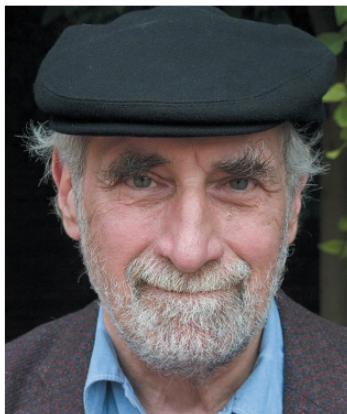
From www.phillniblock.com,
www.experimentalintermedia.org

FESTIVALIO DĒMESYS TAIP PAT | FESTIVAL'S ATTENTION ALSO TO:

FREDERIC RZEWSKI

„Nesistengiu kurti mūsių, kurios trikdytū žmones. Stengiuosi kiekvieną idėją perteikti racionaliai! Nesistengiu tyčia visko užšifruoti, bet man įdomiau užrašyti mintį taip, kad ją būtų galima perskaityti įvairiai. Galbūt ateityje tai atvers kelią kitoms kūrybiškoms interpretacijoms, kurių dabar negali numatyti. Tuo muzikos rašymas ir intriguoja.“

Frederic Rzewski, interviu 1995 m.

Amerikiečių kompozitorius ir pianistas virtuozas, šiuo metu gyvenantis Belgijoje, **Fredericas Anthony Rzewskis** (g. 1938) – vienas originaliausių ir ryškiausiai kūrėjų-atlikėjų pasaulio muzikinėje scenoje per pastaruosius pusę šimto metų. Pasak Nicolo Slonimsky'o, „šio pianisto technika pavergia savo jėga – jam skambinant klavišus užgrīuna garsų lavina, bet instrumentas lieka sveikas.“

Kolegomis jis – Fredas Šeuskis, netariama pavardės „R“ primena lenkų-žydų kilmę. F. A. Rzewskis gimė Massačusetso valstijos Vestfildo mieste, groti fortepijonu pradėjo penkerių. Vaikystėje muzikos mokési privačiai pas Charlesą Mackey'ų Springfilde. 1954–1958 m. Harvardo universitete mokési kompozicijos pas Walterį Pistoną ir Rogerį Sessionsą, kontrapunkto – pas Randallą Thompsoną, o orkestravimo meno – pas Claudio Spiesą. 1958–1960 m. Prinstonu universitete ne tik studijavo kompoziciją pas Miltoną Babbittą bei Richardo Wagnerio kūrybą – pas Oliverį Strunką, bet ir gilinosi į graikų literatūrą ir filosofiją. 1960-aisiais laimėjės Fulbraito stipendiją išvyko į Italiją, Romą, kur privačiai studijavo kompoziciją pas Luigi Dallapiccolą.

Tuo pat metu F. A. Rzewskis pradėjo naujosios fortepijono muzikos atlikėjo karjerą, 7-ajame dešimtmetyje dažnai pasirodavo scenoje su fleitistu Severino Gazzelloni. Ankstyvųjų metų draugystė su Christianu Wolffu ir Davidu Behrmanu, o taip pat (per Wolffą) pažintis su Johnu Cage'u ir Davidu Tudoru jam padarė didelę įtaką kaip kompozitorui ir atlikėjui. Po keleto metų, 1966-aisiais, Romoje kartu su dvimi kolegomis, amerikiečių išeiviais Alvinu Curranu ir Richardu Teitelbaumu įkūrė ansamblį „Musica Elettronica Viva“ (MEV), bemat išgarsėjusį novatoriškais gyvos elektroninės muzikos ir improvizacijų projektais. Atlikdamas tiek klasikinių autorių, tiek džiazo avangardistų (tokių kaip Steve'as Lacy ar Anthony Braxtonas) kūrinius, ansamblis įtvirtino naują muzikos estetikos sampratą – muzika kaip spontaniškas bendras kūrybinis procesas, – artimą ir kitoms to laiko eksperimentinėms grupėms (pvz., „Living Theatre“, „The Scratch Orchestra“).

1971 m. F. A. Rzewskis grįžo į Niujorką, 1977 m. išvyko dėstyti Lježo karališkoje muzikos konservatorijoje Belgijoje, čia 1983–2003 m. ėjo kompozicijos profesoriaus pareigas. Muzikas yra skaitės paskaitas Vokietijoje, Olandijoje, JAV, laimėjės Frommo muzikos fondo, Fordo, Woodrow Wilsono, Fulbraito ir Nacionalinio meno fondo stipendijas ir apdovanojimus. Jo kūryba užfiksuoja keliose dešimtyse vinilinių ir kompaktinių plokštelių, išleistų „New Albion“, „Hyperion“, „Cantaloupe Music“, „Naxos“, „Sony Classical“, „col legno“, „Nonesuch Records“, „Vanguard Classics“, „New World Records“ ir kitose garso įrašų kompanijose.

F. A. Rzewskis – produktyvus kompozitorius, parašęs daugybę kūrinių ne tik savo instrumentui – fortepijonui, bet ir orkestrui, teatru bei įvairiems tradicinės ir neįprastos sudėties ansambliams. Pavyzdžiu, kūrinys „Les Moutons de Panurge“ skirtas „bet kokiam skaiciui melodiniai instrumentais grojančių muzikantų ir bet kokiam skaiciui bet kuo grojančių ne muzikantų.“ F. A. Rzewskis yra parašęs monumentalų sceninių veikalų (pvz., muzikinis-teatrinių kūrinių „The Persians“, 1985, sceninė oratorija „The Triumph of Death“, 1987–1988), 12 operų TV spektaklį „Chains“ balsui ir 6 muzikantams (1986), įvairių kūrinių orkestriui („Nature Morte“ mažam orkestriui, 1964, „Scratch Symphony“, 1997, „Movable Types“, 1999, ir kt.), nemažai muzikos kamériniams ansambliai, įvairių chorinių ir vokalinių kompozicijų, kūrinių fortepijonui solo.

Daugiausiai F. A. Rzewskio kūrybą įkvepia pasaulietinės, socialinės-istorinės temos. Jo kūriniuose, kuriems būdingas improvizacinių pradas, skamba gilius susirūpinimas politiniais reikalais. Tarp tokijų darbų minėtini „The People United Will Never Be Defeated!“ (1975), „Coming Together“ (muzika laiškams, parašytiems Atikos kalėjime kalinčio Samo Melville'io garsiuju riaušių metu, 1971), „North American Ballads“ fortepijonui (1978–1979), „Night Crossing with Fisherman“ dviej fortepijonams (1994), taip pat grafine notacija 1980-aisiais parašyti kūriniu „The Price of Oil“ ir „Le Silence des Espaces Infinis“. Principingu pasipriešinimu Valstijų politikai alsuojančio kūrinio „Antigone-Legend“ (1983) premjera įvyko 1986 m. balandžio vakarą, kai JAV pradėjo bombarduoti Libiją.

XX a. 5-ojo dešimtmečio pabaigos ir 6-ojo dešimtmečio pradžios kūryboje justi ansamblio „MEV“ patirtis – derinami užrašytos ir improvizuotos muzikos elementai (pvz., „Les Moutons de Panurge“, 1968, „Coming Together“, 1971). „Les Moutons de Panurge“ – tai radikalus eksperimentas, naudojės adityvines melodines formules, kurios vėliau buvo pavadintos minimalizmu. Po kelerių metų, 1972-aisiais, buvo parašyti nuostabieji „Attica“ ir „Coming Together“, kurių audinyje dera minimalistiniai akcentuoti muzikiniai dariniai ir politiniai tekstai.

6-ajame deš. F. A. Rzewskis toliau eksperimentavo su muzikinėmis formomis, kuriose stilius ir kalba traktuojami kaip struktūriniai elementai. Žymiausias šio laikotarpio darbas – tai anksčiau minėtasis „The People United Will Never Be Defeated!“. Tai yra 50 min. trukmės 36 variacijos fortepijonui, papildančios L. van Bethoveno „Diabelli variacijas“. Nuo 1979 iki 1981 m. parašyti kūrinių didesniems ansambliams rodo gržimą prie eksperimentinės ir grafinės notacijos (jau minėti „Le Silence...“ ir „The Price of Oil“), didžioji dalis 7-ajame deš. sekurų darbų ieško naujų dylikatonės technikos panaudojimo būdų („Antigone-Legend“, 1983, „The Persians“, 1985). Naujesniuose darbuose – pvz., „Whangdoodles“ plaktukiniams cimbolams, smuikui ir fortepijonui (1990) ar Sonatoje fortepijonui (1991) pastebimas laisvesnis, spontaniškesnis požiūris į komponavimą. Monumentaliausias to laikotarpio F. A. Rzewskio veikalas – tai „The Triumph of Death“ (1987–1988), dvių valandų oratorija pagal adaptuotą Peterio Weisso 1965 m. pjesės „The Investigation“ tekstą.

F. A. Rzewskio kūrybai ypač būdingas heterogenišumas, kurį įvardino naujosios muzikos autoritetas Kyle'as Gannas, kalbėdamas apie ankstyvajį amerikietiškąjį laikotarpį, – muzika eklektiška, aplipusi Charleso Ives'o citatomis ir koliažais, nuspalvinta liaudies dainų ir minimalizmo, o naujausi europietiški kompozitoriaus darbai enigmatiški, motyvų logikos sutirštintos faktūros, neretai net dylikatoniai.

1995 m. sausį Čikagoje vykusio pokalbio metu Bruce'as Duffie kompozitoriaus paklausė: „Ar jaučiate būtinybę kurti muziką?“ F. A. Rzewskis atsakė:

„Tai vienintelis dalykas, kurį moku daryti [...] Būk tu dievažin koks disciplinuotas, tapti profesionaliu kompozitoriumi sunku. Bet kurią akimirką galį susigalvoti septynis šimtus keturiadesimt devynias priežastis, dėl ko verčiau daryti ką nors kitą, o ne kurti muziką. Jei oras puikus,

man gal mieliau važinėtis dviračiu ar ką kitą nuveikti, tačiau dažniausiai, jei galiu, skiriu apie keturias valandas rašymui kasdien. Taip darau todėl, kad jei nedaryčiau, praleidęs vieną dieną ar savaitę, prisiversčiau dar sunkiau. Gržti prie rašymo be galio sunku."

Pagal www.hyperion-records.co.uk, www.kcstudio.com,
www.therumpus.net, www.composers21.com,
www.furious.com, www.secondinversion.org

"I don't try to set up enigmatic situations which will baffle people. I try to express whatever idea it is in a rational form! I don't try to make puzzles, but, at the same time, I think it's interesting to put down your ideas in a way that may allow for not only a variety of possible readings at one time, but which may lead to other creative interpretations in the future which you can't really foresee. This is what makes writing interesting."

Frederic Rzewski, from an interview in 1995

An American composer and virtuoso pianist, now resident in Belgium, Frederic Anthony Rzewski (b. 1938) is one of the most original and brilliant creator-performers on the scene during the last half-century. According to Nicolas Slonimsky, he "is furthermore a granitically overpowering piano technician, capable of depositing huge boulders of sonoristic material across the keyboard without actually wrecking the instrument."

To his colleagues he's "Fred Shevsky," the silent "R" a marker of his Polish-Jewish parentage. Born in Westfield, Massachusetts, Rzewski started playing piano at age 5, as a child studied music privately with Charles Mackey in Springfield, and attended composition class with Walter Piston and Roger Sessions, counterpoint with Randall Thompson and orchestration with Claudio Spies at Harvard University from 1954–8. At Princeton University from 1958–60, he studied composition with Milton Babbitt and the music of Richard Wagner with Oliver Strunk, where he also studied literature and philosophy from Greece. Then he went to Italy on a Fulbright Fellowship in 1960. There he studied composition privately with Luigi Dallapiccola in Rome. The same time he began a career as a performer of new piano music and frequently performed with the flautist Severino Gazzelloni in the 1960s. Rzewski's early friendship with Christian Wolff and David Behrman, and (through Wolff) his acquaintance with John Cage and David Tudor strongly influenced his development in both composition and performance. A few years later, in 1966, in Rome he co-founded the improvisational and live electronic ensemble Musica Elettronica Viva (MEV) with two fellow expatriate Americans, Alvin Curran and Richard Teitelbaum. MEV quickly became known for its pioneering work in live electronics and improvisation. Bringing together both classical and jazz avant-gardists (like Steve Lacy and Anthony Braxton), the ensemble developed an esthetic of music as a spontaneous collective process, an esthetic which was shared with other experimental groups of the same period (e.g. the Living Theatre and the Scratch Orchestra).

In 1971 Rzewski returned to New York. He taught at the Conservatoire Royal de Musique in Liège from 1977–2003, where he was Professeur de Composition from 1983–2003. He has given lectures in Germany, the Netherlands and the USA. Composer received scholarships and awards from Fromm Music Foundation, Ford, and Woodrow Wilson, Fulbright and the National Endowment for the Arts. His music was recorded in dozens of LPs and CDs, published by New Albion, Hyperion, Cantaloupe Music, Naxos, Sony Classical, col legno, Nonesuch Records, Vanguard Classics, New World Records and many others.

Rzewski is a very prolific composer, having written a great deal for his own instrument, the piano, as well as works for orchestra, for the theater, and for various conventional as well as

unique combinations of musicians, such as *Les Moutons de Panurge*, which is scored for "any number of musicians playing melodic instruments and any number of non-musicians playing anything". His works include monumental stage scores (such as music-theatre work *The Persians*, 1985, and staged oratorio *The Triumph of Death*, 1987–8), a TV production *Chains* of 12 operas for voice and 6 players (1986), various orchestral compositions (*Nature Morte* for small orchestra, 1964; *Scratch Symphony*, 1997; *Movable Types*, 1999, etc.) as well as plenty of music scores for chamber ensembles, various choral and vocal compositions and piano solo. The main inspiration for his music is by secular and socio-historical themes, and show a deep political conscience and feature improvisational elements. Among such works should be mentioned: *The People United Will Never Be Defeated!* (1975); *Coming Together*, a setting of letters from Sam Melville, an inmate at Attica State Prison, at the time of the famous riots there (1971); *North American Ballads* for piano (1978–9); *Night Crossing with Fisherman* for two pianos (1994); as well as *The Price of Oil* and *Le Silence des Espaces Infinis*, both of which written in 1980 and use graphical notation. *Antigone-Legend* (1983) features a principled opposition to the policies of the State, and was premiered on the night the United States bombed Libya in April 1986. Heterogeneity has been the landmark of Rzewski's work, a point clearly stated by new music authority Kyle Gann about an early American period – eclectic, bristling with Ivesian quotation and collage, tinged with folk song and minimalism – and his recent European works: enigmatic, dense in their motivic logic, often even 12-tone.

The experience of MEV can be felt in Rzewski's compositions of the late sixties and early seventies, which combine elements derived equally from the worlds of written and improvised music (e.g. *Les Moutons de Panurge*, 1968, and *Coming Together*, 1971). His *Les Moutons de Panurge* was a radical experiment with additive melodic formulas labeled after as minimalism. A few years after this piece, Rzewski balanced minimal accented cells with political texts in the remarkable *Attica* and *Coming Together* (both 1972). During the seventies he experimented further with forms in which style and language are treated as structural elements; the best-known work of this period is an earlier mentioned *The People United Will Never Be Defeated!*, a 50-minute set of 36 piano variations written as a companion piece to Beethoven's *Diabelli Variations*. A number of pieces for larger ensembles written between 1979 and 1981 show a return to experimental and graphic notation (the mentioned *Le Silence ...* and *The Price of Oil*), while much of the work of the eighties explores new ways of using twelve-tone technique (the *Antigone-Legend*, 1983, as well as *The Persians*, 1985). A freer, more spontaneous approach to writing can be found in more recent work – e.g. *Whangdoodles* for hammered dulcimer, violin and piano (1990), or *Piano sonata* (1991). Rzewski's largest-scale work to date is *The Triumph of Death* (1987–8), a two-hour oratorio based on texts adapted from Peter Weiss' 1965 play *The Investigation*.

In a conversation with Bruce Duffie in Chicago in January of 1995, Rzewski was asked: "Is it necessary to music?" Composer answered:

"It's the only thing I know how to do. [...] If you're trying to be a professional composer, God knows it's difficult enough even if you are extremely disciplined. At any moment there are seven hundred and forty-nine perfectly valid reasons for doing something else than writing music. If it's a nice day I might prefer to go out bicycling or something, but I usually do my four hours or so of writing every day if I can. I do it because if I don't do it it'll be that much harder if I skip a day or a week or whatever. It's that much harder to get back to it."

From www.hyperion-records.co.uk, www.kcstudio.com,
www.therumpus.net, www.composers21.com,
www.furious.com, www.secondinversion.org

BERND ALOIS ZIMMERMANN

Netoli Kelno gimės **Berndas Aloisas Zimmermannas** (1918–1970) 1938 m. Kelno aukštojoje muzikos mokykloje pradėjo studijuoti muzikos pedagogiką, teoriją ir kompoziciją, vadovaujamas Heinricho Lemacherio ir Philippo Jarnacho. 1939 m. studijas nutraukė, nes buvo pašauktas į karą. Po trejų metų grįžo iš karo dėl ligos, atnaujino studijas, kurias baigė 1947 m. Po metų, 1948 m. B. A. Zimmermanas pirmą kartą apsilankė Darmštato vasaros kursuose, čia susipažino su Wolfgangu Fortneriu ir René Leibowitzu; kursuose buvo atliktas jo „Koncertas orkestrui“ (2-a versija, 1948). Siekdamas užsidirbtį pragyvenimui, 6-ajame dešimtmetyje kūrė pramoginių stiliums muziką filmams, rašė edukacinėms radijo laidoms. 1956 m. jis buvo išrinktas Tarptautinės šiuolaikinės muzikos draugijos Vokietijos skyriaus preidentu. Po metų šių pareigų atsisakė, nes jam neįsiekė suvienyti jaunesnės ir vyresnės kartos savo šalies kompozitorių. Jis buvo pirmasis vokiečių kompozitorius, 1957 m. pelnės stipendiją kūrybinei stažuotei Massimo viloje Romoje, jos metu pradėjo darbuotis ties opera „Die Soldaten“. Nuo tų pačių metų Kelno muzikos mokykloje dėstė kompoziciją bei seminarus apie muziką kino filmams ir radijui. Paskutiniai metais intensyviai rašė „Requiem jaunajam poetui“, kurio premjera nuskambėjo 1969 m. 1970 m. rugpjūtį kompozitorius pasitraukė iš gyvenimo.

B. A. Zimmermanno kūrybinis palikimas nėra gausus, tačiau tai svarbi asmenybė vokiečių pokario muzikos istorijoje. Jo kūriniuose dominuoja serinės muzikos skambesys, ryški Darmštato avangardo įtaka. Tačiau visa tai kompozitorius itin originaliai jungia su džiazo elementais, ankstesnės muzikos citatomis, prognozuodamas post-modernistinę kryptį. B. A. Zimmermanas savo muzikoje taip pat plėtojo „pliuralistinės tonalios kompozicijos“ sąvoką (igyvendintą, pavyzdžiui, Sonatoje violončelei, 1960; ar „Dialoguose“ dviem fortepijonams ir orkestrui, 1965).

Bernd Alois Zimmermann (1918–1970) was born in Bliesheim near Cologne. In 1938 he went to the Hochschule für Musik in Cologne to study school music, music theory and composition with Heinrich Lemacher and Philipp Jarnach. In 1939, Zimmermann was drafted into military service and returned from the front three years later due to illness. He then completed his musical studies in 1947 with the music teacher examination. In 1948, Zimmermann first attended the Darmstadt Summer courses for new music, coming into contact with Wolfgang Fortner und René Leibowitz; at the same time, his *Concerto for Orchestra* (2nd version 1948) was first performed in Darmstadt. For financial security, Zimmermann arranged light and film music in the 1950s and composed music for school radio programmes. Zimmermann was elected as the president of the German section of the International Society for Contemporary Music in 1956, but relinquished the post a year later after having been unsuccessful in uniting the composers of the older and younger generations. In the early summer of 1957, he was the first German composer to receive a scholarship for the Villa Massimo in Rome where he began

work on the opera *Die Soldaten*. From 1957 onwards, he supervised a composition class and seminar for film and radio music at the Musikhochschule in Cologne. The composer devoted the final years of his life to work on the *Requiem for a young poet*, which was given its first performance in 1969. On 10 August 1970, Zimmermann took his own life in Groß-Königsdorf near Cologne.

Although the size of his musical oeuvre is relatively small, Zimmermann occupies a key position in the history of German post-war music. He not only immersed himself in serial music and the strict concept of the Darmstadt avant-garde, but also combined these influences in a highly original manner with elements of jazz and quotations from historical compositions, thereby intriguingly anticipating the core concepts and techniques of so-called post-modernism. Zimmermann developed the concept of "pluralistic tonal composition" as well (e.g. *Sonata for cello*, 1960; *Dialogues* for 2 pianos and orchestra, 1965).

Spalio 20 d., šeštadienis, 20 val. | 20 October, Saturday, 8 PM

Vilniaus kongresų rūmai | Vilnius Congress Concert Hall

LAURIE ANDERSON

(JAV | USA)

THE LANGUAGE OF THE FUTURE

Dainos ir istorijos apie šiuolaikinę kultūrą |
A collection of songs and stories about contemporary culture

Laurie Anderson (g. 1947) – tai viena įdomiausių pasaulio atlikėjų, kultinė amerikiečių dainininkė, kompozitorė, o taip pat – aktorė, režisierė, skulptorė, rašytoja, poetė bei performansų kūrėja. Niujorke gyvenanti menininkė labiausiai išgarsėjo savo multimedijos projektais, inovatyviu technologijų naudojimu ir unikalia vokaline technika, kurioje artroko ir eksperimentinės muzikos elementai jungiami su kalbamuoju dainavimo maniera. Didžiausią pripažinimą jai atnešė legendinis kūrinys „O Superman“ (1981), Didžiojoje Britanijoje pakilęs į antrą klausomiausią kūrinių sąrašo vietą. Po šios sékmės menininkė gavo kvietimą sudaryti kontraktą su įrašų kompanija „Warner Bros“ net septyniems albumams. Sensacija tapo po metų pasirodės pirmasis L. Anderson albumas „Big Science“, didžiulės sékmės

sulaukė ir jos režisuotas filmas-koncertas „Home of the Brave“ (1986). Tarp svarbiausių projektų yra minimi šie L. Anderson darbai: „United States I–V“ (1983), „Empty Places“ (1990), „The Nerve Bible“ (1995) ir „Songs and Stories for Moby Dick“ (1999). Ilgainiui atlikėja įsitvirtino kaip unikalalus, su niekuo pasaulyje nesupainiojamo stiliaus menininkė.

L. Anderson bendradarbiavo su daugybe žymiausių pasaulio menininkų. Tarp jų – Peteris Gabrielis, Jeanas Michelis Jarre'as, Brianas Eno, Phillipas Glassas, Bobby McFerrinas, Al Jarreau. Tarp jos kūrybinių partnerių – kultinės eksperimentinio roko grupės „The Velvet Underground“ lyderis Lou Reedas, buvęs ilgamečiu menininkės gyvenimo draugu. L. Anderson yra parašiusi muziką Wimo Wenderso ir Jonathano Demme'o režisuočiems filmams, Roberto LePage's spektakliui „Far Side of the Moon“. Jos kūrinyse orkestrui „Songs for Amelia Earhart“ 2000 m. buvo atliktas Niujorko „Carnegie Hall“.

Menininkė yra net septynių knygų autorė, jos solinių pasirodymų tekstai išleisti rinktinėje „Extreme Exposure“ (red. Jo Bonney), o 2006 m. leidykla „Edition 7L“ išleido jos sapnų piešinių albumą „Night Life“.

L. Anderson už savo kūrybą yra pelnusi įvairių įvertinimų („Tenco Prize“, „Deutsche Schallplatten“, Dorothy ir Lilian Gish premija, Prato instituto garbės apdovanojimas ir kt.), buvo Guggenheim fono ir Nacionalinio menu paramos fondo stipendininkė. Ji tapo pirmojo menininkė, 2002 m. gavusi leidimą apsilankytį NASA patalpose. Šios patirties įkvėpta ji sukūrė performansą „The End of the Moon“. 2004 m. ji buvo pakviesta dalyvauti Atėnų olimpiinių žaidynių atidarymo ceremonijoje. 2015 m. jos filmas „Heart of a Dog“ buvo specialiai atrinktas tarpautiniuose filmų festivaliuose Venecijoje ir Toronte. 2016 m. L. Anderson įvertinta Yoko Ono

prizu, o 2017 m. su Hsin-Chien Huang sukurta virtualios realybės instalacija „Chalkroom“ tarptautiniame Venecijos kino festivalyje buvo pripažinta geriausia virtualios realybės projektų kategorijoje.

L. Anderson itin meistriškai naudojasi šiuolaikinėmis technologijomis, kuris tarsi padiktuoja jos kūrinių futuristinį atspalvį. Tačiau menininkė ne kartą yra pabrėžusi, jog dideliems dalykams sukurti ne visada reikia naujausių prietaisų. Viename savo interviu L. Anderson yra sakiusi: „Technologijos – tai laužas, aplink kurį susibūrė pasakojame savo istorijas.“ Išskirtinumo jos pasirodymams suteikia ir grojimas netradiciniais instrumentais – greta elektroninių klavisių ji muzikuoja savo sukurtu elektriniu smuiku („tape-bow“) ir beveik dviejų metrų ilgio garsus kartojančiu įrenginiu („talking stick“).

Galbūt originaliausias bruožas, išskiriantis L. Anderson kūrybą itin margame šiuolaikinio meno pasaulyje, – tai kalbamojo dainavimo stilistika. Dažnai šiai amerikiečių menininkei kūrybos atspirties tašku tampa tekstas, originali kalba, įtraukiamą į išmoningą sceninį vyksmą. Kalba menininkė susidomėjo dar ankstyvoje vaikystėje, pradėjusi kurti istorijas seserai. Dvylikos metų L. Anderson parašė laišką būsimajam Amerikos prezidentui Johnui F. Kennedžiui, o šiam atsakius suprato, kad privalo aktyviai dalyvauti ir drąsiai kalbėti apie aktualiausias, universalias problemas, tokias kaip klimatas, karas ar socialinė nelygybė. Ilgainiui šias istorijas ji ėmė pasakoti visam pasauliui, o jos kūriniai, atspindintys socialines, politines aktualijas, įgijo legendos statusą.

Pagal www.laurieanderson.com

„**The Language of the Future**“ („Ateities kalba“) yra tarsi dainų ir istorijų šiuolaikinės kultūros klausimais rinkinys. Regis, L. Anderson nepaliauja gilintis į amerikietiškajį naratyvą ir kaip jį perteikti, papasakoti aplinkiniams. Šis pasirodymas niveliuoja ribas tarp sapnų ir realybės, tarp svajų ir informacija persisotinusio pasaulio, visa tai pajuvairinant kalbamuoju žodžiu, elektronika ir smuiko garsais.

Tai integralus performansas, jungiantis apie 12 kompozicijų, dainų ir istorijų. Kai kurie fragmentai pamulti iš 2018 m. vasarų pasirodžių L. Anderson esė rinkinio „All the Things I Lost in the Flood“, dalis medžiagos panaudota iš performansų „United States Parts 1–4“ (1981–1983), „Home of the Brave“ (1985), „Natural History“ (1986) ar „The Nerve Bible“ (1992).

Vilniuje atliskiu unikalią savo performanso „The Language of the Future“ versiją, kurioje bus panaudota keletas fragmentų iš mano knygos („All the Things I Lost in the Flood“). „The Language of the Future“ – tai istorijos, dainos ir vaizdai, atskleidžiantys jvairius šiuolaikinio gyvenimo aspektus: politinį, socialinį, technologinį, emocinį. Tai nuolat kintantis kūriny. Šioje versijoje pasirinkau keletą ankstesnių dainų, kurios vis dar aktualios, ir tuo pačiu įgijusių naujų prasmų. Atlikime man visada svarbus netikėtumo momentas, todėl šių kūrinių iš anksto neatskleisiu. Tikiuosi, kad jie bus tiek pat prasmingi šiandien, kiek tada, kai buvo parašyti.

Laurie Anderson

Taigi, kiekvienas L. Anderson pasirodymas scenoje yra lydimas netikėtumo, klausytojams nesuteikiant išankstinių detalių apie būsimą performansą. Po „The Language of the Future“ versijos, pristatytos 2017 m. Berlyno festivalyje „Transmediale“ Williamas Kherbekas rašė:

„Laurie Anderson žengia į sceną, deda ant peties elektrinių smuikų ir mosteli skaitmeniniam orkestru – „The Language of the Future“ prasideda. Menininkei už nugaros kabančiame ekrane pasirodo kreidiniai piešiniai bei užrašai, tarp jų ir tekstas: „Kai kas sako, kad mūsų imperija, kaip ir visos imperijos, žlunga“. Galima būtų klausti, ką šioje frazėje reiškia „mes“.

Nors koncerto metu L. Anderson nemažai kalbėjo apie politiką ir net apie savo politinę veiklą jaunystėje, buvo justi, kad menininkės minima imperija yra kur kas daugiau nei vien politinė struktūra. Ir iš tikrujų, nuskambėjus pirmajam vakaro kūriniui, įkvėptam Naomi Klein knygos „The Shock Doctrine“ („Šoko doktrina“), buvo galima numanyti, kad kalbėdama apie imperijos žlugimą, menininkė turi galvoje visą žmoniją ar net planetą. Anot L. Anderson, pirmenis jos sumanymas buvo išmèginti mono-komedijos („stendapo“) žanrą, tačiau performansas savo originalumu gerokai peržengė šio žanro ribas. Nors menininkė iš tiesų papasakojo vieną iš dviejų jos žinomų, kaip ji pati sako, anekdotu, „The Language of the Future“ įgavo visiškai naują – mono-elegijos (*standup elegy*) – formą. Vakarą persmelkė sielvartas – gal dėl L. Anderson tévynės likimo, bet tikriausiai ir dėl sparčiai nykstančios kartos, kuriai priklauso pati menininkė. Velionio atlikėjos vyro Lou Reed o balsas skambėjo kaip niekada niūriai ir nepakeliamai skausmingai – siautulingus smuiko akordus keitė aštrus *pizzicato*, L. Anderson linguojant galvą muzikos ritmu (galbūt tam, kad atlaikytų kulminacinę akimirką užplūdusias emocijas).

Atrodė, kad L. Anderson siela plevena amžinybėje. Ji pasidalino keliomis jaudinančiomis įžvalgomis apie savo protestantišką auklėjimą, taip pat prajuokino pamastymu apie tai, kokia būtų buvusi bažnytinė architektūra, jei roménai užmétymo akmenimis nebūtų pakeitę kita barbariška mirties bausmės forma – nukryžiavimu. Ne tik amžinybė, taip pat – begalybė. L. Anderson kalbėjo ir apie technologijų pažangą, sloganą gyvybės suprekinimą, kurį skatina dėvimų technologijų, ypač „Google“ akinių, kūrimas. Pasakojimas apie atsitikimą su „Google“ akiniuose įgavo alegorijos prasmę: menininkė buvo pakvietusi rašytoją Gary Shteyngart'ą kalbėti savo knygų klubo renginyje, tačiau šis, laimėjęs pirmųjų „Google“ akinių testuotojų konkursą, – o, taip, žmonės varžosi dėl teisés išbandyti naujus produktus – klube negalėjo pasakyti beveik né žodžio, nes į jo regos lauką plūste plūdo nauja informacija. L. Anderson taip pat pademonstravo, kas atsitinka jutiminės perkrovos metu: balsu valdoma programa ekrane bombardavo žiūrovus žodžiais, nesusijusiais su atlikėjos kalba, tačiau tiksliai derančiais prie jos kalbos ritmo ir intonacijų. Taigi kūrinyse puikiai tiko užbaigtis techno patircių kupiną transmedijų festivali. Net ir pažymėtas avangardinės estetikos, kuriai L. Anderson išlieka ištikima, „The Language of the Future“ vis dėlto byloja apie tai, kas asmeniška, intymu ir nepavaldu laikui.“

Pagal www.spikeartmagazine.com

Laurie Anderson (b. 1947) is one of America's most renowned – and daring – creative pioneers. She is best known for her multimedia presentations and innovative use of technology. As writer, director, visual artist and vocalist she has created groundbreaking works that span the worlds of art, theater, and experimental music. Her recording career, launched by *O Superman* in 1981, includes the soundtrack to her feature film *Home of the Brave* and *Life on a String* (2001). Anderson's live shows range from simple spoken word to elaborate multimedia stage performances such as *Songs and Stories for Moby Dick* (1999). Anderson has published seven books and her visual work has been presented in major museums around the world.

In 2002, Anderson was appointed the first artist-in-residence of NASA which culminated in her 2004 touring solo performance *The End of the Moon*. Recent projects include a series of audio-visual installations and a high definition film, *Hidden Inside Mountains*, created for World Expo 2005 in Aichi, Japan. In 2007 she received the prestigious Dorothy and Lilian Gish Prize for her outstanding contribution to the arts. In 2008 she completed a two-

year worldwide tour of her performance piece, *Homeland*, which was released as an album on Nonesuch Records in June 2010. Anderson's solo performance *Delusion* debuted at the Vancouver Cultural Olympiad in February 2010 and continued to tour internationally into 2011. In 2010 a retrospective of her visual and installation work opened in São Paulo, Brazil and later traveled to Rio de Janeiro.

In 2011 her exhibition of all new work titled *Forty-Nine Days In the Bardo* opened at the Fabric Workshop and Museum in Philadelphia. That same year she was awarded with the Pratt Institute's Honorary Legends Award. Her exhibition *Boat* curated by Vito Schnabel opened in May of 2012. She has recently finished residencies at both CAP in UCLA in Los Angeles and EMPAC in Troy, New York. Her film *Heart of a Dog* was chosen as an official selection of the 2015 Venice and Toronto Film Festivals. In the same year, her exhibition *Habeas Corpus* opened at the Park Avenue Armory to wide critical acclaim and in 2016 she was the recipient of Yoko Ono's Courage Award for the Arts for that project. Anderson lives in New York City.

In 2017 Mass MoCA's Building 6 opened, beginning a fifteen year rotating exhibition of work from Anderson's archive as well as a platform to present new works. Included in 2017's opening, Anderson and Chien-Chen Huang premiered their first collaborative VR works *Chalkroom* and *Aloft*. *Chalkroom* has been featured in film festivals all over the world including The Venice Film Festival where it won the award for Best VR Film under its Italian title *La Camera Insabbiata*. Anderson continues to tour her evolving performance *Language of the Future* and has collaborated with Christian McBride and Philip Glass on several projects in 2017. Anderson continues to work with the activist group *The Federation* which she co-founded in 2017.

From www.laurieanderson.com

A collection of songs and stories about contemporary culture, **The Language of the Future**, is the latest chapter in Laurie Anderson's ongoing exploration of the American narrative and how we tell it. This performance is a crossing of borders between dreams, reality, and the elusive world of information by mixing spoken word, electronics, and violin.

This integral performance includes around 12 pieces, songs, and stories. It features some of the pieces written about recent Laurie Anderson's book *All the Things I Lost in the Flood*, also some pieces from *United States Parts 1–4* (1981–83), and *Home of the Brave* (1985). Other things are drawn from *Natural History* (1986) as well as something from *The Nerve Bible* (1992).

I will be presenting a unique version of *The Language of the Future* in Vilnius. It will feature some of the pieces I wrote about in my recent book *All the Things I Lost in the Flood*. *The Language of the Future* is a collection of stories, songs and images that attempt to draw a picture of contemporary life from many points of view – political, social, technological and emotional. It is a work that continuously changes. In this version I have chosen several songs from my past that continue to resonate in those areas but have taken on new meanings. I always like and depend on the element of surprise in performance so these pieces will not be listed beforehand but will hopefully have the effect of being as much about today as they were when they were written.

Laurie Anderson

Spalio 21 d., sekmadienis, 20 val. | 21 October, Sunday, 8 PM

MO muziejus | MO Museum

SYNAESTHESIS IN CELSIUS

Šiuolaikinės muzikos ansamblis | Contemporary Music Ensemble SYNAESTHESIS

Artūras Kažimėkas (klarnetas | clarinet)

Arminas Bižys (saksofonas | saxophone)

Pranas Kentra (elektrinė gitara | electric guitar)

Diamondė Merkevičiutė (smuikas | violin)

Donatas Butkevičius (kontrabosas | double bass)

Elena Daunytė (violončelė | cello)

Monika Kiknadžė (altais | viola)

Andrius Rekašius (perkusija | percussion)

Marta Finkelštein (fortepijonas | piano)

Dirigentas | Conductor **Karolis Variakojis**

Panayiotis Kokoras

Conscious Sound klarnetui, fortepijonui,
smuikui ir violončelei | for clarinet, piano,
violin and cello (2014)

Alexander Schubert

Sugar, Maths and Whips smuikui,
kontrabosui, fortepijonui, mušamiesiems ir
elektronikai | for violin, double bass, piano,
drum kit and electronics (2011)

Tomas Kutavičius

Ritus rhythmus klarnetui, fortepijonui,
marimbai, smuikui, violončelei ir kontrabosui |
for clarinet, piano, marimba, violin, cello and
double bass (2018, premjera)*

Louis Andriessen

Workers Union bet kokiems garsiai
skambantiems instrumentams | for any loud-
sounding group of instruments (1975)

* Festivalio GAIDA užsakymas | GAIDA Festival commission

Šiuolaikinės muzikos ansamblis „Synaesthesia“ šių metų aktualiosios muzikos festivalyje „Gaida“ pristato dvi programas: „In Celsius“ ir „In Farenheit“. Šiais pavadinimais primenama apie dviejuose žemynuose naudojamus skirtingus matavimo vienetus. Tai tarsi simbolizuojančiai žmonių mąstymo skirtumus, bet kartu pabrėžia pamatinės bendrybes. „Synaesthesia“ muzikantai jau kelis metus savo veikloje sėkmingai žongliruoja amerikietiška ir europietiška muzikos atlikimo tradicijomis ir taip deklaruoją savo poziciją, jog, nepaisant skirtingos estetikos ar technikų, esti bendri atlikėjų veiklos vardikliai, leidžiantys suvokti ir perteikti atliekamą muziką.

Šio koncerto programa „In Celsius“ sudaryta iš Europos kompozitorų kūrinių, kuriais ansamblis „Synaesthesia“ atskleidžia savo subjektyvų smalsumo lauką bei skatina įsiklausyti į Europos žemyno garsinės raiškos įvaivroę. Pastarajame amžiuje Europos kompozitorų kūrybines paieškas nebeįmanoma įsprausi į stilistinius ar žanrinius rėmus, kiekvieno autoriaus individualios kalbos ir jos evoliucijos pažinimas tampa vienintelio būdu, stengiantis po dalelę sudėlioti savajį senojo žemyno muzikinį paveikslą.

Graikijoje gimęs kompozitorius ir kompiuterinės muzikos inovatorius **Panayiotis Kokoras** (g. 1974) Atėnuose ir Jorke (Jungtinė Karalystė) baigė klasikinės gitaros ir kompozicijos studijas, ilgą laiką dėstė Aristotelio universitete Tesalonikuose. P. Kokoraso muzikoje pagrindinis dėmesys skiriamas tembrui. Menininkas savo tikslu įvardija konceptą „holofonija“, anot kurio pavieniai ir savarankiški garsai (*phonos*) tolygiai formuoja visumą (*holos*). Kūrybinės idėjos perteikimui P. Kokoras pasitelkia „garso virtuoziskumą“ – tai preciziškas įvairiausių skambesio formų išgavimas, aiški ir tiksliai tembrų diferenciacija. Jo kompoziciiniame procese organiškai integruojama ir mokslinė prieiga – tai muzikinės informacijos atkūrimo strategijų, išplėstinių (*extended*) atlikimo technikų, robotikos, erdvinio garso, sinestezijos ir kt. sričių žinios. Daugiau kaip 60-ies kūrinių autorius rašo solo instrumentams, ansambliams, orkestriui, greta jų – muzika mišrioms medijoms, juostai, improvizacijos. P. Kokoras sulaukia užsakymų iš įvairių festivalių ir institucijų, tarp kurių – Harvardo universiteto Frommo muzikos fondas, IRCAM, Elektroakustinės muzikos institutas IMEB, festivalis MATA Niujorke, „Gaudeamus“ Utrechtė, Vokietijos fondai ZKM ir „Siemens Musikstiftung“. Kompozitorius savo muziką pristatė daugiau kaip 600 koncertų visame pasaulyje, jo kūrinius yra įvertinusios tarptautinės žiuri daugiau kaip 130-yje atrankų, pelnyta daugiau kaip 60 premijų konkursuose. P. Kokoras yra vienas iš Graikijos elektroakustinės muzikos kompozitorų sajungos įkūrėjų, 2004–2012 m. buvo šios sajungos tarybos narys ir prezidentas. Šiuo metu yra Tarptautinės elektroakustinės muzikos konfederacijos (CIME) sekretorius, dėsto Šiaurės Teksaso universitetė.

Pagal www.panayiotiskokoras.com

„Conscious Sound“ klarnetui, fortepijonui, smuikui ir violončeliui“ (2014) sukurtas Barselonos festivalio „Mixtur“ užsakymu. Premierą 2014 m. balandžio 5 d. seno malūno „Fabra i Coats“ patalpose atliko ansamblis „Taller Sonore“. Šiame kūrinyje kiekvienas instrumentas traktuojamas kaip pulsinis generatorius, t.y. tēsiamą garsą sudaro labai greitų garsinių pulsacijų serija. Norėdamas išgauti šį efektą turėjau permąstyti kiekvieno instrumento skambesio „prigimtį“. Smuiko ir violončelės atveju kai kurias stygas nusprendžiau suderinti daugiau kaip oktava žemiau. Dėl laisvesnio jų įtempimo sukuriavau žemą dažnių vibracijos, primenančios pulsinį generatorių. Norint šį efektą išgauti klarnetu, pasitelkiau ypač ploną sintetinį liežuvėlį.

O fortepijono partijoje panaudojau braukimą plektru išilgai žemojo registro stygų. Lėtai per stygų apvijas braukiamas plektras skamba tarsi pulsujantis žingsniavimas.

„Jei norite suvokti pasaulio paslaptis, mąstykite apie energiją, dažnus ir vibraciją.“ – Nikola Tesla

Panayiotis Kokoras

Born in Greece, composer and computer music innovator **Panayiotis Kokoras** (b. 1974) studied classical guitar and composition in Athens, Greece and York, England; he taught for many years at Aristotle University in Thessaloniki (among others). Kokoras' sound compositions use timbre as the main element of form. His concept of "holophony" describes his goal that each independent sound (phonos), contributes equally into the synthesis of the total (holos). In both instrumental and electroacoustic writing, his music calls upon a "virtuosity of sound", emphasizing the precise production of variable sound possibilities and the correct distinction between one timbre and another to convey the musical ideas and structure of the piece. His compositional output is also informed by musical research in music information retrieval compositional strategies, extended techniques, tactile sound, augmented reality, robotics, spatial sound, synesthesia. His compositional output consists of 65 works ranging from solo, ensemble and orchestral works to mixed media, improvisation and tape. His works have been commissioned by institutes and festivals such as the Fromm Music Foundation (Harvard), IRCAM (France), MATA (New York), Gaudeamus (Netherlands), ZKM (Germany), IMEB (France), Siemens Musikstiftung (Germany) and have been performed in over 600 concerts around the world. His compositions have been selected by juries in more than 130 international calls for scores and have received 60 distinctions and prizes in international competitions. He is founding member of the Hellenic Electroacoustic Music Composers Association and from 2004 to 2012 he was board member and president. He is currently secretary of the International Confederation of Electroacoustic Music and an associate professor at the University of North Texas.

From www.panayiotiskokoras.com

Conscious Sound for clarinet, piano, violin and cello (2014) was commissioned by Festival Mixtur in Barcelona and premiered by Ensemble Taller Sonore on April 25, 2014 at the Fabra i Coats. Each instrument is treated as a pulse generator, in a way that a continuous sound consists of a series of audible but fast pulses. To achieve that effect I had to redefine the "default" sound of the instruments. Starting from the violin and cello, certain strings are detuned over an octave lower. The very loose strings allow vibration at a very low frequency acting almost as a pulse generator. The same effect has been achieved for the clarinet using a patent-pending ultra-thin synthetic reed. Finally for the piano I have chosen to use sounds like slow scraping with a plectrum longitudinal to the low register strings. In this case, the spires of the string provided the pulse like effect as the plectrum was moving from one to another.

“If you want to find the secrets of the universe, think in terms of energy, frequency and vibration.” –

Nikola Tesla

Panayiotis Kokoras

Alexanderis Schubertas (g. 1979) Leipcige studijavo bioinformatiką, Hamburge baigė multimedinių kompozicijos studijas, vadovaujamas Georgo Hajdu ir Manfredo Stahnkes. Vienerius metus A. Schubertas dirbo Dailės ir medijos centre Karlsrühēje. Jis yra Liubeko konservatorijos elektroninės studijos vadovas, dėsto Hamburge, 2016 m. buvo Folkwango menų universiteto kviestinis lektorius. Darbuojasi kaip nepriklausomas kompozitorius.

A. Schubertą domina tarpžanriniai akustinės ir elektroninės muzikos tyrinėjimai. Vienas būdingiausių jo muzikos bruožų – skirtingu muzikos stilių jungimas su šiuolaikinės klasikos principais (pvz., sunkioji muzika, free džiazas, populiarojo elektroninė muzika, techno). Jo elektroninėje muzikoje dažnai pasitelkiamas fizinis kūnas, skaitmeninis gestų transformavimas. Gilinimasis į sensorinės kompozicijos specifika buvo jo doktorantūros studijų objektas (nuo 2009 m.). Neretai A. Schuberto muzikoje balansuojama ties užrašytos ir improvizuojamos muzikos riba; keletą jo kompozicijų galima apibūdinti kaip itin struktūruotas improvizacijas.

A. Schubertas yra ansamblio „Decoder“ įkūrėjas; kaip muzikantas, kompozitorius ar programuotojas dalyvavo įvairiuose projektuose (pvz., festivalyje „Wiener Festwochen“, Berlyno valstybinėje operoje, Vokietijos pietvakarių radijo renginiuose); keletą metų kuravo šiuolaikinės elektroninės muzikos festivalį; vadovauja muzikos kompanijai „Ahornfelder“. Kaip kompozitorius pelnė įvairių premijų ir stipendijų, jo kūriniai atlikti daugiau kaip 400 kartų, daugiau kaip 35 pasaulio šalyse. Kompoziciją „**Sugar, Maths and Whips**“ smuikui, kontrabosui, fortepijonui, mušamiesiems ir elektronikai (2011) įkvėpė vokiečių patarlė, kurioje kalbama apie ryškius skirtumus tarp statikos ir painiavos, tarp darnos ir iškraipymo. Šie kontrastai turėtų papildyti vienas kitą. Muzikos kūrinyje tai atskleidžia kaip kažkas per vidurį tarp kamerinės muzikos salės ir klubinės muzikos koncerto, tarsi dviejų pasaulių – akademinės naujosios ir brutalios undergraundo muzikos mišinys.

Pagal www.alexanderschubert.net

Alexander Schubert (b. 1979) studied bioinformatics in Leipzig and multimedia composition with Georg Hajdu and Manfred Stahnke in Hamburg. Schubert worked at the ZKM (Centre for Art and Media) in Karlsruhe for one year. He's artistic head of the electronic studio at the conservatory in Lübeck, teacher in Hamburg and was a guest professor at Folkwang University in 2016. Mainly he's working as a freelance composer.

Schubert's interest explores cross-genre interfaces between acoustic and electronic music. The most characteristic feature of his work is the combination of different musical styles (like hardcore, free jazz, popular electronic music, techno) with contemporary classical concepts. The use of the body in electronic music and the transportation of additional content through gestures are key features as well. Since 2009 he focuses on sensor-based gestural composition in both his writing and research activities (as a PhD student). His music questions of the border between notated and improvised music. Several pieces can be understood as highly structured improvisations.

Schubert is a founding member of ensemble Decoder. He has contributed to a variety of different projects as a musician, composer and programmer (e.g. Wiener Festwochen, Staatsoper Berlin, SWR), curated a festival for contemporary electronic music for several years and runs the contemporary music label Ahornfelder. He received various prizes and scholarships, and his works have been performed more than 400 times in over 35 countries.

Sugar, Maths and Whips for violin, double bass, piano, drum kit and electronics (2011) was inspired by the German proverb that symbolizes the contrasts between statics and complexity, distortion and euphony. Both should go hand in hand. The composition is

something in between the chamber music hall and the hardcore club concert, the mix of both worlds – academic new music and the underground brute music.

From www.alexanderschubert.net

Tomo Kutavičiaus (g. 1964) kūryboje susiduria džiazo pianisto patirtis ir racionalus, struktūriškas mąstymas. Kompozitorius dėmesį ypač sutelkia į ritmą: džiazo improvizacijų inspiruoti sinkopiniai ritminiai motyvai organizuotai funkcionuoja tarsi plytos, iš kurių dėliojama kūrinio struktūra. Improvizacino prado jkrautus ritminius blokelius konstruodamas į ilgesnes repetityvias nereguliaraus ritmo struktūras, kompozitorius kuria virtuoziškas partitūras, kuriose homoritmniai dariniai derinami su poliritminėmis konstrukcijomis: šiose simultaniškai jungiami keletas charakteringu ritminių sluoksninių. Tačiau aštoriai artikuliuojama ritmika, charakteringi melodinių figūracijų piešiniai bei polinkis į klasikines formas bendrame T. Kutavičiaus muzikos peizaže neužgožia improvizacijos laisvės gūsių. Pakankamai artima minimalistinei krypciai, šio kūrėjo muzika nuolat išsiveržia iš jos struktūrinių gniaužtų ir pulsoja savita energija, temperamentu, plačiai šuoliuoja emocine skale.

Pagal www.mic.lt

„Ritus rhythmus“ klarinetui, fortepijonui, marimbai, smuikui, violončelei ir kontrabosui (2018). Ritmas yra ne tik, kaip beje ir kitų menų, sandas, bet ir esmė, atverianti grožio paslaptį, kosmo (vienovės) darną. Tai savita „kalba“, neigianti chaosą ir teigianti pasaulio tvarką, buvimą. Jis, kaip tvarkos ir kitimo įtampa, persmelkia gamtą, gyvybę ir žmogaus egzistenciją. Jis tarsi rišamasis siūlas neleidžia iširti kosmo audiniui. Ir kaip teigia prancūzų filosofas Maurice'as Merleau-Ponty, viskas taip persipynę ir susijungia, jog nebelineka perskyros nuo žmogaus ir pasaulio, nuo objekto ir subjekto, ir jutimo patirtis yra gyva komunikacija su pasauliu, kuri yra dabartiška ir atpažystama mūsų gyvenimo aplinkoj.

Tomas Kutavičius

In his music **Tomas Kutavičius** (b. 1964) combines an experience of a jazz pianist with a rational mind and structure. The composer pays special attention to rhythm: inspired by jazz improvisations he employs syncopated rhythmic motifs, which serve as building blocks of structure of his compositions. These blocks of improvisatory nature are combined into longer, rhythmically irregular modules, which results in a truly virtuosic writing. Homorhythmic patterns are interspersed with polyrhythmic ones, where several layers of dissimilar rhythmic energy occur simultaneously. Nevertheless, despite the harsh rhythmic articulation, idiosyncratic melodic contours and the tendencies towards classical forms, the overall musical landscape of Kutavičius pulsates with freedom of improvisation. Despite being closely related to the minimalist aesthetics, the music of Kutavičius often travels across its stylistic boundaries, emanates a peculiar energy and a wide range of emotions.

From www.mic.lt

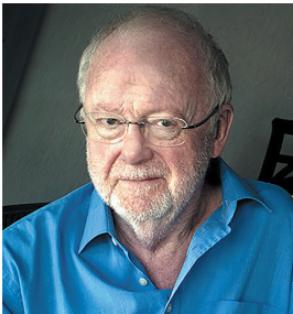
Ritus rhythmus for clarinet, piano, marimba, violin, cello and double-bass (2018).

Like in any other art, rhythm is not merely a constituent, but also the key to the mystery of

beauty and cosmic harmony. It is a kind of language which defies chaos and reinforces the existence and structure of the world. As a juxtaposition of order and alternation, rhythm permeates nature, life and human existence. It is a binding thread that keeps the fabric of the universe together. As maintained by the French philosopher Maurice Merleau-Ponty, everything is so intricately intertwined and mutually engaged that the human being and the world as well as subject and object are "inseparable correlates" while the sensory experience is a "living communication with the world that makes it present to us as the familiar place of our life."

Tomas Kutavičius

Olandų kompozitorius **Louisas Andriessenas** (g. 1939) gimė muzikų tradicijas puoselėjančioje šeimoje: jo tėvas buvo kompozitorius ir vargonininkas Hendrikas Andriessenas (1892–1981), dėdė – kompozitorius ir pianistas Willemas Andriessenas (1887–1964), brolis Jurriaanas Andriessenas (1925–1996) ir sesuo Caecilia Andriessen (g. 1931) – kompozitoriai. Louisą kompozicijos mokėjo tėvas, Hagos karališkojoje konservatorijoje jis studijavo Keeso van Baarenio klasėje. 1962–1964 m. lankė Luciano Berio pamokas Milane ir Berlyne, asistavo jam rašant „Passaggio“.

L. Andriesseno kūrinių įvertinti Tarptautinėje kompozitorų tribūnoje Paryžiuje, apdovanoti įvairiomis premiomis („Matthijs Vermeulen“, „3M Music“, „Edison“, Grawemeyerio prizas, „Carnegie Hall Debs Composer's Chair“). Amsterdame kompozitorius sukūrė ansamblius „Orkest de Volharding“ ir „Hoketus“. Parašė straipsnių, su Elmeriu Schönbergeriu parengė knygą apie Igorj Stravinskį „Het Apollinisch Uurwerk“ („The Apollonian Clockwork“, 1982, Oxford University Press). 1994 m. L. Andriessenas buvo festivalio „Meltdown“ Londone meno vadovas, vadovauja Apeldorne vykstančiam Tarptautiniam jaunuų kompozitorų susvažiavimui. Hagos konservatorijoje dėstė instrumentuotę ir kompoziciją, skaitė paskaitas įvairose šalyse.

L. Andriesseno ankstyvai kūrybai būdingi įvairių šiuolaikinės muzikos krypčių eksperimentai, tai – pokario serializmas („Series“, 1958), pastišas („Anachronie I“, 1966–1967), magnetofono juostos naudojimas („Il Duce“, 1973). Nuo 1970-ųjų jis nustojos kurti tradiciniams simfoniniams orkestrui, rašo muziką individualiai sudarytoms instrumentų kombinacijoms, kuriose greta tradicinių muzikos instrumentų groja roko ir pop muzikos instrumentai, pvz., elektrinės gitарos, o taip pat kontrabosai, amplifikuota perkusija, kongai. Brandžiuose kūriniuose įpinami džiazo, europietiškojo atonalus modernizmo elementai ir vežantys amerikietiškojo minimalizmo ritmai, girdėti I. Stravinskio ir Claude'o Vivier įtaka.

„Workers Union“ bet kokiems garsiai skambantiems instrumentams (1975) meistriškai suvienija tris skirbybes: modernistinj tikslumą, popmuzikos ritmiškumą ir improvizaciją. Aktyvus sinkopuojantis triolių ar šešioliktinių ritmas yra užrašytas itin tiksliai, tačiau melodinės linijos pažymėtos tik apytiksliai, o instrumentuotė atvira: „bet kokiems garsiai skambantiems instrumentams“. Šios muzikos tikslas – energetinis sprogimas, nušluojantis bet kokius pasenusius apribojimus. Kūrinys raiškiai alsoja radikaliais praėjusios šimtmečio 7–8 deš. pokyčiais.

Matthew Guerrieri, www.bostonglobe.com

Dutch composer **Louis Andriessen** (b. 1939) was born into a family with long lived musical traditions: he is the son of the composer and organist Hendrik Andriessen (1892–1981), a nephew of the composer and pianist Willem Andriessen (1887–1964) and brother of the composers Jurriaan Andriessen (1925–1996) and Caecilia Andriessen (b. 1931). Louis studied composition privately with his father and with Kees van Baaren at the Royal Conservatory in Den Haag. From 1962 to 1964, he studied composition privately with Luciano Berio in Milan and Berlin, assisting him with the scoring of *Passaggio*.

Among his honours are the selected work at the UNESCO International Rostrum of Composers in Paris, the Matthijs Vermeulen Prijs, the 3M Music Award, the Edison Award, the Debs Composer's Chair at Carnegie Hall, and the Grawemeyer Award for Music Composition. Andriessen founded the ensembles Orkest de Volharding and Hoketus in Amsterdam. He has written numerous articles and co-wrote with Elmer Schönberger the book *Het Apollinisch Uurwerk (The Apollonian Clockwork)*, 1982, Oxford University Press), a study of Stravinsky. He served as artistic director of the Meltdown Festival in London in 1994 and continues to direct the annual International Young Composers Meeting in Apeldoorn. He has taught instrumentation and composition at the Conservatory in Den Haag and given guest lectures in numerous countries. Andriessen's early works show experimentation with various contemporary trends: post war serialism (*Series*, 1958), pastiche (*Anachronie I*, 1966–1967), and tape (*Il Duce*, 1973). Since the early 1970s, he has refused to write for conventional symphony orchestras and has instead opted to write for his own idiosyncratic instrumental combinations, which often retain some traditional orchestral instruments alongside the forceful timbres of rock and pop, e.g. electric guitars, electric basses, amplification, heavy percussion, as well as congas. Andriessen's mature music combines the influences of jazz, the density of European atonal modernism and the bright rhythmic drive of American minimalism, Stravinsky and Claude Vivier.

Workers Union for any loud-sounding group of instruments (1975) triangulates modernist precision, pop groove, and improvised autonomy with crafty efficiency. The rhythms – burly syncopations outlining triplet or sixteenth-note grids – are set down exactly; the melodies are only approximately notated; the instrumentation is wide open: “any loud sounding of instruments.” The aim is a blast of channeled energy, sweeping away old limitations. The piece breathes the air of radical movements of the 1960s and '70s. Throughout that era, the Netherlands experienced what was called “ontzuiling”: literally, “de-pillarization.”

Matthew Guerrieri, www.bostonglobe.com

Apie atlikėjus | Performers

2013 m. dirigentas Karolis Variakojis ir kompozitorius Dominykas Digimas įkūrė šiuolaikinės muzikos ansamblį „*Synaesthesia*“. Jaunų ir ambicingų muzikantų komanda émési misijos pristatyti Lietuvos ir užsienio kuriųjų šiuolaikinės muzikos kūriniai. Atlikéjams svarbu ne tik garsas, bet ir erdvė, šviesa, judeSYS ar naratyvas – visa tai, kas atliekamai muzikai suteikia daugiamatę perspektyvą ir naikina žanrų ribas. Grupę sudaro studijas Lietuvoje ar svetur baigę bei vis dar studijuojantys muzikantai. Ansamblis bendradarbiauja su įvairių sričių menininkais, siekia išbandyti kuo platesnius meno kontekstus. Ansambio nariai nuolatos semiasi žinių iš ansamblų „*Ictus*“, „*Klangforum Wien*“, „*Quatuor Tana*“, „*Chordos*“ ir „*FortVio*“, yra „Lietuvos ansamblų tinklo“ narys. „*Synaesthesia*“ aktyviai dalyvauja Lietuvos šiuolaikinės muzikos gyvenime, pasirodymus

rengia svarbiuose šiuolaikinės muzikos festivaliuose – „Druskomanija“, „Ahead“ „Permainų muzika“ ir „Gaida“, kaip reziduojantis ansamblis pasirodo tarptautiniuose Lietuvoje rengiamuose projektuose – DAR („Druskininkai Arts Residence“) ir Užsienio menininkų rezidencijoje Kintuose. „Synaesthesia“ sėkmingai pasirodė dviejuose tarptautiniuose festivaliuose „Melos Ethos“ Slovakeijoje ir „Crossroads“ Austrijoje, 2019 m. planuojami pasirodymai Estijoje ir Didžiojoje Britanijoje. 2016 m. ir 2017 m. metais atlikėjai tobulinosi tarptautinėje vasaros akademijoje Austrijoje ir abu kartus parsivežė apdovanojimą „Just Composed“ už geriausią naujai sukurto kūrinio atlikimą ir interpretaciją. 2017 m. Lietuvos kultūros ministerija ansamblui skyrė „Jaunojo kūrėjo“ premiją, o 2018 m. tapo Lietuvos kompozitorų sąjungos reziduojančiu ansambliu.

Marta Finkelštein, vadovė

Karolis Variakojis, meno vadovas

Julius Aglinskas, garso režisierius

Gintarė Šiaulytė, vadyba

Pagal www.synaesthesia.lt

Founded in 2013 by conductor Karolis Variakojis and composer Dominykas Digimas **Contemporary Music Ensemble Synaesthesia** has a growing reputation within the contemporary music world. The team of young and ambitious musicians has taken up the mission of introducing works of experimental Lithuanian and foreign composers to the performance venues. The ensemble's vision goes beyond sound – but into space, light, movement and narrative – anything that allows for professionally performed music to become a multidimensional creation, blurring lines between genres. The musicians within the group have finished their studies in leading music colleges throughout Europe; some are still in their studies. The ensemble collaborates with artists from different genres and constantly tries to cross the lines between arts. Synaesthesia at the moment is an ensemble in residence of Lithuanian Composers Union as well as part of Lithuanian Ensemble Network (LENsemble). Ensemble members were mentored by members of Ictus, Klangforum Wien, Quatour Tana, Chordos, and FortVio ensembles. The ensemble is an active performer on Lithuania's contemporary music scene and festivals, such as Druskomanija, Ahead and Gaida, DAR (Druskininkai Artists Residence) and Artist Residency in Kintai. Making its first, but very secure steps into the international scene Synaesthesia participated in the International Summer Academy in Austria (ISA 2016 and 2017), where both years musicians were awarded the Just Composed interpretation prize for the best performance of the premiered pieces. Synaesthesia is successfully entering international music stage – in 2017 was performing at contemporary music festivals Melos Ethos in Slovakia and Crossroads in Salzburg, for the next seasons ensemble is planning their performances in Estonia and United Kingdom. In the end of 2017 ensemble received the Young Artist Award from the Ministry of Culture of the Republic of Lithuania.

Marta Finkelštein, director

Karolis Variakojis, artistic director

Julius Aglinskas, sound director

Gintarė Šiaulytė, management

From www.synaesthesia.lt

Spalio 24 d., trečiadienis, 19 val. | 24 October, Wednesday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

Styginių kvartetas | String Quartet CHORDOS

Ieva Sipaitytė (I smuikas | 1st violin)

Vaida Paukštienė (II smuikas | 2nd violin)

Robertas Bliškevičius (altas | viola)

Vita Šiugždinienė (violončelė | cello)

Dalyvauja | With participation of **Daumantas Kirilauskas** (fortepijonas | piano)

Iš | From KRONOS 50 FOR THE FUTURE:

Laurie Anderson

Iš | from *Shutter Island* (2017):

I dalis | Part 1 *Shutter Island*

III dalis | Part 3 *Airy*

Islam Chipsy

Zaghłala (2017)

Ken Benshoof

Iš | from *Sweeter Than Wine* (2015):

II dalis | Part 2 *Postscript*

Rhiannon Giddens

At the Purchaser's Option with Variations
(2016)

Nicole Lizée

Darkness is Not Well Lit (2016)

Kala Ramnath

Amrit (2016)

Trey Spruance

Iš | from *Séraphîta* (2016):

II dalis | Part 2 *Agesilaus Santander*

III dalis | Part 3 *Le Baphomet*

Merlijn Twaalfhoven

Play (2016)

Alexandra Vrebalov

My Desert, My Rose (2015)

FESTIVALIO KOMPOZITORIAI |

FOCUS COMPOSERS:

Frederic Rzewski

Fragmentai iš | Fragments from *Crusoe* (1993)

Julia Wolfe

Early That Summer (1993)

Magnus Lindberg

...de *Tartuffe, je croix*, fortepijoninis kvintetas |
Piano Quintet (1981)

Šiame konerte styginių kvartetas „Chordos“ atlieka muzikos kūrinius iš amerikiečių kvarteto „Kronos“ originalaus projekto. Tai – 2015 m. prasidėjusi kūrinių užsakymo ir edukacijos iniciatyva „Penkiasdešimt ateicių: Kronos mokymosi repertuaras“ („Fifty for the Future: The Kronos Learning Repertoire“). Kvartetas „Kronos“ kartu su projekto partnere koncertine įstaiga „Carnegie Hall“ nusprendė per penkerius metus, iki 2020-ųjų, užsakyti 50 naujų kūrinių, po 10 kasmet. Kūrinius rašo eklektiškas, jvairiausio kūrybinio bražo kompozitorų būrys – 25 moterys ir 25 vyrai. Projektas „Penkiasdešimt ateicių“ pristato kvartetinę muziką kaip gyvąjā meno formą ir skatina šiuolaikišką požiūrį į kvartetą; užsakytyos kompozicijos turėtų būti kuriamos taip, kad kuo geriau lavintų studentus ir karjeros laiptais kilti pradedančius profesionalus. Be to, „Kronos“ atlieka kiekvieno veikalo premierą ir paruošia bei viešai skelbia jvairius priedus – partitūras ir partijas, garso ir vaizdo įrašus, pastabas apie atlikimą, interviu su kūrėjais. Šiame projekte pakiesta dalyvauti ir lietuvių kompozitorė Onutė Narbutaitė, 2018 m. parašiusi kompoziciją „just strings and a light wind above them“.

In 2015 the nonprofit Kronos Performing Arts Association launched a new commissioning and education initiative *Fifty for the Future: The Kronos Learning Repertoire* in collaboration with *Carnegie Hall* as lead partner and will commission 50 new works – 25 by women and 25 by men for five years – devoted to contemporary approaches to the quartet, designed expressly for the training of students and emerging professionals, and distributed online for free. In 2018 a piece *just strings and a light wind above them* by Lithuanian composer Onutė Narbutaitė joined the list of this project as well.

Some of the compositions are presented in today's program by Chordos.

Laurie Anderson, žr. p. 24.

I dalis „Shutter Island“ ir III dalis „Airy“ iš „Shutter Island“ (2017). Kūrinių sudaro trys trumpos ir vaizduotę žadinančios dalys. Pavyzdžiui, antroje dalyje „Crystal“ kompozitorė manipuliuoja tirštomis ir perregimomis faktūromis: rezonuojantys, skaidrūs garsai jungiami į miglotus sąskambius. Trečioje dalyje „Airy“ ilgainiui pasigirsta tarsi užsikertantys *pizzicato* pasažai, kuriantys pašélusios energijos pliūpsnį.

Pagal www.sfcv.org

Laurie Anderson, see p. 26.

Part 1 Shutter Island and Part 3 Airy from Shutter Island (2017). The composition consists of three brief and evocative movements. E.g., in the 2nd piece, *Crystal*, Anderson plays with opaque and translucent textures, to good effect: resonant harmonic tones coalesce in intriguingly cloudy harmonies. Part 3, *Airy*, initially sounds just that, but as the movement goes on, stuttering *pizzicato* lines create frenetic energy.

From www.sfcv.org

Islamas Chipsy (tikras vardas Islamas Saidas, arba Saeedas) iš Kairo (Egiptas) yra grupės „Egipto elektroninė muzika“ narys ir varomoji jėga. Šios grupės muzikavimo bražui būdinga jų šalyje kilusi naujosios muzikos – *Shaabi* banga. Tai yra elektroninės šokių muzikos kryptis, taip pat vadimama *Electro Shaabi/Chaabi* ar *mahraganat* (arabų k. „šventė“, „iškilimės“). Egiptiečių grupės muzikoje tradicinės arabų vestuvių muzikos (arabų šokio *Dabke*)

elementai derinami su elektroninių instrumentų specifika. Grupę sudaro klavišininkas I. Chipsy ir jo bičiuliai perkusinininkai. Dienraštis „The Guardian“ I. Chipsy grojimo (o tiksliau – klaviatūros „kumščiavimo“) manierą lygina su „garsų klasterių gluminančiai greitų sprogimų procesu“. I. Chipsy dalyvavo Britų muzikos tarybos organizuotame projekte „Cairo Calling“, kurio metu bendradarbiavo su elektroninės šokių muzikos kūrėjais iš Didžiosios Britanijos (pvz., Faze Miyake, „Kode 9“, Robas Ellis „Pinch“, didžėjus „Mumdance“ ir kt.). **„Zaghla“ styginių kvartetui (2017, aranž. Jacob Garchik)** skambesį kompozitorius palygina su „apsiblaukusiu žvilgsniu, kai apakina ryškios saulės spinduliai“. Kūrinio premjera nuskambėjo 2017 m. gruodžio 2 d. koncertų serijoje „NPR Music“ Vašingtone.

Pagal www.kronosquartet.org

Islam Chipsy (his real name is Islam Said, or Saeed) from Cairo, Egypt, is the core of the band Egyptian Electronic Music. Their style is seen as part of a new wave of Shaabi music which has been called either Electro Shaabi/Chaabi or mahraganat ('festival' in Arabic). Their style incorporates elements of traditional Arabic wedding music, called Dabke, along with electronic instruments. Chipsy plays keyboards alongside two drummers. *The Guardian* described Chipsy's style as "bewilderingly fast blasts of tone clusters." Chipsy has worked with electronic dance music producers from the UK such as Faze Miyake, Kode 9, Pinch, Mumdance and Artwork as part of a collaboration organized by the British Council known as Cairo Calling. **Zaghla for string quartet (2017, arr. Jacob Garchik)**, according to the composer, is described as a "blurred vision caused by strong light hitting the eyes." The world premiere was held on December 2, 2017 at the NPR Music in Washington, D.C.

From www.kronosquartet.org

1933 m. Nebraskoje gimęs kompozitorius ir pianistas **Kenas Benshoofas** išvyko mokytis į Ferbanksą (Aliaska), vėliau mokési „Pacific“ liuteronų universitete ir Spokano konservatorijoje bei dvejus metus tarnavo JAV kariuomenėje. Po kariuomenės Vašingtono universitete baigė bakalauro studijas, San Fransisko universitete įgijo magistro laipsnį bei kaip Fulbraito stipendininkas studijavo „Guildhall“ muzikos mokykloje Londone. Tarp mokytojų, padariusių didelę įtaką jo asmenybei, tai – Wolfgangas Darzinis, Johnas Verrallas, Rogeras Nixonas, George'as Frederickas McKay'us, Alfredas Neimanas. K. Benshoofo muzikoje jungiami folko, džiazo elementai, atgarsiai iš D. Scarlatti, M. Ravelio, Ch. Iveso, G. Gershwino ar S. Rachmaninovo muzikos.

Jo kūryboje dominuoja kamerinė muzika, tarp reikšmingiausių užsakymų minėtinos kompozicijos styginių kvartetui „Kronos“. K. Benshoofas kelis sezonus buvo San Diego teatro „Old Globe“ reziduojantis kompozitorius, daug metų rašė muziką teatrui „Repertory“ Sietle. Baigęs dėstyti Vašingtono universitete, šiuo metu kompozitorius gyvena Sietle su žmona Tereza, Sietlo simfoninio orkestro violončelininke.

II dalis „Postscript“ iš „Sweeter Than Wine“ styginių kvartetui (2015). 2015 m. pavaasarį Davidas Harringtonas [„Kronos“ įkūrėjas ir smuikininkas] pasiūlė man iš naujo pažvelgti į

dainą „Kisses Sweeter than Wine“. Beje, šią melodiją dar 1973 m. panaudojau styginių kvartete „Traveling Music“, kurį parašiau ansambliu „Kronos“. O prieš tai dar buvau parengę keletą „Kisses...“ aranžuočių, dainos medžiagą panaudojau ir kituose kūriniuose. (Tai buvo savaime suprantama, nes mane nuolatos domino folkloras ir populiarojo amerikiečių muzika, penkiasstygių bandža bei žavėjimasis dorine derme.)

Naujoji versija pasižymi subtilumu ir švelnumu. Tai tarsi mielas pasivaikščiojimas, skleidžiantis nostalgiją, ramybę ir šilumą.

Ken Benshoof, www.kronosquartet.org

Composer/pianist **Ken Benshoof** was born in 1933 on a Nebraska farm and went through high school in Fairbanks, Alaska. His studies at Pacific Lutheran University and the Spokane Conservatory were followed by a two-year stint in the U.S. Army, a Bachelor's degree from the University of Washington, a Master's at San Francisco State University, and studies in London at the Guildhall School of Music as a Fulbright Scholar. His most influential teachers were Wolfgangs Darzins, John Verrall, Roger Nixon, George Frederick McKay, and Alfred Neiman. Benshoof's music often includes elements of folk and jazz mixed with influences from Scarlatti, Ravel, Ives, Gershwin, and Rachmaninoff.

Primarily a composer of chamber pieces, Benshoof has received commissions from a wide variety of sources, most notably the Kronos Quartet. He served as resident composer at San Diego's Old Globe Theater over several seasons and at the Seattle Repertory Theater for a number of years. Recently retired from a teaching career at the University of Washington, Benshoof resides in Seattle with his wife Theresa who is a cellist with the Seattle Symphony.

Part 2 Postscript from Sweeter Than Wine for string quartet (2015). In the spring of 2015, David Harrington suggested I take another look at *Kisses Sweeter than Wine*. I had put a refrain of that tune in the *Traveling Music* quartet in 1973, a work composed for Kronos. Before that, I had made arrangements and references to it in several other works. (This was a natural outgrowth of an extensive interest in folk music and some aspects of popular American music, a fling with a five-string banjo, and a love of Dorian mode.)

This year's view is delicate, with tenderness. It is a gentle walk, nostalgic in its various moods, comfortable in its own quietness, warm in its strengths.

Ken Benshoof, www.kronosquartet.org

Rhiannon Giddens (g. 1977) užaugo Pidmonte, Šiaurės Karolinos regione, kuris pasižymi turtingomis senosios muzikos tradicijomis. Oberlinio konservatorijoje studijavo operos meną. Ilgainiui jos dėmesio objektu tapo tradicinės muzikos atgaivinimas, atlikimas ir įvairios adaptacijos, kurias įgyvendina su suburta grupe „Carolina Chocolate Drops“. Su šia grupe kompanijoje „Nonesuch“ išleisti du albumai – „Grammy“ apdovanojimą pelniusi kompaktinė plokštėlė „Genuine Negro Jig“ (2010) ir albumas „Leaving Eden“ (2012), kurių pasirodymas inspiravo JAV muzikinio folkloro tradicijų tąsa.

R. Giddens yra Amerikos čiabuviių palikuonė, nepamirštamo balso savininkė. 2013 m. ji tiesiog karaliavo koncerte „Another Day, Another Time“, kuriame atliko Odettos dainą „Water Boy“ bei popuri iš galų melodijų. R. Giddens pasirodymas buvo užfiksotas dokumentinėje juosteje („Showtime“, 2014) bei išleistas dviejų kompaktinių plokštelių albume („Nonesuch“, 2015).

2014 m. su kvartetu „Kronos“ ji koncertavo Londono „Barbican“ centre ir Brukline muzikos akademijoje, minint garso įrašų kompanijos „Nonesuch“ 50-metį.

R. Giddens yra britų-amerikiečių grupės „The New Basement Tapes“ narė, rašo muziką Bobo Dylan'o eilėms, tokiemus muzikantams kaip Elvis Costello, Tayloras Goldsmithas, Jimas Jamesas ir Marcusas Mumfordas. Jos pirmasis solinis albumas „Tomorrow Is My Turn“ pasirodė 2015 m.

„At the Purchaser's Option with Variations“ styginių kvartetui (2016). R. Giddens užrašinėja senas dainas. Jos kūrybą įkvepia XIX–XX a. muzikinis palikimas, pavyzdžiui, darbo dainos, kurių didžioji dalis susijusi su JAV afroamerikiečių istorija. Viename naujausių savo albumų – „Freedom Highway“ – R. Giddens sujungė savo aistrą tradicinei muzikai ir pasiprieseinimo bei kančios naratyvą. Tai atspindi ypač pirmasis garso takelis „At The Purchaser's Option“. Šios dainos melodija akivaizdžiai primena juodaodžių vergų dainų intonacijas. Parašyti dainą paskatino XIX a. laikraštyje perskaitytas skelbimas apie parduodamus vergus: „Parduodama itin sumani ir sveika juodaodė mergina, apie 22 metų amžiaus. Tinkama dirbtai namuose ir ūkyje.“ Taip pat skelbime buvo nurodyta, kad mergina turi 9 mėnesių kūdikį. Ši vaiką panorėjus galima įsigyti atskirai.

Pagal www.kronosquartet.org

Rhiannon Giddens (b. 1977) was raised in the Piedmont region of North Carolina, an area with a rich legacy of old-time music. She studied opera at Oberlin Conservatory. Reviving, interpreting, and recasting traditional material from a variety of sources has been central to Giddens' career, especially in her groundbreaking work with the Carolina Chocolate Drops. With their two Nonesuch albums, Grammy Award-winning *Genuine Negro Jig* (2010) and *Leaving Eden* (2012), the Carolina Chocolate Drops have carried forward U.S. folk-music traditions.

Giddens is an American original. Her unforgettable voice culls the music of our collective past to point the way to the future. In 2013, she stole the show at the Another Day, Another Time concert, performing Odetta's *Water Boy* followed by an amazing, tongue-twisting medley in Gaelic. Giddens' performance has been preserved in a double-disc live recording (Nonesuch, 2015) and in a documentary (Showtime, 2014). In 2014, Kronos performed with Giddens at the Barbican in London and at the Brooklyn Academy of Music as part of Nonesuch's 50th anniversary celebration. Giddens is a member of The New Basement Tapes, writing and creating music for recently discovered lyrics by Bob Dylan, along with Elvis Costello, Taylor Goldsmith, Jim James, and Marcus Mumford. Her first solo album, *Tomorrow Is My Turn*, was released in 2015.

At the Purchaser's Option with Variations for string quartet (2016). Rhiannon Giddens collects songs. Traditional songs from the 1800s and early 1900s, like work songs, inspire her craft. Many of these songs are rooted in the history of African Americans in the United States. On her most recent album, *Freedom Highway*, Giddens takes her passion for traditional music and weaves together narratives of struggle. Several songs on the album could be featured in this space, but the opening track, *At The Purchaser's Option*, is a defiant tune that bears similarity to the work songs black slaves were known to sing. It was inspired by a 19th century slave advertisement once printed in a newspaper. "For sale, a remarkable smart healthy Negro wench, about 22 years of age; used to both house work and farming." The advertisement indicates she has a child that is 9 months old. The child will be taken from her and sold "at the purchaser's option."

From www.kronosquartet.org

Monrealyje gyvenanti kompozitorė **Nicole Lizée** savo muzikoje eklektiškai jungia skirtinges įtakas – tai ir ankstyvieji MTV klipai, reivo kultūra, elektroninės muzikos žanrai, ir A. Hitchcocko,

S. Kubricko ar D. Lyncho kino juostų muzika, psychodeliniai ar modernistiniai 1970-ujų eksperimentai. Muziką ši kūrėja rašo ir orkestrui, ir solo instrumentams, su tiksliomis didžėjų technikos pastabomis ar neįprastiems instrumentams, pavyzdžiui, video žaidimo „Atari 2600“ konsolei, omnichordui, stylofonui, Simon™ ar karaokės takeliu. 2001 m. McGillo universitete N. Lizée įgijo muzikos magistro laipsnį. Ji yra parašiusi daugiau kaip 40 muzikos kūrinių, kuriuos užsakė kvartetas „Kronos“, „BBC Proms“, San Fransiko ir Monrealio Metropoliteno simfoniniai orkestrai, Niujorko Kaufmano centras, „ECM+“, „Soundstreams“ ir kt. Jos muzika atliekama visame pasaulyje.

N. Lizée 2013 m. pelnė prestižinį Kanados menų tarybos Juleso Léger vardo premiją. Jai paskirta fondo „Civitella Ranieri“ stipendija, 2015 m. ji buvo kompozitorius ir dirigento Howardo Shore globotinė apdovanojimų programoje „Governor General’s Performing Arts“. N. Lizée kamerinė kompozicija „This Will Not Be Televised“ pateko į 10-ies geriausių sąrašą 2008 m. UNESCO Tarp-tautinėje kompozitorų tribūnoje, o fortepijoninis opusas „Hitchcock Études“ buvo pristatytas 2014 m. Pasaulio muzikos dienose Lenkijoje. Tarp kitų apdovanojimų – „Prix Opus“ (2013), aktorės Doros Mavor Moore operos srities premija (2015), dukart pelnytas šiuolaikinės muzikos prizas „Prix collégien“ (2012, 2013), Kanados menų tarybos Roberto Flemingo vardo premija (2002). „Darkness is Not Well Lit“ styginių kvartetui (2016) yra tarsi nespavoto kino įgarsinimas. Orsono Welleso ir Johno Hustono nespavotasis kinas byloja apie specialius nustatymus, naudotus filmuojant juodai baltus kadrus, bei apie žaismingus apšvietimo triukus. Jie buvo įmanomi tik nespavoto kino medijoje – tai alpučių keliantis karštis, dūmai, tirštas rūkas, skulptūriški šešeliai, blausus apšvietimas, prie imponantiško ąžuolinio stalo sėdinti telefonistė ar mašinininkė, palubėje siūbuojanti vieniša spragsinti lemputę, žaliuzės ar užiantis ventilatorių. „Be abejonės, pati gražiausia muzika yra liūdna muzika, o pati gražiausia fotografija yra mažos raiškos fotografija su sodria juoda spalva.“ – taip teigia nespavoto kino operatorius Johnas Altonas.

Nicole Lizée, www.kronosquartet.org

Montréal-based composer **Nicole Lizée** creates new music from an eclectic mix of influences including the earliest MTV videos, rave culture, glitch, Hitchcock, Kubrick, Lynch, 1960s psychedelia, and 1960s modernism. Her compositions range from works for orchestra and solo featuring fully notated DJ techniques, to other unorthodox instrument combinations that include the Atari 2600 video game console, omnichords, stylophones, Simon™, and karaoke tapes.

In 2001, Lizée received a Master of Music degree from McGill University. Her commission list of over 40 works is varied and distinguished and includes the Kronos Quartet, BBC Proms, the San Francisco Symphony, l’Orchestre Métropolitain du Grand Montréal, New York City’s Kaufman Center, ECM+, and Soundstreams, among others. Her music has been performed worldwide in renowned venues.

Lizée was awarded the prestigious 2013 Canada Council for the Arts Jules Léger Prize. A Civitella Ranieri Foundation Fellow, Lizée was selected in 2015 by acclaimed composer and conductor Howard Shore to be his protégée as part of the Governor General’s Performing Arts Awards. Her *This Will Not Be Televised* was chosen for the 2008 UNESCO International Rostrum of Composers’ Top 10. *Hitchcock Études* was chosen by the International Society for Contemporary Music and featured at the 2014 World Music Days in Poland. Additional awards include a Prix Opus (2013), Dora Mavor Moore Awards in Opera (2015), two Prix collégien de musique contemporaine (2012, 2013), and the 2002 Canada Council for the Arts Robert Fleming Prize.

Darkness is Not Well Lit for string quartet (2016) is a sonic imagining of film noir. Orson Welles' and John Huston's film noir calls to mind specific settings, shot in black and white, and playing tricks of light only possible in that medium: the sweltering heat, smoke, fog, sculpted shadows, low-key lighting, a telephone and manual typewriter sitting on an imposing oak desk, a single swinging sputtering light bulb, venetian blinds, and whirring fans. 'There is no doubt in my mind that the most beautiful music is sad, and the most beautiful photography is in a low-key, with rich blacks.' – Film noir cinematographer, John Alton.

Nicole Lizée, www.kronosquartet.org

Apdovanojimui „Grammy“ nominuota smuikininkė **Kala Ramnath** žurnalo „Songlines“ kritikų įvardijama kaip viena iš 50 geriausių pasaulio instrumentininkų, o jos albumas „Kala“ patenka tarp 50 geriausių pasaulio jrašų. Tai pirmoji indų smuikininkė, pristatyta žurnale „The Strad“; ji yra grojusi holivudinių juostų garso takeliuose, tarp kurių – „Oskarui“ nominuotas filmas „Blood Diamond“. Muzikai gabių vaikų šeimoje gimusią K. Ramnath pirmasis griežti smuiku mokė jos senelis Vidwanas A. Narayanas Iyeras, vėliau ji mokėsi pas garsųjį vokalistą Panditą Jasrają. Smuikininkė yra surengusi pasiodymų pagrindiniuose Indijos festivaliuose ir tokiose pasaulio scenose, kaip Sidnėjaus operos teatras, Londono Karalienės Elžbietos salė ar Niujorko „Carnegie Hall“. Koncertuose K. Ramnath bendradarbiavo su jvairiais muzikantais, tarp kurių – Ustadas Zakiras Hussainas, Kai Eckhardtas, Edgaras Meyeris, Béla Fleckas, Abbas Kosimovas ar roko legenda Ray’us Manzarekas iš grupės „The Doors“. Ji kviečiama dėstyti ir meistriškumo kursus vedę Roterdamo muzikos konservatorijoje Olandijoje, Giseno universitete Vokietijoje ar Veilio muzikos institute Niujorke. Ne vienas K. Ramnath garsos jrašas yra patekęs į geriausių albumų sąrašą – tai „Kala“ ir „Samavad“ (2004), „Yashila“ (2006) ir „Samaya“ (2008). Neseniai jos įgrota kompozicija išleista apdovanojimų „Grammy“ pelniusiai albume „In twenty seven encores“. K. Ramnath jkūrė fondą „Kalashree“, kuris užsiima pagalba vargingai gyvenantiems ir sergantiems vaikams.

„Amrit“ styginių kvartetui (2016). Šią kompoziciją rašiau galvodama apie visus klausytojus, norėdama savo muzika suteikti džiaugsmą ir laimę kiekvienam ją klausančiam. Todėl pasirinkau mažorinę dermę. Indų muzikoje ji atitinka ragą „Shudh Nat“. Indų muzikoje yra daug mažorinės dermės ragų, tačiau tarpusavy Jos skiriasi aukštyn ir žemyn skambančių garsų santykiais. Šiuos indų muzikos ornamentus sujungiau su mikrotonais ir repetityvine nelinearių motyvų ritmika, taip sukurdama unikalų skambesį ir pojūtį.

Sanskrito žodis *amrit* reiškia „nektarą“. Viliuosi, kad mano pjesė „Amrit“ suteiks tokį patį džiaugsmą ir laimę kiekvienam, kuris jos klausosi.

Kala Ramnath, www.kronosquartet.org

Grammy-nominated violinist **Kala Ramnath** has been recognized as one of the 50 best instrumentalists in the world by *Songlines Magazine*, the same publication who selected her album *Kala* as one of the 50 best recordings of the world. The first Indian violinist to be featured in *The Strad*, Ramnath has also been featured in Hollywood soundtracks, including in the Oscar-nominated *Blood Diamond*.

Born into a family of prodigious musical talents, Ramnath began her violin studies with her grandfather, Vidwan A. Narayan Iyer, before going on to study with legendary vocalist Pandit

Jasraj. Ramnath has performed at all the major music festivals in India, as well as at several stages throughout the world, including the Sydney Opera House, London's Queen Elizabeth Hall, and New York's Carnegie Hall. As a performer, Ramnath has shared the stage with such musicians as Ustad Zakir Hussain, Kai Eckhart, Edgar Meyer, Béla Fleck, Abbas Kosimov, and rock legend Ray Manzarek of The Doors. As a teacher, she lectures regularly and conducts workshops around the world, such as at the Rotterdam Conservatory of Music in the Netherlands, University of Giessen in Germany, and the Weill Institute in New York.

Out of her several recordings, *Kala* and *Samvad* were Top of the World in 2004, *Yashila* in 2006, and *Samaya* in 2008. Most recently, one of her compositions was featured in the Grammy-winning album *In twenty seven encores*. Ramnath is keen to enrich the lives of under-privileged and sick children through music in the form of her foundation, "Kalashree."

Amrit for string quartet (2016). This composition was created keeping in mind that it should appeal to every type of listener, giving joy and happiness to whomever listens to it. For this, the major scale in Western Classical music was chosen. Its counterpart in Indian Classical Music is Raga Shudh Nat. Though there are many Indian ragas with the major scale, what distinguishes one from the other is their ascending and descending rule of note patterns. I have incorporated the ornamental Indian slides and glides touching upon the microtones and repetitive rhythmic non-linear patterns, giving it a unique sound and feel.

In Sanskrit, 'amrit' means 'nectar.' I hope this *Amrit* gives the same joy and happiness to everyone who listens to it.

Kala Ramnath, www.kronosquartet.org

Trey Spruance'as (g. 1969) yra žinomas kaip kvapą gniaužiančiu kompozicijų autorius, rašantis savo ansamblui „Secret Chiefs 3“ ar roko grupei „Mr. Bungle“. Kalifornijoje užaugęs kompozitorius nuo 1990 m. gyvena įlankos regione ir intensyviai keliauja – per pastarajį dešimtmetį surengta per 500 koncertų daugiau kaip 50 šalių. Jis taip pat orkestruoja kūrinius įvairiems hibridiniams ansambliams nuo „New Music Works“ iki Krasnojarsko rusų tradicinio orkestro. T. Spruance'o muzikoje tarpusavy jungiamos, regis, nesuderinamos sferos – tai XX a. pr. neoklasikinė muzika, tradicinės persų muzikos modalinė sistema, pitagorietiški matematikos principai, 8-ojo deš. italų siaubo filmų garsinė estetika, XIX a. prancūzų okultinė muzikos teorija, juodasis metalas ar indų kino – Bolivudo skambesys.

II dalis „Agesilaus Santander“ ir III dalis „Le Baphomet“ iš „Séraphîta“ styginių kvartetui (2016). Kūriny „Séraphîta“ susijęs su Honores de Balzaco to paties pavadinimo romanu, tačiau tik iš dalies. Seraphitus/Seraphita – tai androgininė (dvilytė) angeliška būtybė iš romano, kurį rašydamas H. de Balzacas tuo metu daug skaitė Emmanuelio Swedenborgo tekštų. Muzikos kūrinj sudaro penkios dalys: I. „Séraphîta“; II. „Agesilaus Santander“; III. „Le Baphomet“; IV. „The Angel of the West Window“; V. „Séraphitüs“. Kūrinyje skambantys garsa-eiliniai grindžiami diatoniniai tetrachordai. Intonacinė sistema – tai puikiai pažstama Vakarų tonacinių sistemos. Kartais nuo Vakarų tolygios temperacijos nutolstama (pavyzdžiui, pirmoje, antroje ir trečioje dalyse), tačiau sistema išlieka griežtai paremta septyniais fiksuoto aukščio garsais (išskyrus keletą nedidelių išimčių).

Kūrino premjera nuskambėjo 2016 m. rugpjūčio 25 d. Esterhažių rūmuose Eizenšteate, Austrijoje.

Pagal www.kronosquartet.org

Trey Spruance (b. 1969) is best known for his ground-breaking composition and production work in his ensemble Secret Chiefs 3 and the avant-rock band Mr. Bungle. Raised in Eureka, California, Spruance relocated to the Bay Area in 1990, and has toured extensively around the world, performing over 500 concerts in over 50 countries in the past decade. He also orchestrates his music for various hybrid concert ensembles ranging in diversity from the New Music Works to a 61-piece Russian Traditional Orchestra of Krasnoyarsk. Spruance's music weaves together a diverse and challenging array of pedagogically conflicting disciplines: early 20th century neoclassical music, Iranian Dastgah, Pythagorean mathematics, Italian horror film music aesthetics (1970s), 19th century French occult musical theory, black metal, and the Bollywood sound.

Part 2 Agesilaus Santander & Part 3 Le Baphomet from Séraphîta for string quartet (2016). *Séraphîta* is based on the short novel of the same name by Balzac, but not entirely. Seraphitus/Seraphita is an androgynous and angelic being in the novel and Balzac had been reading lots of Emmanuel Swedenborg at the time he wrote that. The composition consists of five parts / movements: I. Séraphîta; II. Agesilaus Santander; III. Le Baphomet; IV. The Angel of the West Window; V. Séraphítus. All scales here are built from diatonic tetrachords. The intonation system is mostly familiar western tonality. When western equal temperament is departed from, which happens a little bit in Movements I and III, and quite a bit in Movement II, the system remains strictly diatonic with seven fixed notes (with a couple of exceptions).

The world premiere was held on August 25, 2016 at the Esterhazy Palace in Eisenstadt, Austria.

From www.kronosquartet.org

Merlijn Twaalfhovenas (g. 1976) bendradarbiauja su simfoniniais orkestrais, chorais ir akademinių scenos atlėkais, o taip pat – su roko grupėmis, liaudies muzikantais, didžėjais, šokėjais ar teatro atstovais. Jo kūriniai atliekami įspūdingose vietose ir statiniuose – laivų statykloje, senoje gamykloje, ant stogų, bažnyčioje ar povandeniniame laive. Savo muzikoje M. Twaalfhovenas naudoja ir nevakarietiškos muzikos (japonų, arabų, indų) elementus. Kompozitoriaus projektai rengiami politiškai ar socialiai jautriose vietose, pavyzdžiu, pabégelių stovykloje, Romos gete, ties Kipro,

Palestinos ir Sirijos sieną; savo performansuose jis pasitelkia vaikus ir vietus bendruomenes, profesionalius muzikantus ir mėgėjus. Pastaruoju metu M. Twaalfhovenas darbuojasi ties interaktyviais koncertais, kurie į klasikinės muzikos pasaulį įtraukia plačias auditorijas; buria inovatyvių dainininkų ir chorų tinklus. Jis yra pelnęs UNESCO apdovanojimą, o savo viziją apie šiuolaikinio menininko vaidmenį visuomenėje yra pristatęs Aspeno instituto Vašingtone, EU forume Briuselyje, TEDx Amsterdame bei festivalyje „Aspen Ideas“.

„Play“ styginių kvartetui (2016). Kas tai yra muzikavimas (*music making*)? Ar tai aukštos formos atlirkimas? O gal tai ... žaidimas? Klasikinėje muzikoje atskirtis tarp atlirkėjo ir klausytojo yra labai griežta ir aiški. Bet mes pamirštame, kad daugelį metų (net ir dabar, už įprastų koncertų salių sienų) muzikavimas buvo priemonė bendrauti, kurti kartu, dalyvauti, žaisti. Šiandienos visuomenė yra susiskaldžiusi. Ar gali atlirkėjai imtis vaidmens sukurti naujas bendravimo ir bendrystės formas? Savo kūriniu kviečiu visus prisijungti ir ... drauge muzikuoti.

Merlijn Twaalfhoven, www.kronosquartet.org

Merlijn Twaalfhoven (b. 1976) has worked with symphony orchestras, choirs, and classical soloists as well as rock bands, folk singers, DJs, dance, and theater. With a passion for spectacular monumental locations – a shipyard, an old factory, on rooftops, in churches, or a submarine – he includes non-Western musical traditions (Japanese, Arabic, Indian) and designs events for places with political and social tension. He has created innovative projects in refugee camps, a Roma ghetto and across dividing lines in Cyprus, Palestine, and Syria, involving children and the local communities, and connecting professional and amateur musicians. Currently he is working on audience engagement and interactive concerts in the world of classical music, building a network of innovative singers and choirs. He received an UNESCO award and presented his vision on the role of the artist in society at the Aspen Institute in Washington, the EU Forum in Brussels, TEDxAmsterdam, and at the Aspen Ideas Festival.

Play for string quartet (2016). What is music making? Is it high performance? Or can it be ... play? In the classical music of today, the separation of performer and listener is very strict and clear. We might forget how for centuries (and still today, outside the conventional concert halls), music was the most effective way to connect, to create together, to participate, to play. Today, our society is fragmented and divided. Can musicians play a role to create new forms of connectedness and community? In this composition, I invite all people that are present to contribute and ... to play.

Merlijn Twaalfhoven, www.kronosquartet.org

Aleksandra Vrebalov (g. 1970) 1995 m. išvyko iš gimtosios Serbijos ir apsigyveno JAV. Jos kūrinius atlieka įvairūs kolektyvai – tai kvartetai „Kronos“, „ETHEL“ ir „Momenta“, Bruklino jaunimo choras, Belgrado filharmonijos orkestras, klarnetininkai Davidas Krakaueras ir Davidas Griffithsas, gitaristas Jorge Caballero ir kt. Užsakymų rašyti muziką kompozitorė sulaukė iš „Carnegie Hall“, fondo „Fromm“, Bruklino muzikos akademijos, kvarteto „Kronos“, Dušano Tyneko šokio teatro, Clarice's Smith centro ir kt. Jos muzika skambėjo tokiuose festivaliuose kaip Edinburgo, Ravinijos, Linkolno centro „Out of Doors“, „BBC Proms“, „Interzone“ ir „Bemus“. 2011 m. A. Vrebalov pelnė Metų kompozitorės titulą „Muzika Klasiška“ už operą „Milena“, sukurtą Serbijos nacionalinio operos teatro 150-mečio sezonui. Tarp kitų apdovanojimų – Amerikos menų akademijos prizas, kompanijos „Vienna Modern Masters“ prizas, Douglaso Moore'o ir MAP fondų įvertinimai, Serbijos kompozitorų sajungos apdovanojimai. Jos kūrinių išleido „Nonesuch“, „Centaur Records“, „Innova“ ir „Vienna Modern Masters“.

„My Desert, My Rose“ styginių kvartetui (2015) sudaro neapibrėžtos apimties, metro, tempo ir dinamikos fragmentai, skirtinti kiekvienam atlikėjui. Kūrinio eiga priklauso nuo atlikėjų jautrumo ir reakcijos į kartu griežiančius ansamblio narius. Šios pjesės atlikime vienodai svarbi ir intuicija, ir tikslumas. Bendra trukmė varijuoją kiekvieno atlikimo atveju, tačiau kūrinys baigiamas metro unisonu, kuris iš tiesų nuskamba kaip atsitiktinis paskirai skambėjusių linijų susitikimas. Tai tarsi keturių skirtinguų personažų kelionė, kuri prasideda skirtinguose taškuose, po ilgų ieškojimų įvyksta trumpos sankirtos ir kūrinio pabaiga nuskamba toje pačioje erdvėje ir laike.

Pagal www.kronosquartet.org

Aleksandra Vrebalov (b. 1970) moved to the United States from her native Serbia in 1995. She has had her works performed by Kronos Quartet, Brooklyn Youth Chorus, clarinetists

David Krakauer and David Griffiths, ETHEL and Momenta Quartets, guitarist Jorge Caballero, and Belgrade Philharmonic, among others. Vrebalov has received numerous commissions from institutions and ensembles that include Carnegie Hall, Fromm Foundation, Brooklyn Academy of Music, Kronos Quartet, Dusan Tynek Dance Theater, Clarice Smith Center, etc. Festivals featuring Vrebalov's work include Edinburgh International Festival, Lincoln Center Out of Doors, BBC Proms, Ravinia, Interzone, and Bemus.

Named 2011 Composer of the Year by *Muzika Klasika* (for *Mileva*, an opera commissioned by the Serbian National Theater for its 150th anniversary season), Vrebalov has received awards from American Academy of Arts and Letters, Vienna Modern Masters, MAP Fund, Douglas Moore Foundation and two Mokranjac Awards given by Serbian Association of Composers. Her works have been released on Nonesuch, Centaur Records, Innova, and Vienna Modern Masters labels.

My Desert, My Rose for string quartet (2015) consists of a series of patterns open in length, meter, tempo, and dynamics, different for each performer. The unfolding of the piece is almost entirely left to each performer's sensibility and responsiveness to the parts of other members of the group. Instinct and precision are each equally important in the performance of the piece. The length of the piece is unique to each performance. The piece ends in a metric unison, like a seemingly coincidental meeting of the lines predestined to reunite. It is like a journey of four characters that start in distinctly different places who, after long searching and occasional, brief meeting points, end up in the same space, time, and language.

From www.kronosquartet.org

Frederic Rzewski, žr. p. 18.

„Crusoe“ styginių kvartetui (1993) – ši kompozicija gali būti atliekama bet kokia instrumentų sudėtimi (tinkamiausias yra 4–8 muzikantų ansamblis, tačiau kūrinj gali groti ir 12 ar daugiau muzikantų). Kūrinj sudaro 65 fragmentai, kiekvieno trukmė apie 15 sekundžių. Tradiciiams instrumentams užrašyta partitūra pajairinta kompozitorius nuorodomis – tam tikrose vietose atlikėjų prašoma vokalizuoti, o skleidžiamas garsas turėtų priminti lūžtančių medžio šakų traškesį. Iš Danielio Defoe romano „Robinzonas Kruzas“ panaudotas teksto eilutes ansamblis muzikantai rečituoja arba dainuoja puantillistinio skambesio fone.

Frederic Rzewski, see p. 20.

Crusoe for string quartet (1993) may be played by groups of different size and instrumentation (4–8 players optimally, although an ensemble of 12 or more players is possible). *Crusoe* is written in 65 movements, each roughly 15 seconds long. In addition to miniatures scored for traditional instruments, the piece involves sundry modes of vocalizing and such sound-producing means as breaking tree branches. Lines in the score are taken from *Robinson Crusoe* by Daniel Defoe, the ensemble members chant and sing a text about Robinson Crusoe amid pointillist musical fragments.

Julia Wolfe, žr. p. 6.

„Early That Summer“ styginių kvartetui (1993) pradėjau rašyti 1992 m., gyvendama Amsterdame. Tuo metu skaičiau knygą apie JAV politikos istoriją. Autorius savo knygoje pristatomus nereikšmingus nutikimus pradėdavo fraze „Kartą vasarą...“. Tačiau tai būdavo maži nutikimai, kurie tarsi sniego gniūžtė išsirutuliodavo į svarbius politinius įvykius ar net krizes. Pastebėjau, kad tai buvo būdinga ir tuo metu mano rašomai muzikai.

Pirmą kartą šį kūrinį atliko kvartetas „The Lark“ netradicinėje Niujorko erdvėje „Kitchen“, 1993 m. gegužės 30 d.

Julia Wolfe

Julia Wolfe, see p. 8.

Early That Summer for string quartet (1993). While living in Amsterdam for the year [in 1992] I began *Early That Summer*. At the time I was reading a book about US political history. The author would introduce small incidents with phrases like “Early that summer ...” Incidents would snowball into major political events or crises. I realized that the music I was writing was exactly like this. First performed by The Lark Quartet at the Kitchen in New York City, 30 May 1993.

Julia Wolfe

Magnus Lindberg, žr. p. 10.

„...de Tartuffe, je croix“, kvintetas styginių kvartetui ir fortepijonui (1981). 1980 m., dar tebestudijuodamas Sibelius akademijoje Helsinkyje, M. Lindbergas parašė keletą kompozicijų teatrui – spektakliams pagal M. Bulgakovo, Molière'o ar Hipokrito tekstus. Kitais metais daļi šios muzikinės medžiagos panaudojo kvintetui „*de Tartuffe, je crois*“, kurio pavadinimui pasirinko garsujį Molière'o personažą. Vis dėlto ši kompozicija néra tipinė M. Lindbergo kūrybos kontekste. Pirma, teatrui šis kompozitorius, galima sakyti, beveik nekūrė, nes pagrindinis dèmesys buvo kreipiamas į instrumentinę muziką. Antra, šiame kvintete jis panaudojo keletą citatų iš Molière'o laikų muzikos (XVII a. Prancūzija). Lyginant su kitais tuo metu parašytais kūriniais (pavyzdžiu, „*Linea d'Ombrā*“), kvintetas išskiria neoklasikiniu stiliumi. Muzikoje girdéti J. P. Rameau ir J. B. Lully muzikos citatos. Kartkartėmis muzikantai šnabžda įvairius žodžius ir švilpauja, pabaigoje aiškiai ištardami frazę: „Molière! Il est mort?“ (Molière'as! Jis mirė?).

Pagal www.allmusic.com

Magnus Lindberg, see p. 12.

...de Tartuffe, je croix, quintet for string quartet & piano (1981). While still a music student at the Sibelius Academy in Helsinki, in 1980, Lindberg wrote some incidental music for a stage play by Mikhail Bulgakov, Molière, or Hypocrites. The following year, the composer drew upon some of this material for a piano quintet. *de Tartuffe, je crois* takes its title from the well-known character from Molière and is unusual in Lindberg's output for two reasons. First, he has not been otherwise drawn to the theater, composing instrumental concert music almost exclusively. Second, the composer integrates a couple of quotations from the music of Molière's time and place (seventeenth-century France) into the fabric of the piece. Compared to his other works from around that time (such as *Linea d'Ombrā*), this quintet is rather neo-classical. Part of this character comes from the quotations of Rameau and Lully. Sometimes the musicians whisper various words (and whistling, as well), ending the gesture with a clearly perceptible quote: “Molière! Il est mort?” (Molière! Is he dead?).

From www.allmusic.com

Apie atlikėjus | Performers

Pagrindinis 1997 m. susibūrusio **styginių kvarteto „Chordos“** tikslas – pristatyti Lietuvos ir pasaulio klausytojams naujausius lietuvių muzikos kūrinius, kurių įrašų sukaupta ir Lietuvos

radijo fonduose. Kvarteto dėka Lietuvoje pirmą kartą nuskambėjo M. Nymano, M. Feldmano, G. Crumbo, S. Reicho, G. Ligeti ir kitų garsių šiuolaikinių kompozitorių kompozicijos. Kvarteto repertuare – ir ankstesnių epochų kompozitorių kūriniai, ir projektai su roko ar džiazo muzikantais. Kolektyvas yra dalyvavęs įrašant muziką kino filmams, teatru, Lietuvos kompozitoriai yra jam sukūrę ir dedikavę kompozicijų. „Chordos“ nuolatos rengia pasirodymus su žymiausiais Lietuvos muzikos atlikėjais, užsienio šalių muzikantais, muzikuojant Lietuvoje vykstančiuose festivaliuose: „Gaida“, „Vilniaus festivalis“, „Jauna muzika“, „Permainų muzika“, „Muzikos rudo“, „Vilnius Jazz“ ir kituose, yra koncertavęs Vokietijoje, Švedijoje, Latvijoje, Belgijoje, Prancūzijoje, Austrijoje, Rusijoje, Lenkijoje, Turkijoje, Norvegijoje, Anglijoje, Egipte, dalyvavęs festivaliuose „MaerzMusik“, „Klangspuren“, „Musicprotocoll“ ir kituose. Kvarteto koncertus transliavo BBC3 radijas, kultūros kanalas „mezzo.tv“, Austrijos radijas ORF, Lenkijos radijas 2, LRT televizija ir radijas. 1999 m. kvarteto nariams buvo paskirta jaunojo menininko stipendija, 2001–2003, 2005, 2006 m. – Lietuvos Respublikos kultūros ministerijos valstybės stipendija.

Formed in 1997, **Chordos String Quartet** demonstrates an enduring commitment to promoting the latest in Lithuanian music abroad and bringing the most recent as well as greatest pieces of contemporary repertoire to wide audiences in Lithuania. Chordos has significantly enriched the musical resources of the Lithuanian National Radio by recording both newly written and classical pieces by Lithuanian and foreign composers. The ensemble was in fact the first in Lithuania to perform quartet pieces by many world-renowned contemporary composers, such as Nyman, Feldman, Crumb, Reich, Ligeti, etc. Its continuous collaboration with the living composers has thus far yielded a number of compositions written and dedicated especially for the group. Apart from contemporary works, its extensive repertoire encompasses a rich variety of different styles, epochs and genres, the joint projects with rock and jazz musicians. Its recent recording credits also include incidental music for films and theatre. Chordos has been regularly performing with many prominent Lithuanian classical musicians and foreign performers. The quartet has participated in a variety of music festivals in Lithuania (Gaida, Vilnius Festival, Jauna muzika, Permainų muzika, Musical Autumn, Vilnius Jazz, etc.). Chordos has been also frequently invited to perform on international tours to various festivals (MaerzMusik, Klangspuren, Musicprotocoll, etc.) and projects in United Kingdom, Germany, France, Austria, Sweden, Belgium, Norway, Poland, Czech Republik, Latvia, Russia, and Egypt. Chordos concerts were broadcasted by BBC3 radio, mezzo.tv channel, Austrian radio ORF, Polskie radio 2, Lithuanian LRT, etc. Chordos String Quartet has been recipient of the State Scholarship for Young Artists in 1999 and the State Scholarship of the Lithuanian Ministry of Culture in 2001–2003, 2005, and 2006.

Daumantas Kirilauskas dažnai apibūdinamas kaip vienas ryškiausių, universaliausių ir produktyviausių pianistų šalyje. Pianistas koncertavo daugelyje Europos šalių, JAV, skambino su visais Lietuvos orkestrais, Rygos „Sinfonietta“, Suomijos Lapenrantos miesto kolektyvu. Daugelio užsienio ir Lietuvos festivalių dalyvis, tarp jų nuolatinis T. Manno festivalio svečias. D. Kirilauskas koncertavo kamerinėse sudėtyse su žymiaisiais Lietuvos ir užsienio solistais, tarp jų – su Vienos „Artis-Quartett“. Pianisto repertuaras – nuo baroko iki moderniausių kompozicijų, svarbią vietą užima L. van Beethoveno muzika. Jis yra daugelio premjerų dalyvis. 2005 m. pirmą kartą Lietuvoje atliko Chicko Corea's koncertą fortepijonui, 2010 m. – Miklos Maros koncertą fortepijonui, jam ir

dedikuotą, 2013 m. – Tomo Kutavičiaus „Dieviškų šėlą“ fortepijonui ir orkestrui, 2018 m. – Osvaldo Balakausko kompoziciją „Dialogai“ fortepijonui ir orkestrui, dedikuotą pianistui.

D. Kirilauskas išleido 11 solinių albumų, tarp jų – visos J.S. Bacho partitos, 3 klavyriniai koncertai, L. van Beethoveno 9 sonatos, „Diabelli variacijos“, S. Prokofjevo 3 sonatas ir kt. Beveik 200 pianisto įrašų yra Lietuvos radijo fonduose. Atlikėjas bendradarbiauja su kino ir teatro kūrėjais, kompozitoriumi Giedriumi Puskunigiu. Jo įgrotas fortepijono takelis skamba ne viename filme ir spektaklyje. Daugelio nacionalinių ir tarptautinių konkursų laureatas, tarptautinio festivalio „Jazz Improvizacija'92“ didžiojo prizo laimėtojas. 2018 m. jo parengtas F. Bajoro „Sideralia“ įrašas konkurso „Call for Piano recordings“ būdu buvo atrinktas į 11-os geriausių kūrinių iš jvairių šalių albumą „Modern Music for Piano“, kurį išleido pasaulinė leidybos kompanija „RMN Classical“.

LMTA fortepijono katedros docentas D. Kirilauskas baigė M.K. Čiurlionio menų mokyklą ir Salzburgo „Mozarteum“, kur įgijo menų magistro laipsnį. Jo mokytojai buvo Liucija Drasutienė (nuo 1984 iki 1994) ir legendinis Karlas-Heinzas Kämmerlingas (nuo 1994 iki 2000).

Pagal daumantaskirilauskas.com

Daumantas Kirilauskas is constantly characterized as one of the most distinct, versatile and productive pianists of the country. He had concerts in a lot of European countries, also in the USA. He performed with all Lithuanian orchestras as well as Sinfonietta Riga, Lappeenranta City Orchestra. He is a participant of many foreign and Lithuanian festivals, the regular guest of Thomas Mann festival. The pianist had many chamber performances with famous Lithuanian and foreign soloists and ensembles including Vienna Artis-Quartett. His repertoire ranges from baroque to the most modern compositions. Beethoven takes up a special place in his artistic life. He is a participant of numerous premieres. In 2005 Kirilauskas was the first in Lithuania to perform Chick Corea's Concerto for piano and orchestra. In 2010 the premiere of Miklos Maros Concerto for piano and orchestra dedicated to Daumantas took place. In 2013 Tomas Kutavičius' *Divine Madness* for piano and symphony orchestra was performed at the Gaida festival, in 2018 Osvaldas Balakauskas' *Dialogues* took place (dedicated to pianist).

Kirilauskas has released 11 solo albums, including all Bach partitas and 3 keyboard concertos, 9 Beethoven piano sonatas and *Diabelli Variations*, 3 Prokofiev piano sonatas, etc. He has cooperated with film and theatre artists, composer Giedrius Puskunigis. His piano playing sounds in a number of films, theatre performances. The pianist is also very familiar with jazz, and is the winner of many national and international prizes, as well as the Grand-Prix of the International Competition-Festival Jazz Improvisation 1992, Vilnius. In 2018 his recording of Feliksas Bajoras *Sideralis* at Call for Piano Recordings selection have been chosen among the best 11 from all countries to be included in Modern Music for Piano album released by worldwide RMN Classical.

Daumantas graduated from the National M.K. Čiurlionis' School of Arts and Salzburg Mozarteum; his teachers were Liucija Drasutienė (from 1984 until 1994) and the legendary Karl-Heinz Kämmerling (from 1994 until 2000). He is the Associate Professor at the Piano Department of the Lithuanian Academy of Music and Theatre.

From daumantaskirilauskas.com

Spalio 26 d., penktadienis, 19 val. | 26 October, Friday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

SYNAESTHESIS IN FAHRENHEIT

Šiuolaikinės muzikos ansamblis | Contemporary Music Ensemble SYNAESTHESIS

Artūras Kažimėkas (klarnetas | clarinet)

Pranas Kentra (elektrinė gitara | electric guitar)

Donatas Butkevičius (kontrabosas | double bass)

Elena Daunytė (violončelė | cello)

Džiugas Daugirda (perkusija | percussion)

Vytautas Oškinis (fleita | flute)

Marta Finkelštein (fortepijonas | piano)

Dirigentas | Conductor **Karolis Variakojis**

Florent Ghys

An Open Cage klarnetui, violončeli, fortepijonui, kontrabosui ir perkusijai | for clarinet, cello, piano, double bass and percussion (2012)

Frederic Rzewski

Les Mountons de Panurge bet kokiam atlikėjų skaičiui | for any number of musicians (1969)

Meredith Monk

Double Fiesta balsui ir dvimi fortepijonams | for voice and two pianos (1986)

Julia Wolfe

Stronghold aštuoniems kontrabosams arba kontrabosui ir garso takeliui | for eight double basses or solo bass and playback (2008)

Reeling klarnetui, elektrinei gitarai, perkusijai, fortepijonui, violončeli ir kontrabosui | for clarinet, electric guitar, percussion, piano, cello and double bass (2012)

Big Beautiful Dark and Scary amplifikuotiems instrumentams | for amplified instruments (2002)

Iš pirmo žvilgsnio atrodytu, programa „In Farenheit“ turi aiškią liniją – tai Julios Wolfe kūryba. Tačiau pažvelgus atidžiau atskleidžia plati 9-ojo deš. amerikiečių muzikos panorama, jos sudėtingi ideologiniai aspektai ir sankirtos. Pagrindinė koncerto mintis siejama su *Downtown* ir *Uptown* muzikos ideologijomis. Kaip raše muzikologas Kyle'as Gannas, „Frederico Rzewskio muzika nei iš *Uptown*, nei iš *Downtown*, nei europietiška, nei amerikietiška, nei konservatyvi, nei avangardinė. [...] Jis kuria dvię plotmių muziką – stulbinančią ir mīslingą.“ Neapibrėžtumo kategorija būdinga ir kitiems dviem šios programos kūrėjams – tai Meredith Monk ir Florentas Ghysas. Šiame kontekste Julios Wolfe muzika puikuojasi tarsi nepastovumo koncentratas – tvirta, intensyvi, psichologizuota, agresyvi ir besalygiška.

Prancūzų kontrabasininkas ir kompozitorius **Florentas Ghysas** (g. 1979) rengia solo pasiromybus ir koncertuoja

su savo suburbų ansambliu „Bonjour“ – styginių ir mušamujų kvartetu. Jo rašomose kompozicijose kontrabosui pasitelkiamas ir jo paties balsas, semplavimas, vokalinė perkusija – visa tai kuria sodrū garsovaizdį su kunkuliuojančia muzikos faktūra, kintančiais šokio ritmais ir netikėtais overtonais, kuriuos palydi jam būdingas humoras, modalios harmonijos, kompleksiniai rimtai ir trapus grožis. Naujausiai

F. Ghyso albume „Télévision“ yra kiekvienai dainai paties kompozitoriaus sukurti video klipai. F. Ghysas rašo muziką garsiu šiandienos solistų ir ansamblų užsakymu, kuria kino filmų garso takelius, prodiusuoją ir aranžuoja kitų menininkų projektus. Jis yra etnomuzikologijos (Bordo universitetas), kontraboso atlikimo (Sen Mor de Fosé konservatorija), muzikos kompozicijos (Niujorko universitetas) ir dailės (Prinstono universitetas) magistras. Šiuo metu Prinstono universitete studijuoją kompozicijos meno doktorantūroje.

Kūrinyje „**An Open Cage**“ klarnetui, violončeliui, fortepijonui, kontrabosui ir perkusijai (2012) panaudotos ištraukos iš Johno Cage'o užrašų „Diary: How to improve the world (You will only make matters worse)“ („Dienoraštis: kaip patobulinti pasaulį [Jūs padarysite tik blogiau]“). Dėka Lauros Kuhn ir fondo „John Cage Trust“ man buvo suteikta galimybė susipažinti su šia medžiaga.

Pagal www.florentghys.com

French Double Bassist and Composer **Florent Ghys** (b. 1979) performs both solo and with his group Bonjour, a low string and percussion quartet. Ghys' music for solo double bass utilizes multitracking of his instrument and his voice, sampling, and vocal percussion to create lush soundscapes, bubbling textures, and changeable but danceable beats, often with surprisingly poppy overtones, and always with his signature blend of humor, modally-tinged harmonies, rhythmic complexity, and fragile beauty. His latest album, *Télévision*, also includes videos for each song made by Ghys himself.

Ghys continues to be commissioned by some of today's most exciting soloists and ensembles, create music for film, and produce, arrange, and program for other artists. He holds a master's degree in ethno-musicology from Bordeaux University, a master's degree in Double bass performance from Conservatoire Saint-Maur-des-Fossés, a master of music composition from NYU, a master of fine arts from Princeton University, and is currently a PhD candidate in music composition at Princeton University.

An Open Cage for clarinet, cello, piano, double bass and percussion (2012) uses excerpts from an archival lecture of *Diary: How to improve the world (You will only make matters worse)* by John Cage. This material was provided courtesy of Laura Kuhn and the John Cage Trust.

From www.florentghys.com

Frederic Rzewski, žr. p. 18.

„Les Moutons de Panurge“ bet kokiems instrumentams (1969) yra tarsi ryžtingas eksperimentas sabotuoti minimalizmą. Atlikėjai muzikuja kiekvienas savaip, trumpindami ar ilgindami „kampuotą“ 65 natų melodiją. Pačios žmogiškiausios savybės – netikslumas ir klaida lemia šios muzikos eigą.

Kūrinio pavadinimas (liet. „Panurgo avys“) siejamas su scena iš XVI a. rašytojo François Rabelais [Fransua Rablé] epinio romano „Gargantiua ir Pantagruelis“. Itin moderni muzikinė F. Rzewskio interpretacija vis dėlto turi sąsajų su dviem gana žinomais baroko pavyzdžiais, įkūnijusiais avies vaizdinį muzikoje – tai G.B. Martini gavotas „Les Moutons“ (pirmas leidimas 1742 m.) bei G.F. Händelio oratorijos „Messiah“ chorus „All We Like Sheep“. Visoms trims kompozicijoms būdingas tonacinis centras – garsas F, visose girdēti nuolatinė mažoro ir minoro kaita. (Dar viena „duoklė“ barokui – kompozicija „Les Moutons de Panurge“ dedikuota išilginės fleitos virtuozui Fransui Brüggenui iš Olandijos.)

Pagal www.bostonglobe.com

Kompozitoriaus nurodymai natose: „Visi muzikantai turi groti tiksliu unisonu [...]. Kviečiami da- lyvauti ne muzikantai – jie gali skleisti bet kokį garsą, pageidautina – itin triukšmingą; jei yra galimybė – įduoti jiems mušamuosius ar kokį kitą instrumentą.“

Frederic Rzewski, see p. 20.

Les Moutons de Panurge for any number of instruments (1969) is a resolute experimental streak applied to a self-sabotaging minimalist process. The players work their way, by additive and then subtractive means, through a fast, serrated 65-note melody. *Les Moutons de Panurge* makes music out of those most human of elements, inaccuracy and error.

The title references a scene in the fourth book of François Rabelais's epic 16th-century satire *Gargantua and Pantagruel*. Rzewski's very modern interpretation of that image nevertheless can claim kinship with two of the more famous Baroque-era musical portraits of sheep: Giovanni Battista Martini's gavotte *Les Moutons* (first published in 1742) and the chorus *All We Like Sheep* from Händel's *Messiah*. Not only do all three share the same tonal center (F), but all make expressive shifts between major and minor. (Appropriate to its Baroque echoes, *Les Moutons de Panurge* was dedicated to Frans Brüggen, the great Dutch recorder virtuoso.)

From www.bostonglobe.com

Notes in the score: "Musicians all in strict unison [...]. Non musicians are invited to make sound, any sound, preferably very loud, and if possible are provided with percussive or other instruments."

Meredith Monk (g. 1942) – kompozitorė, dainininkė, choreografiė, naujosios operos, miuziklų, filmų ir instaliacijų kūrėja bei vadinosios „išplėstinės vokalinės technikos“ ir „tarpdisciplinario performanso“ pradininkė. Siekdama atrasti naujus suvokimo būdus ir juos susieti tarpusavyje, M. Monk kuria darbus, balansuojančius tarp muzikos ir jūdesio, vaizdinio ir objekto, šviesos ir garso. Jos novatoriškos balso, kaip muzikos instrumento ir kaip iškalbingos raiškos priemonės, studijos išplečia muzikinės kūrybos ribas. Šiai kūrybinei raiškai vien žodžių nepakanka, tai – novatoriški garsovaizdžiai, išlaisvinantys jausmus, energiją ir prisiminimus.

M. Monk vadina „balso burtininkę“ ir viena „kiečiausių“ Amerikos kompozitorių. Jos kūrinių pristatomi prestižinėse erdvėse ir renginiuose – Bruklino muzikos akademijoje, Linkolno centro festivalyje, Hiustono operoje, Londono „Barbican Centre“ ir daugelyje kitų, o geografija driekiasi nuo Brazilijos iki Sirijos. Tarp pastarųjų metų įvertinimų – Prancūzijos Respublikos Meno ir literatūros kavalieriaus ordino apdovanojimas ir 2012 m. žurnalo „Musical America“ Metų kompozitorės titulas. M. Monk yra įtraukta į NPR sąrašą „50 Great Voices“, 2011 m. ji pelnė Yoko Ono Lennon paskatinamajį menų apdovanojimą, 2012 m. – Doris Duke menininko prizą, 2015 m. Prezidentas B. Obama jai įteikė Nacionalinį menų medalį. M. Monk, viena unikaliausių ir įtakingiausių savo kartos kūrėjų, 2014–2015 m. dalyvavo „Carnegie Hall“ organizuojamame renginių cikle „Richard and Barbara Debs Composer’s Chair“. 2017 m. ji pelnė Dorothy ir Lillian Gish apdovanojimą. Apie M. Monk išleistos dvi interviu knygos – tai menų kritikės ir žurnalo „Performing Arts“ redaktorės Bonnie Marrancos „Conversations with Meredith Monk“ (2014) bei prancūzų autoriaus Jean-Louis’o Tallono „Une voix mystique“ (2015). Vienas naujausių M. Monk kūrinių – muzikinio teatro pjesė „Cellular Songs“ pirmą kartą buvo atlikta Bruklino muzikos akademijoje 2018 m. kovą.

Pagal meredithmonk.org

„Double Fiesta“ balsui ir dviem fortepijonams (1986). 1986 m. M. Monk sukūrė 90 minučių trukmės dvių dalų kamerinio teatro pjesę su muzika „Acts from Under and Above“. Pirma pjesės dalis skirta M. Monk solo pasiodymui. Daina „Double Fiesta“ yra iš šios pjesės antrosios dalies, parašytos pačiai M. Monk ir jos ilgametei bičiulei Lanny Harrison bei antraičiame vaidmenyje grojančiai pianistei Nurit Tilles.

Meredith Monk (b. 1942) is a composer, singer, director/choreographer and creator of new opera, music-theatre works, films and installations. A pioneer in what is now called “extended vocal technique” and “interdisciplinary performance,” Monk creates works that thrive at the intersection of music and movement, image and object, light and sound in an effort to discover and weave together new modes of perception. Her groundbreaking exploration of the voice as an instrument, as an eloquent language in and of itself, expands the boundaries of musical composition, creating landscapes of sound that unearth feelings, energies, and memories for which there are no words.

Over the last fifty years, she has been hailed as “a magician of the voice” and “one of America’s coolest composers”. Celebrated internationally, Monk’s work has been presented by the BAM, the Lincoln Center Festival, the Houston Grand Opera, London’s Barbican Centre, and at major venues in countries from Brazil to Syria. Among her many accolades, she was recently named an Officer of the Order of Arts and Letters by the Republic of France, and the 2012 Composer of the Year by *Musical America* journal. Monk is also one of NPR’s 50 Great Voices; she received

a 2011 Yoko Ono Lennon Courage Award for the Arts, a 2012 Doris Duke Artist Award and a 2015 National Medal of the Arts from President Obama. Recognized as one of the most unique and influential artists of her generation, she was appointed the 2014-2015 Richard and Barbara Debs Composer's Chair at Carnegie Hall. In 2017 she received the Dorothy and Lillian Gish Award.

Monk is the subject of two new books of interviews, *Conversations with Meredith Monk* (2014), by arts critic and *Performing Arts Journal* editor Bonnie Marranca, and *Une voix mystique* (2015), by French author Jean-Louis Tallon. Monk's newest music-theater piece, *Cellular Songs*, was premiered at BAM in March 2018.

From meredithmonk.org

Double Fiesta for voice and two pianos (1986). In 1986 Monk composed a 90-minute two-part chamber-theatre piece with music *Acts from Under and Above*. The first part was composed for Monk solo. The song *Double Fiesta* from the second part is by Monk and a longtime member of her company, Lanny Harrison, with the pianist Nurit Tilles in a subsidiary role.

Julia Wolfe, žr. p. 6.

„Stronghold“ aštuoniems kontrabosams arba kontrabosui ir garso takeliui (2008) parašyta kontrabosininkui Robertui Blackui; kūrinj atliko jo ansamblis „The Hartt Bass“. Bendradarbiaudama su Robertu pastebėjau, kad kontrabosas pasižymi beribėmis išraiškos priemonėmis, bet jos retai naudojamos. Jo griežiamai žemi garsai yra tiesiog įspūdingi, tačiau jų beveik negirdėti. Kūrinj pradeda garsų tinklas iš bangujančių harmonikų ir labai aukštų obertonų, o pabaigoje skamba sodrūs rezonuojantys garsai, kurie išgaunami smičiumi labai stipriai braukiant per E stygą. Vienu metu skambantys aštuoni kontrabosai sukuria mega-kontraboso įspūdį; sunku atskirti kur nustoja griežti vienas atlikėjas ar pradeda kitas. Parengta kūrinio versija kontrabosui ir garso įrašui.

„Reeling“ klarnetui, elektrinei gitari, perkusijai, fortepijonui, violončeli ir kontrabosui (2012). Kartą gyvai įrašinėdama aplinką, užfiksavau fantastišką kanadiečio prancūzo dainavimą. Šio pagyvenusio vyro labai mielas dainavimas panašus į tai, kaip mes kartais mėginame dainuoti, neturėdami po ranka nei smuiko, nei bandžos. Dainuojame be žodžių, tiesiog kartodami tam tikrus skiemenis. Mano kūrinys pradedamas itin išgryntai, vien balsu. Ir pamažu iš jo [pagyvenusio vyro] pasaulio pereinama į manąjį, kuriame daug kakofonijos ir urbanistinių atspalvių.

Julia Wolfe

„Big Beautiful Dark and Scary“ amplifikuotiemis instrumentams (2002). Kompozitorė buvo rugsėjo 11-osios liudininkė – su savo vaikais ji buvo vos už dviejų gatvių nuo Pasaulio prekybos centro dyvnių, kai į šiuos įsirézė lėktuvai. Muzikos kūrinje šis post-apokaliptinis užklupusios tragedijos jausmas įkūnijamas tarsi grėsminga, smauganti ir slegianti garsų siena. 2002 m. balandį, premjeros metu, kompozitorė raše: „Štai kaip gyvenimas atrodo dabar.“

Pagal www.bangonacan.org

Julia Wolfe, see p. 8.

Stronghold for eight double basses or solo bass and playback (2008) was written for Robert Black [double bassist] and premiered by his group The Hartt Bass Ensemble. While working with Robert I discovered that the bass had a limitless universe of expressive possibilities rarely explored. Yes it has those great low notes, but you won't hear any until halfway through the piece. *Stronghold* starts with webs of rolling harmonics, very high overtones, and ends with thick resonant sounds created when the bow is heavily pressed into the low open E string. With 8 basses going at once the ensemble turns into one mega bass, and it's hard to tell where one player ends and another begins. Version available for solo double bass and audio.

Reeling for clarinet, electric guitar, percussion, piano, cello and double bass (2012). For my field recording I've used a fantastic clip of a French Canadian singer. He's an older man and he sings a very beautiful kind of music that's basically the music that you make when you don't have a fiddler and you don't have a banjo. You sing syllables in a sing-song twirly way. I started this project from a very pure place, just using his voice. And little by little I go from his world to my world, which is much more cacophonous and has a more urban sensibility.

Julia Wolfe

Big Beautiful Dark and Scary for amplified instruments (2002). Julia Wolfe was a witness to the 9/11 tragedy, standing with her young children two blocks from Twin Towers when the planes hit. The composition captures the feverish post-apocalyptic feeling of living in the wake of 9/11 with an ominous, full-throttle wall of sound. For the premiere in April 2002, Wolfe wrote, "This is how life feels right now."

From www.bangonacan.org

Apie atlikėjus, žr. p. 34. | **Performers**, see p. 35.

Spalio 27 d., šeštadienis, 19 val. | 27 October, Saturday, 7 PM

Lietuvos nacionalinė filharmonija | Lithuanian National Philharmonic Hall

LIETUVOS NACIONALINIS SIMFONINIS ORKESTRAS | LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY ORCHESTRA

Colin Currie (kūno perkusija, Didžioji Britanija | body percussion, Great Britain)

Rūta Rikterė & Zbignevas Ibelhauptas (fortepijoninis duetas | piano duo)

Joana Daunytė (arfa | harp)

Dirigentas | Conductor **Robertas Šervenikas**

Magnus Lindberg

ERA simfoniniam orkestrui | for symphony orchestra (2012)

Loreta Narvilaitė

Skambesys bangų sutampa su dangum arfai ir orkestrui |

for harp and orchestra (2018, premjera | premiere)*

Julia Wolfe

riSE and fLY, koncertas kūno perkusijai ir orkestrui |

a body concerto for percussion and orchestra (2012)

Philip Glass

Koncertas dviej fortепионам ir orkestrui |

Double Concerto for two pianos and orchestra (2015)

* Festivalio GAIDA užsakymas | GAIDA Festival commission

Magnus Lindberg, žr. p. 10.

„ERA“ simfoniniam orkestrui (2012) buvo sukurta Amsterdame reziduojančio puikaus Karališkojo „Concertgebouw“ orkestro 125-mečio jubiliejui. Kūrinys artimas simfoninės poemos žanrui. Dienraštyje „Sunday Times“ apie šią muziką buvo rašoma: „M. Lindbergo monumentalai 15-os minučių trukmės garsų esė atskleidžia šiam kompozitoriu i būdingais nenutrūkstamai pulsuojančiais ir tvinksinčiais *tutti* episodais...“

Magnus Lindberg, see p. 12.

ERA for symphony orchestra (2012) was commissioned to celebrate the 125th birthday of Amsterdam's rather wonderful Royal Concertgebouw Orchestra. The piece embraces the tone poem idiom. *Sunday Times*: “Lindberg's prodigious 15-minute essay builds up one of his characteristic throbbing *tutti* continuums...”

Loreta Narvilaitė (g. 1965) mokėsi Klaipėdos Stasio Šimkaus konservatorijos muzikos teorijos skyriuje, lankė kompozicijos pamokas pas Joną Pauliką. 1989 m. baigė Lietuvos muzikos akademijos prof. Julius Juzeliūno kompozicijos klasę, o 1996 m. ten pat ir asistentūrą-stažuotę. Dirba Klaipėdos koncertų salėje direktoriés pavaduotoja kultūrinei veiklai, yra šios įstaigos rengiamų festivalių „Permainų muzika“, „Salve Musica“, „Klaipėdos muzikos pavasaris“ ir „Klaipėdos kariliono festivalis“ meno vadovė. Kompozitorė taip pat dėsto Klaipėdos Stasio Šimkaus konservatorijoje. L. Narvilaitė buvo naujosios muzikos festivalio „Kopa“, vykusio 1994–1999 metais, iniciatorė ir meninė direktorié 2002, 2003 ir 2004 m. ji rezidavo Tarptautiniame kompozitorų centre Visbyje (Švedija).

Studijų metais išsigrynino racionalūs L. Narvilaitės kūrybos principai, muzikos formų kontravimas, paremtas grafinėmis linijomis ar matematinėmis skaicių sekomis. Pirmieji „skambančios matematikos“ opusai ir sukūré racionalios menininkės įvaizdį. Tačiau griežtų taisyklių laikymasis neapribojo kompozitorės fantazijos erdvės ir nesuvaržė meninės intuicijos. Per pastarajį dešimtmetį parašytuose kūriniuose prasiveržia emocinės pradas, o minimalistinę raišką keičia neoromantinė ekspresija. Kompozitorė brėžia savo mincių linijas ir augina išgyvenimų kulminacijas pasitikėdama nuojauta. Pati autorė savo kūrybą vadina „būsenų muzika“. Turbūt vienas svarbiausių L. Narvilaitės kūrybos simbolii yra miestas: sudėtinga struktūra, kurioje daugybė žmonių gyvena savo gyvenimus, koncentruota erdvė, kurioje kasdien gimsta naujos idėjos. Klaipėda, kurioje gyvena kompozitorė, nuolat keičia ją, o ji keičia savo miestą. Nuolatinė kompozitorės būsena – veiksmas, nerimas ir noras aplenkti laiką, padaryti daugiau nei įmanoma. Kitas L. Narvilaitės kūrybos simbolis ir įkvėpimo šaltinis – jūra. Naujausiamos jos kūrinyje „**Skambesys bangų sutampa su dangum**“ arfa ir orkestrui (2018) susilieja postminimalizmas ir neoromantinė ekspresija. Kūrinio atsiradimo paskata – lietuviško repertuaro arfaistoka bei naujos talentingu ir entuziastingu mūsų šalies arfininkų kartos atsiradimas.

Į šios kompozicijos pavadinimą nubyréjo eilutė iš Antano A. Jonyno eiléraščio:

„tik traukias tolin skambesys bangų
kol palengvą sutampa su dangum.“

Beje, tai pabaiga eiléraščio „l krantą jūra krenta“, kurio pavadinimas nutūpė į kūrinio styginių orkestrui partitūros viršelį.

Sukurta Lietuvos kompozitorų sajungos užsakymu.

Loreta Narvilaitė

Loreta Narvilaitė (b. 1965) studied music theory at the Stasys Šimkus Conservatory in Klaipėda, also taking lessons in composition with Jonas Paulikas. She continued her composition studies at the Lithuanian Academy of Music and Theatre under Prof. Julius Juzeliūnas, from which she graduated in 1989 and finished her assistantship period in 1996. She serves as the Deputy Director for Culture at the Klaipėda Concert Hall, and is the Artistic Director of the festivals Music of Changes, Salve Musica, Klaipėda Music Spring and Klaipėda Carillon Festival. She also teaches at the Klaipėda Stasys Šimkus Conservatory. From 1994 to 1999 Narvilaitė initiated and organized (as its artistic director) the Kopa new music festival in Klaipėda. In 2002, 2003 and 2004 she was composer-in-residence at the Visby International Centre for Composers (Gotland, Sweden).

The years of study have shaped Narvilaitė's rational principles of composing and construction of musical forms often based on some graphic lines or numerical sequences. It was these first opuses of "sounding mathematics" that established her reputation as a rational artist. Yet, the adherence to strict rules has in no way limited the scope of her imagination and artistic intuition. Works composed over the past decade demonstrate the increasing importance of an emotional element as well as the turn from minimalism to neoromantic expression. The composer now largely relies on her intuition when marking out the lines of her ideas and building up the emotional climaxes in her compositions. She describes her work as "the music of changing emotional states".

One of the key symbols found in the works by Narvilaitė is that of the city: a complex structure, where great numbers of people are living their lives, and a concentrated space, where new ideas arise every day. The city of Klaipėda where she lives is continually shaping her; and she keeps shaping her city in return. Restless and constantly racing with time, she is in action all the time, trying to accomplish more than she normally can.

The sea is another source of inspiration for Narvilaitė's music and one of its symbols. Her latest work **Skambesys bangų sutampa su dangum for harp and orchestra (The Sound of Waves Merges with the Sky, 2018)** combines post-minimalism and neo-romantic expression. What motivated me to write the piece were a lack of Lithuanian repertoire for the harp and an emerging new generation of talented and enthusiastic harpists in the country. The composition owes its title to a verse by the Lithuanian poet Antanas A. Jonynas:

*the sound of waves is fading away
until it merges with the sky*

By the way, this is the last verse of the poem, *The Sea Breaks on the Shore*, which came to lend its title to Narvilaitė's other score for string orchestra, commissioned by the Lithuanian Composers' Union.

Loreta Narvilaitė

Julia Wolfe, žr. p. 6.

Sukurti „**riSE and fLY**“, koncertą kūno perkusijai ir orkestrui (2012) paskatino Niujorko gatvių ir amerikiečių darbo dainų ritmai. Niujorke yra apstu stulbinančių gatvės muzikantų – tai akordeonistai, dainininkai ir daugelis kitų, muzikuojantys metro platformose ar ties gatvių sankryžomis. Tačiau įspūdingiausią muziką kuria gatvės būgnininkai, savo pasiodymams pasitelkę plastikinius kibirus, puodus ar lékštės. Jie mane verčia šypsotis, aš esu viena atidžiausių jų klausytojų. Kai Colinas Currie paprašė manęs parašyti jam kūrinį, iškart prisiminiau šiuos gatvės muzikantus. Taip pat pagalvojau, kad Colinas yra nuostabus atlikėjas, nes geba atlikti bet ką. Tačiau aš nenorėjau jam rašyti tiesiog dar vieno mušamujų koncerto. Norėjau sulaužyti visus

formalumus, tarsi griūtumei žemėn ir išsvoliotum purve. Tai urbanistinis folkas, nuo amerikietiškosios tradicinės kūno perkusijos einantis link urbanizuotų šiuolaikinių ritmų iš gatvės. Kūrinio pavadinimui pasiskolinau eilutę iš bendruomeninės darbo dainos, kurią radau Alano Lomaxo, vieno didžiausių Amerikos liaudies dainų rinkėjo, leidinyje.

Julia Wolfe

Julia Wolfe, see p. 8.

riSE and fLY, a body concerto for percussion and orchestra (2012) was inspired by New York City street beats and the rhythm of American work song. In New York there is an amazing array of live street musicians gracing subway platforms and street corners – accordion players, singers, and more. But perhaps the most amazing music comes from the street drummers. Bang-ing out grooves on plastic tubs and pots and pans, they speak the rhythm of the city. They make me smile and I am one of their most attentive listeners. When Colin Currie asked for a new work I thought of them. I also thought Colin is amazing. He can do anything. But I don't want to just write him another percussion concerto. I wanted to break with formality and get down and dirty. It is urban folk music, moving from the American folk tradition of body percussion to the contemporary urban "folk" rhythms of the street. The title, *riSe and fLY*, is taken from a phrase of a chain gang work song from the collection of Alan Lomax, the great American folksong collector.

Julia Wolfe

Phillipas Glassas (g. 1937) būdamas šešerių metų pradėjo griežti smuiku, G. Peabody konservatorijoje mokėsi groti fleita, keturiolikos metų įstojo į Čikagos universitetą, kur studijavo fortepijoną, vadovaujamas Marcuso Raskino. 1957–1962 m. mokėsi Juilliardo muzikos mokykloje, 1960 m. vasarą Aspeno muzikos mokykloje studijavo pas Dariusą Milhaud ir Charlesą Jones'ą. 1964 m. P. Glassas išvyko į Paryžių, vadovaujamas Nadios Boulanger studijavo harmoniją ir kontrapunktą. Antraisiais studijų Paryžiuje metais dirbo su sitarininku Ravi Shankaru. Susižavėjės indų muzika 1966–1967 m. viešėjo Indijoje. 1967 m. kovą kom-

pozitorius atvyko į Niujorką, su buvusiais studijų draugais Steve'u Reichu, Jonu Gibsonu ir kitais jkūrė ansamblį, rengė pasirodymus SoHo meno galerijoje, loftuose. Netrukus émė koncertuoti su savo suburbų ansambliu, 1974 m. jau buvo parengę daug inovatyvių projektų, sukūręs pluoštą muzikos savo ansambliu ir teatro trupei „Mabou Mines“. Šio laikotarpio viršunė – kompozicija „Music in Twelve Parts“ ir opera „Einstein on the Beach“. P. Glassas bendradarbiavo su įvairiais menininkais, tarp kurių – Paulas Simonas, Linda Ronstadt, Yo-Yo Ma ir Doris Lessing. Kompozitorius visame pasaulyje skaitė paskaitas, dalyvavo kūrybinėse dirbtuvėse ir surengė solo pasirodymų ar koncertų su savo ansambliu. Jo kūriniai yra pelnę Akademijos apdovanojimų ir Auksinio gaublio prizą. Tarp pastarųjų metų darbų – 2012 m. atliktos Simfonijų Nr. 9 ir 10 premjerų, 2013 m. Madrido „Teatro Real“ ir Anglijos nacionalinėje operoje pastatyta jo opera „The Perfect American“, Linco „Landestheater“ – opera „Spuren der Verirrten“. 2017 m. P. Glassui buvo ypač produktyvus – minédamas savo 80-metį jis sukūrė jau 11-ąjų simfonijų, kurios premjera nuskambėjo prestižinėje Niujorko „Carnegie Hall“. Šiuo metu jis rašo Simfoniją Nr. 12, kurios premjera numatyta 2019 m. Los Andžele. P. Glasso ištobulintas kūrybinis braižas apibūdinamas kaip muzikinis minimalizmas. Tačiau

1978 m. interviu kompozitorius yra pasakęs: „Meskite šį žodį lauk!“ P. Glassas save vadina „repetityvinių struktūrų muzikos“ kompozitoriumi ir priskiria prie klasikinio tipo kūrėjų, pabrėždamas, kad mokėsi harmonijos ir kontrapunkto bei Nadios Boulanger vadovaujamas studijavo tokį kompozitoriją, kaip F. Schubertas, J.S. Bachas ir W.A. Mozartas, partitūras.

Koncerto dviem fortepijonams ir orkestrui (2015) premjeroje, kuri vyko 2015 m. Los Andžele, Walto Disney'aus koncertų salėje, dalyvavo fortepijoninis duetas – seserys Katia ir Marielle Labèque bei „Grammy“ laimėtojai – Los Andželo filharmonijos simfoninis orkestras ir dirigentas Gustavo Dudamelis. Po premjeros apie šį kūrinį „The Guardian“ kritikai teigė, kad tai – tarsi velyvojo P. Glasso stiliaus kvintesencija, muzikoje girdéti romantinės ir džiazo figūrėcijos bei harmoniniai saskambiai, būdingi jo velyviesiems kūriniams.

Pagal www.philipglass.com ir kt.

Philip Glass (b. 1937) began violin lessons at the age of six and studied the flute at the Peabody Conservatory. At 14, Glass passed an early-entrance examination into the University of Chicago, where he studied the piano with Marcus Raskin. In 1957–1962, he studied at the Juilliard School of Music; in summer 1960 he worked at the Aspen Music School with Darius Milhaud and Charles Jones.

In 1964, Glass moved to Europe, where he eventually settled in Paris to study harmony and counterpoint with Nadia Boulanger. During his second year in Paris, Glass was engaged to transcribe a film score by the sitar player Ravi Shankar into Western notation for Parisian studio musicians. Following this new fascination, Glass spent the last part of 1966 and the first months of 1967 in India. After arriving in New York City in March 1967, Glass formed an ensemble with fellow ex-students Steve Reich, Jon Gibson, and others, and began performing mainly in art galleries and studio lofts of SoHo. Shortly after some time Glass formed the Philip Glass Ensemble and by 1974, had a number of innovative projects, creating a large collection of new music for his ensemble, and for the Mabou Mines Theater Company. This period culminated in *Music in Twelve Parts*, and the landmark opera, *Einstein on the Beach*. Glass has collaborated with Paul Simon, Linda Ronstadt, Yo-Yo Ma, and Doris Lessing, among many others. He presents lectures, workshops, and solo keyboard performances around the world, and continues to appear regularly with the Philip Glass Ensemble. His scores have received Academy Award nominations and a Golden Globe. Among his recent compositions are premieres of the symphonies No. 9 and 10 in 2012, the premiere of his opera *The Perfect American* at the Teatro Real Madrid and the opera *Spuren der Verirrten* at the Landestheater Linz in 2013. In 2017 he composed his 11th symphony premiered at the Carnegie Hall. At the moment Glass is working on his Symphony No. 12, its premiere will be held in 2019 in Los Angeles.

The new musical style that Glass was evolving was eventually dubbed “minimalism.” “That word should be stamped out!” he said in a 1978 interview. Glass prefers to speak of himself as a composer of “music with repetitive structures” and describes himself as a “Classicalist,” pointing out that he is trained in harmony and counterpoint and studied such composers as Schubert, Bach and Mozart with Boulanger.

The premiere of **Double Concerto for two pianos and orchestra (2015)** was held in Walt Disney concert hall, Los Angeles. The piano parts were performed by sister duo – Katia and Marielle Labèque as well as the Grammy winners – Los Angeles Philharmonic and maestro Gustavo Dudamel. According to *The Guardian* critics: “This work tumbles into agitated life with romantic and jazzy figurations and harmonic invention, the tendency of Glass's later style.”

From www.philipglass.com, etc.

Apie atlikėjus | Performers

Škotų perkusininkas **Colinas Currie** (g. 1976) mokytis muzikos pradėjo būdamas penkerių, Karališkoje Škotijos muzikos ir dramos akademijoje studijavo mušamuosius ir fortepijoną, 1998 m. baigė Karališkają muzikos akademiją Londone, buvo Škotijos nacionalinio jaunimo ir Europos sajungos jaunimo simfoninių orkestру mušamųjų grupės koncertmeisteris.

1992 m. iškovojęs aukso medalį Shell/LSO konkurse, atlikėjas pelnė pirmą tarptautinį pripažinimą, o 1994 m. jis tapo pirmuoju perkusininku, patekusiu į BBC Jaunuųjų muzikantų konkurso finalą. 2000 m. C. Currie pelnė Karališkosios filharmonijos Jaunojo menininko apdovanojimą, 2003–2005 m. buvo BBC3 radijo Naujosios kartos atlikėjas, 2005 m. jam įteiktas Bortletti Buitoni fondo prizas. Nuo 2011 m. iki šiol C. Currie yra Londono Pietų krantinės centro reziduojantis menininkas.

C. Currie nuolatos rengia pasiodymus su įvairiais orkestrais ir dirigentais visame pasaulyje. Jis yra puikiai žinomas naujosios muzikos atlikėjas, išsakęs nemažai šiuolaikinių koncertų mušamiesiems, o jo solinį albumą „Borrowed Time“ išleido kompanija „Onyx“. 2010 m. jo įrašytas J. Higdon Koncertas mušamiesiems pelnė apdovanojimą „Grammy“ geriausios šiuolaikinės kompozicijos kategorijoje. 2015 m. C. Currie apdovanotas RPS prizu už pasiekimus ir muzikinę veiklą Didžiojoje Britanijoje 2014 metais.

2006 m. atlikėjas subūrė ansamblį „Colin Currie Group“, norėdamas atlikti Steve'o Reicho „Drumming“ koncertų cikle „BBC Proms“, skirtame kompozitoriaus 70-mečiui. Nuo tada šis ansamblis reguliariai atlieka šio amerikiečių kūrėjo muziką.

C. Currie yra Karališkosios muzikos akademijos Londone ir Karališkosios konservatorijos Hagoje kvietinis profesorius.

Colin Currie (b. 1976) is a Scottish solo percussionist. He began his musical studies at the age of 5; at the Royal Scottish Academy of Music and Drama he studied percussion and piano. He then went on to graduate from the Royal Academy of Music in 1998, and played principal timpani and percussion with both The National Youth Orchestra of Scotland and The European Union Youth Orchestra.

Currie first came to national attention when he won the Gold Medal of the Shell/LSO Competition in 1992, and was subsequently the first percussionist to reach the finals of the BBC Young Musician of the Year competition in 1994. He won the Royal Philharmonic Society Young Artist Award in 2000, was a BBC Radio 3 New Generation Artist between 2003–2005 and received a Bortletti Buitoni Trust Award in 2005. In 2011 Currie was appointed as an Artist in Residence at London's Southbank Centre and still holds the position.

Currie performs regularly with many orchestras and conductors around the world. He is known for championing new music as well. He has made a number of recordings of contemporary percussion concerti and recorded a solo album, *Borrowed Time*, on the Onyx label. His recording of Jennifer Higdon's Percussion Concerto won the 2010 Grammy Award for Best Classical Contemporary Composition. In 2015, Currie was awarded the RPS Instrumentalist Award for achievement in the UK during 2014.

In 2006 he founded the Colin Currie Group for a performance of *Drumming* at the BBC Proms to celebrate the 70th birthday of Steve. Since then the group regularly performs the music of Reich.

Currie is a visiting professor of solo-percussion at the Royal Academy of Music in London and the Royal Conservatoire in The Hague.

1989 m. susikūrės fortepijonų duetas **Rūta Rikterė** ir **Zbignevas Ibelhauptas** sukaupė nepaprastai įvairių ir įdomų repertuarą – nuo baroko epochos iki mūsų dienų, į savo programas įtraukia retai atliekamus opusus, plačiai propaguoja XX a. muziką. Pianistai ypač dėmesingi šiuolaikinei muzikai, yra daugelio lietuvių kompozitorų kūrinių iniciatoriai ir pirmieji atlikėjai. Jie imponuoja atviraus, į platesnius multikultūrinius kontekstus kreipiančiais požiūriais, interpretacinių stereotipų nesuvaržytomis idėjomis. Duetas surengė pasiodymų tarptautiniuose festivaliuose „Music Niagara“, Liublianos vasaros festivalyje, „Varšuvos rudoju“, „Silezijos šiuolaikinės muzikos dienose“, „Musikhoch“ Danijoje, „Usedomer Musik Festival“, Baltarusijoje, Rusijoje, Ukrainoje, Lietuvoje ir kt. Duetas koncertavo su Lenkijos radijo nacionaliniu, Lietuvos nacionaliniu ir valstybiniu simfoniniais, Baltarusijos valstybiniu, Lietuvos bei Kauno kameriniuose orkestruose, diriguojant S. Sondeckiui, J. Domarkui, R. Šervenikui, J. Serebrier'ui, D. Geringui, A. Tamayo, O. Grangeanui, V. Voličiui ir kt. Dueto rečitalių surengta Japonijoje, Šveicarijoje, Italijoje, Prancūzijoje, Vokietijoje, Airijoje, Latvijoje, Rusijoje. Jo koncertai transliuojami Lietuvos bei Europos radio stočių programose, įgrota radijo ir televizijos įrašų, išleistos kompaktinės plokštėlės. Duetas yra dažnas festivalio „Gaida“ dalyvis. 2017 m. pianistai atliko Johno Adamso „Grand Pianola Music“.

1997 m. dueto menas įvertintas Lietuvos nacionaline premija. R. Rikterė ir Z. Ibelhauptas dėsto fortepijono ir fortepijonų ansamblio disciplinas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje (LMTA), yra Fortepijono katedros profesoriai. Nuo 2011 m. Z. Ibelhauptas yra LMTA rektorius.

The piano duo of **Rūta Rikterė** and **Zbignevas Ibelhauptas** was established in 1989 – since then it has accumulated an exceptionally varied and interesting repertoire, ranging from Baroque to our days, rarely performed pieces and music of the 20th century. The pianists constantly draw their attention to contemporary music, initiating new pieces by Lithuanian composers and becoming their first performers. The duo is characteristic of an open point of view directed towards broader multicultural contexts and ideas that are not bound by stereotypes of interpretation. The piano duo has performed in international festivals Music Niagara, Ljubljana Summer Festival, Warsaw Autumn, the Silesian Days of Contemporary Music, Musikhoch in Denmark, Usedomer Musik Festival, also in Belarus, Russia, Ukraine, Lithuania and elsewhere. It performed in concerts together with the Polish Radio National Orchestra, Lithuanian National and State Symphony orchestras, Belarusian State Orchestra, Lithuanian and Kaunas chamber orchestras, collaborating with such conductors as Sondeckis, Domarkas, Šervenikas, Serebrier, Geringas, Tamayo, Grangean, Volich and others. Rikterė and Ibelhauptas presented recitals in Japan, Switzerland, Italy, France, Germany, Ireland, Latvia, and Russia. The duo's concerts are broadcasted on Lithuanian and European radio programs; it has also recorded a great deal of radio and television recordings as well as CDs. The duo is a frequent guest at the Gaida. Last year they performed *Grand Pianola Music* by John Adams in the frame of this festival. In 1997 the duo was bestowed the Lithuanian National Prize. Both Rūta Rikterė and Zbignevas Ibelhauptas are teaching Piano Performance and Piano Ensemble disciplines at the Lithuanian

Academy of Music and Theatre (LAMT) as professors at the Piano Department. Since 2011 Ibelhauptas has been the rector of the LAMT.

Arfininkė **Joana Daunytė** – viena ryškiausių solinės, kamerinės bei orkestrinės muzikos lietuvių atlikėja, daugelio tarptautinių konkursų laureatė, muzikavo Šveicarijos, Prancūzijos, Norvegijos, Airijos, Vokietijos, Jungtinės Karalystės, Rusijos, Nyderlandų, Ispanijos, Jungtinių Valstijų koncertų salėse, yra ansamblio „Regnum Musicale“ narė. Kaip solistė grojo su Lietuvos nacionaliniu, Lietuvos valstybiniu, Kauno simfoniniais, Šv. Kristoforo, Lietuvos, VDU, Šiaulių kameriniais orkestrais, ansambliu „Musica humana“, Vilniaus bei Kauno styginių kvartetais, choru „Jauna muzika“. Atlikėja bendradarbiauja su lietuvių kompozitoriais, yra V. Švedo, V. Barkausko, J. Jurkūno, L. Narvilaitės kūrinių arfai pirmoji atlikėja. Šiuo metu ji yra Lietuvos nacionalinio simfoninio orkestro muzikantė. J. Daunytė studijavo Ženevos aukštojoje muzikos mokykloje, Amsterdamo konservatorijoje, Norvegijos muzikos akademijoje. 2014 m. jai suteikta Lietuvos kultūros ministerijos vardinė stipendija, Olandijos fondo SEM stipendija; 2008 ir 2015m. ji pelnė stipendiją stažuotei Vilicrozo muzikos akademijoje. 2005–2008 m. atlikėja buvo M. Rostropovičiaus fondo stipendiinkė, jai įteiktos Lietuvos Respublikos prezidentų Valdo Adamkaus ir Dalios Grybauskaitės padėkos bei LR Vyriausybės premija.

Nuo 2015 m. J. Daunytė dėsto VDU muzikos akademijoje, nuo 2016 m. – Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje (LMTA). Nuo 2017 m. yra LMTA meno doktorantė.

Joana Daunytė is one of the most outstanding harpists, playing solo and chamber music and a winner of many international competitions. She has performed at the concert halls in Switzerland, France, Norway, Ireland, Germany, Great Britain, Russia, the Netherlands, Spain, and United States of America. She is a member of Regnum Musicale, a unique family ensemble. Daunytė has performed with the best-known ensembles of Lithuania: Lithuanian Chamber Orchestra, Lithuanian National Symphony Orchestra (she is currently the artist of the latter orchestra), Lithuanian State Symphony Orchestra, St. Christopher Chamber Orchestra, Ensemble Musica Humana, Kaunas String Quartet, and Jauna Muzika Choir.

Daunytė has studied at the conservatories in Geneva and Amsterdam as well as at the Norwegian Academy of Music. In 2014, she was granted a SEM Fund Scholarship and the memorial scholarship of the Lithuanian Ministry of Culture; in 2008 and 2015 she was awarded a scholarship to take postgraduate courses at the Vilicroze Music Academy. The young harpist was a beneficiary of the Rostropovich Fund in 2005–2008. The Presidents of the Republic of Lithuania Dalia Grybauskaitė and Valdas Adamkus as well as the Government of the Republic of Lithuania awarded Joana with honorable mentions for musical achievements.

Since 2015 Daunytė lectures at the VMU Academy of Music. In 2016 she became a harp lecturer at the Lithuanian Academy of Music and Theater and in 2017 she started her doctoral studies.

Dirigentas **Robertas Šervenikas** (g. 1966), baigęs M. K. Čiurlionio menų mokyklą, įgijo chorinio, operinio ir simfoninio dirigavimo diplomus Sankt Peterburgo N. Rimskio-Korsakovo konservatorijoje. Tarptautinė dirigento karjera prasidėjo 1997 m., kai Mstislavas Rostropovičius jį pakvietė asistentu į Evian festivalį statant S. Prokofjevo baletą „Romeo ir Džuljeta“.

1993 m. R. Šervenikas pradėjo diriguoti Lietuvos nacionaliniam simfoniniam orkestrui. Maestro yra kviečiamas diriguoti Izraelio kameratai, Sankt Peterburgo filharmonijos, Slovėnijos nacionalinės operos, Rusijos valstybiniam, Karališkosios filharmonijos (Didžioji Britanija) ir kitiems simfoniniams orkestrams. Nuo 2008 m. jis kviečiamas diriguoti Miuncheno valstybinejė operoje. Su įvairiais kolektyvais maestro koncertavo beveik visose Europos šalyse, Japonijoje, Pietų Afrikos Respublikoje, Brazilijoje, Izraelyje, Rusijoje, bendradarbiavo su žymiais pasaulio solistais. Nuo 2008 m. yra Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro muzikos vadovas. Šiame teatre parengė operų ir baletų premjeras. 2016 m. R. Šervenikas apdovanotas Kultūros ministerijos aukso garbės ženklu „Nešk savo šviesą ir tikék“.

R. Šervenikas ypač vertinamas už aktyvią ir įvairialypę kūrybinę raišką – lietuvių kompozitorų simfoninių kūrinių premjeras bei įtaigias ir brandžias šiuolaikinės ir klasikinės muzikos interpretacijas. Intensyvi kūrybinė maestro veikla 2005 m. buvo įvertinta Lietuvos nacionaline premija. Maestro nuolatos kviečiamas diriguoti festivalio „Gaida“ koncertuose. 2017 m. pasirodė R. Šerveniko dirigojamo Karališkojo Škotijos nacionalinio simfoninio orkestro CD su britų šiuolaikinio kompozitoriaus Peterio Fribinso muzika („Resonus Classics“). 2018 m. pasirodė nauja kompaktinė plokštėlė, kurioje maestro diriguoja M.K. Čiurlionio simfonines poemas.

Conductor **Robertas Šervenikas** (b. 1966) graduated from Čiurlionis School of Arts in Vilnius and St. Petersburg Conservatory where he studied choral, operatic and symphonic music conducting. His international carrier launched in 1997 at the Evian Festival, where Rostropovich invited him to take part in setting the Prokofiev's *Romeo and Juliet*.

Šervenikas began to conduct the Lithuanian National Symphony Orchestra in 1993. Šervenikas has been invited to conduct the Israel Camerata, St. Petersburg Philharmonic, National Opera of Slovenia, Russian State Symphony, Royal Philharmonic (Great Britain) and other orchestras. Since 2008 he has been a guest conductor of the Munich State Opera. Šervenikas has performed with various orchestras in almost all European countries, Japan, the South African Republic, Brazil, Israel and Russia, and has collaborated with world-famous soloists. Since 2008 he has been the Artistic Director of the Lithuanian National Opera and Ballet Theatre, where he has conducted many premieres of operas and ballets. In 2016 Šervenikas was awarded the Ministry of Culture Medal, Carry Your Light and Believe.

Šervenikas is noted for his active and versatile creative activities – premieres of symphony music by Lithuanian composers, as well as mature and convincing interpretation of contemporary and classical music. His intensive creative activities brought him the Lithuanian National prize in 2005. Maestro is a frequent conductor for the concerts at the Gaida Festival. In 2017, Resonus Classics released a Peter Fribbins' music CD, recorded by Šervenikas and the Royal Scottish National Symphony Orchestra. In 2018 a new CD with Čiurlionis' tone poems, conducted by Šervenikas, was released.

Lietuvos nacionalinj simfoninj orkestra (LNSO) 1940 m. jkūrė kompozitorius, dirigentas ir pianistas Balsys Dvarionas, 1964–2015 m. orkestriui dirigavo ir vadovavo Juozas Domarkas, nuo 2015-ųjų rudens kolektyvo meno vadovo ir vyriausiojo dirigento pareigas eina Modestas Pitrénas, antrasis LNSO dirigantas yra Robertas Šervenikas. Kolektyvas kasmet surengia apie 50 koncertų Lietuvoje ir užsienyje, gasto liuota daugelyje Europos šalių, Japonijoje, Pietų Amerikoje, Pietų Korėjoje, tokiose salėse kaip Vienos „Musikverein“, Kelno ir Berlyno filharmonijos, Londono „Barbican Centre“, Frankfurto „Alte Oper“, Tokijo „Metropolitan“ ir „Suntory Hall“, Amsterdamo „Concertgebouw“ ir kt. Orkestriui dirigavo istorinės asmenybės ir pasaulinio garso batutos meistrai, tarp jų Kurtas Masuras, Cyrilas Diederichas, Neeme Jarvi, Mstislavas Rostropovičius, Krzysztofas Pendereckis, Christophas Eschenbachas ir kt. LNSO koncertavo su daugeliu žymų atlikėjų, iš jų minėtini Montserrat Caballe, Jessye Norman, Sergejus Larinas, Violeta Urmana, Emilio Gilelsas, Danielas Pollackas, Sergio Tiempo, Freddy Kempf, Müza Rubackytė, Gidonas Kremeris, Leonidas Koganas, Julianas Rachlinas, Sergejus Krylovas, Philippe'as Graffinas, Misha Maiskis, Ivanas Monighetti, Davidas Geringas, Danjulo Ishizaka, Jurijus Bašmetas ir kt. Nuo 1991 m. orkestras yra nuolatinis šiuolaikinės muzikos festivalio „Gaida“ dalyvis. LNSO garso įrašų išleista Lietuvoje ir užsienyje („Melodija“, „Marco Polo“, „Col legno“, „Ella Records“, „Naxos“, „Avie Records“).

Pagal LNF informaciją, www.filharmonija.lt

Lithuanian National Symphony Orchestra (LNSO) was founded in 1940 by composer, conductor and pianist Balsys Dvarionas. In 1964–2015, the orchestra's helm was entrusted to Juozas Domarkas. In autumn 2015, Modestas Pitrénas was appointed the Artistic Director and Principal Conductor with Robertas Šervenikas acting as LNO's Second Conductor. Playing around 50 annual concerts in Lithuania and abroad, the Orchestra has toured many European countries, Japan, Republic of South Africa and South Korea, appeared in such concert venues as Musikverein in Vienna, philharmonic halls in Cologne and Berlin, Barbican Centre London, Frankfurt Alte Oper, Metropolitan and Suntory Hall in Tokyo and Amsterdam Concertgebouw to name but a few. The LNSO was led by historic personalities and celebrated masters, including Kurt Masur, Cyril Diederich, Neeme Jarvi, Mstislav Rostropovich, Krzysztof Penderecki, Christoph Eschenbach, shared the stage with many illustrious performers, such as Montserrat Caballe, Jessye Norman, Sergej Larin, Violeta Urmana, Emilio Gilels, Daniel Pollack, Sergio Tiempo, Freddy Kempf, Müza Rubackytė, Gidon Kremer, Leonid Kogan, Julian Rachlin, Sergei Krylov, Philippe Graffin, Misha Maisky, Ivan Monighetti, David Geringas, Danjulo Ishizaka, Yuri Bashmet, etc. Since 1991, the LNSO has been a regular participant of the Gaida Contemporary Music Festival. The Orchestra's recordings were released in Lithuania and abroad by such labels as Melodiya, Marco Polo, Col legno, Ella Records, Naxos and Avie Records.

Information by LNF, From www.filharmonija.lt

Spalio 28 d., sekmadienis, 19 val. | 28 October, Sunday, 7 PM

Lietuvos nacionalinė filharmonija | Lithuanian National Philharmonic Hall

MANTRA PERCUSSION

(JAV | USA)

Albert Cerulo

Joseph Bergen

Michael McCurdy

Christopher Graham

Joseph Tucker

Mark Utley

Iannis Xenakis

Okho (1989)

Tristan Perich

Observations (2008)

Sam Pluta

Four Sixes (2014)

Steve Reich

Music for Pieces of Wood

(1973)

Michael Gordon

Tree-oh (2011)

Julia Wolfe

Dark Full Ride (2002)

Iannis Xenakis (1922–2001) gimė Brailoje, Rumunijoje, graikų šeimoje. Būdamas penkerių neteko motinos, o sulaukęs dešimties buvo išsiustas į internatą vienoje iš Graikijos salų. Atėnų politechnikos institute studijavo architektūrą. Tačiau prasidėjus II pasauliniam karui, kai Graikiją okupavo Vokietija, o vėliau į šalį ižengė Jungtinės Karalistės pajėgos, I. Xenakis įsitrukė į pogrindžio pasipriešinimo veiklą. Jis buvo sunkiai sužeistas (prarado akį), nuteistas mirties bausme, kurios vengdamas pabėgo į Prancūziją. Paryžiuje jis norėjo studijuoti muziką, pragyvenęmui dirbo architekto Le Corbusier asistentu, o netrukus pradėjo studijuoti pas Olivier Messiaeną, kuriam atrodė, kad atsiskyrėlioje (nemuzikinėje) aplinkoje gimusios I. Xenakio idėjos vertos palaikymo. Pirmas reikšmingas jo kūrybos įvertinimas įvyko 1955 m., festivalyje „Donaueschingen“ nuskambėjus kūriniui „Metastasis“.

Maždaug nuo 1960 m. I. Xenakis atsidėjo muzikai. Savo kūryboje jis rėmėsi ne tik muzikiniai principais – sudėtingam garsų skambesiu (perteikiančiam liūties ar gatvių demonstraciją triukšmą) taikė matematikos, inžinerijos ar dizaino elementus. Komponavimo procesui I. Xenakis naudojo tikimybų teorijos žinias. Per keturiasdešimt metų parašė reikšmingų akustinių ir elektroninių opusų bei garsą, šviesą, judesį ir architektūrą jungiančių multimedinių kompozicijų (vadinamų politopais). Kompiuterinės muzikos srityje I. Xenakis laikomas pirmuoju, pradėjusiu kurti algoritmines kompozicijas bei plėtojusiu skaitmeninės sintezės, grįstos atsiktinė signalų atranka ir variacijomis, idėja. Jis yra kompiuterinės programos UPIC autorius. Kelerius paskutiniuosius gyvenimo metus, kamuojamas rūmtų ligu, kompozitorius beveik nerašė. Paskutinė baigta kompozicija – „O-Mega“ mušamiesiems ir ansamblui – publikai pri-statyta 1997 m. Hadersfildo šiuolaikinės muzikos festivalyje.

Pagal James Harley, www.iannis-xenakis.org

„Okho“ (1989) buvo sukurtas Prancūzijos revoliucijos 200 metų jubiliejui, premjera nuskambėjo tais pačiais metais festivalyje „Paryžiaus rudo“.¹ I. Xenakis pirmą kartą vakarų Afrikos instrumentą džembo pamatė trio „Le Cercle“ studioje (šiam ansamblui kūrinys ir dedikuotas). Kompozicijoje įkūnijama juslinė ir intelektinė pusiausvyra. „Okho“ sudaro aštuonios padalos su itin ribota ritmine medžiaga, kuri pateikiama solo, dueto ar trio pavidalu. Originaliai kūrinys parašytas trims džembo muzikantams ir bosiniams būgnui. Šiame koncerne skamba ansamblui „Mantra Percussion“ parengta versija.

Iannis Xenakis (1922–2001) was born into a Greek family residing in Braila, Romania. Xenakis lost his mother when he was five years old, then was sent off to boarding school on the Greek island of Spetsai at age ten. He studied civil engineering at the Athens Polytechnic, but the German invasion followed by the British occupation drew him into Resistance activities, from which he would end up near fatally wounded, losing one eye, and later he was condemned to death. Forced to escape his country, Xenakis ended up in Paris, wanting to study music, but earning a living working as an engineering assistant for Le Corbusier. He took lessons with Olivier Messiaen, who saw in the music he was struggling to produce in isolation and originality deserving encouragement. Xenakis had his first major *succès de scandale* with the premiere of *Metastasis* at the Donaueschingen Festival in 1955, and by 1960, he devoted himself entirely to composition. Xenakis followed his own path, aided by his background in mathematics, engineering and design, and by his interest in complex sonic phenomena (rainstorms, street demonstrations, etc.). He incorporated probability theory into his

compositional approach. For over forty years, he has produced a number of important acoustic and electroacoustic pieces, and a series of multimedia creations involving sound, light, movement, and architecture (polytopes). In the domain of computer music, Xenakis was a pioneer in the area of algorithmic composition, and also developed an approach to digital synthesis based on the random generation and variation of the waveform itself. He designed a computer system utilizing a graphic interface (the UPIC). He suffered from a number of serious ailments for several years. His last completed composition, *O-Mega*, for solo percussion and ensemble, written for Evelyn Glennie and the London Sinfonietta, was premiered at the Huddersfield Festival of Contemporary Music in November 1997.

From James Harley, www.iannis-xenakis.org

Okho (1989) was composed to celebrate the French bicentennial and was premiered at the Paris Autumn Festival the same year. Xenakis first encountered the West African djembe in the studio of Trio Le Cercle, to whom the work is dedicated. *Okho* finds a rare balance between the visceral and cerebral. The work is in eight sections featuring extremely limited rhythmic material recombined in solos, duos and trios.

Originally the composition piece was composed for three performers on djembe and bass drum. This performance features an arrangement for Mantra Percussion ensemble.

Niujorke gyvenančio kompozitoriaus **Tristano Pericho** (g. 1982) įkvėpimo šaltiniai – tai matematikos paprastumo estetika, fizika ir kodų sistemos. Žurnalas „Wire“ jo kūrinius apibūdina kaip „asketišką elektronikos ir ekologijos sintezę“. 2004 m. pasirodės jo albumas „1-Bit Music“ tapo pirmuoju albumu mikroschemos pavidalu. Jo naujausią albumą „1-Bit Symphony“ (2010 m. išleido „Cantaloupe“) savaitraščio „New York Press“ kritikai pavadino tiesiog „didingu“. Jo kūrinių solistams, kameriniams ansambliams ir orkestriui skamba visame pasaulyje, juos atlieka tokie kolektyvai kaip „Bang on a Can“, kvartetas „Calder“ ar sekstetas „Eighth Blackbird“. Kompozitorius paraše muzikos, kurią užsakė „Bang on a Can“, duetas „Meehan/Perkins“, kvartetas „Dither“, ansamblis „Yarn/Wire“ ir kt.

T. Perichas taip pat yra vaizdo menininkas, jo personalinės bei grupinės parodos rengiamos visame pasaulyje. Kompiuteriu sukurtų piešinių ant rašomojo popieriaus ciklą „Machine Drawings“ žurnalo „Bomb“ kritikai apibūdino kaip nepaprastai elegantišką ir subtilų. 2009 m. T. Perichas pelnė konkurso „Prix Ars Electronica“ apdovanojimą už kūrinį „Active Field“, 2010 m. jis buvo festivalio „Sonár“ Barcelonoje kviestinis menininkas. Tais pačiais metais jis pelnė „Rhizome“ įvertinimą už 2010 m. sukurtą garso instaliaciją „Microtonal Wall“ 1500-ams garsiakalbių.

Kolumbijos universitete T. Perichas baigė matematikos, muzikos ir kompiuterių mokslų studijas, Niujorko universiteto Tisch menu mokykloje įgijo interaktyvių telekomunikacijų programos magistro diplomą.

Už „**Observations**“ (2008) kompozitorius pelnė apdovanojimų už originalų sumanymą, jungiantį vieno bito elektronikos elementus su tradicinės muzikos formomis (panašus sumanymas buvo įgyvendintas ir metais anksčiau, 2007-aisiais pasirodžiusiame kūrinyje „Active Field“ dešimčiai smuikų ir dešimties kanalų vieno bito elektronikai). Originaliai „Observations“ parašyta dviem lėkštūcių rinkiniams ir šešių kanalų vieno bito muzikai.

Pagal www.tristanperich.com

New York based **Tristan Perich**'s (b. 1982) work is inspired by the aesthetic simplicity of math, physics and code. The *Wire Magazine* describes his compositions as "an austere meeting of electronic and organic." *1-Bit Music*, his 2004 release, was the first album ever released as a microchip. His latest album, *1-Bit Symphony* (Cantaloupe, 2010) has received critical acclaim, called "sublime" (*New York Press*). His works for soloist, ensemble and orchestra have been performed internationally by ensembles including Bang on a Can, Calder Quartet, and Eighth Blackbird. He has received commissions from Bang on a Can, Meehan/Perkins Duo, Dither Quartet, Yarn/Wire, and others. As a visual artist, Perich has had solo exhibitions as well as group shows around the world. His *Machine Drawings*, pen-on-paper drawings executed by machine, were described as "elegantly delicate" by *Bomb Magazine*. Perich was a featured artist at Soná 2010 in Barcelona, and in 2009, the Prix Ars Electronica awarded him the Award of Distinction for his composition *Active Field*. Rhizome awarded him a 2010 commission for *Microtonal Wall*, an audio installation with 1,500 speakers.

Perich studied math, music and computer science at Columbia University, and received masters in the Interactive Telecommunications Program at Tisch School of the Arts, NYU.

Observations (2008) is an award-winning work coupling 1-bit electronics with traditional forms in music (as well as *Active Field* for 10 violins, 10-channel 1-bit electronics composed in 2007). Originally the piece is scored for two sets of crotales and 6-channel 1-bit music.

From www.tristanperich.com

Čikagoje gyvenantis kompozitorius **Samas Pluta** (g. 1979) yra ir garso menininkas, elektroninės muzikos atlikėjas. Įvairių tipo savo kūryboje pagrindinių dėmesjų jis skiria nešiojamam kompiuteriui, kurį traktuoją kaip atlikimo instrumentą, lygiaverčiai dalyvaujančių ir naujosios muzikos ansamblų, ir pasaulinio garso improvizuotojų pasirodymuose. S. Pluta kuria unikalią elektronikos, muzikos instrumentų ir garsų erdvės sąveiką – tai tarsi kunkuliuojanti muzikos viesta, kurioje susilieja akustinių instrumentų ir elektronikos pasauliai.

Kompozitorius yra sukūręs muziką tokiems kolektyvams kaip ansambliai „Wet Ink“, „Dal Niente“, „Yarn/Wire“, Niujorko filharmonijos orkestras, kvartetai „Mivos“, „Spektral“, mušamųjų kolektyvai „Mantra Percussion“, „Timetable Percussion“, duetas „Rage Thrombones“ ar saksofonų kvartetas „Prism“. Jo rašomi kūriniai skiriami solo instrumentams, ansambliams su elektronika, didelės sudėties kolektyvams ar orkestrams. Elektroninės muzikos repertuarą sudaro opusai nuo daugiakanalių akusmatinių kompozicijų iki kūrinių nešiojamam kompiuteriui ir video ar kompiuterių ansambliai iki 15 atlikėjų.

2012 m. Kolumbijos universitete S. Pluta įgijo kompozicijos ir elektroninės muzikos menų daktaro laipsnį. Jis yra Čikagos universiteto koledžo docentas. Taip pat kompozitorius yra ansamblio „Wet Ink“ techninis vadovas, vadovauja studijai „CHIME“ bei dalyvauja Čikagos universiteto suburto naujosios muzikos ansamblio „Contempo“ veikloje.

„Four Sixes“ (2014) sukurtą organizacijos „Arts Brookfield“ ir ansamblio „Mantra Percussion“ užsakymu pasirodymui muzikos festivalyje „Ecstatic“, bendradarbiaujant su choreografe Deborah Lohse. 18-os minučių trukmės pjesėje nuo pavienių akcentų palaipsniui pereinama į tirštą poliritminį kontrapunktą. Kompozicijos atlikimas buvo sumanytas Žiemos sodo erdvėje, kurioje atlikėjai išsidėsto aplink klausytojus.

Pagal www.sampluta.com

Sam Pluta (b. 1979) is a Chicago-based composer, laptop improviser, electronics performer, and sound artist. Though his work has a wide breadth, his central focus is on the laptop as a performance instrument capable of sharing the stage with groups ranging from new music ensembles to world-class instrumental improvisers. By creating unique interactions of electronics, instruments, and sonic spaces, Pluta's vibrant musical universe fuses the traditionally separate sound worlds of acoustic instruments and electronics.

He has written works for Wet Ink Ensemble, the New York Philharmonic, Yarn/Wire, Timetable Percussion, Mivos Quartet, Spektral Quartet, Ensemble Dal Niente, Mantra Percussion, Rage Thormbones, and Prism Saxophone Quartet. His compositions range from solo instrumental works to pieces for ensemble with electronics to compositions for large ensemble and orchestra. Pluta has written extensive solo electronic repertoire ranging from multi-channel acousmatic compositions to solo laptop works with video to laptop ensemble compositions for up to 15 players.

Pluta studied composition and electronic music at Columbia University, where he received his DMA in 2012. He is assistant professor in the College at the University of Chicago. Pluta is the technical director for the Wet Ink Ensemble as well as the director of the CHIME Studio and co-director of Contempo, the University's new music ensemble in the Chicago Center for Contemporary Composition.

Four Sixes (2014) was commissioned by the Arts Brookfield and Mantra Percussion for a performance at the Ecstatic Music Festival in collaboration with choreographer Deborah Lohse. The 18 minute piece reveals a process that develops from sparse attacks to full on polyrhythmic counterpoint. Composed for the Winter Garden space, the performers surround the audience.

From www.sampluta.com

Steve'as Reichas (g. 1936) – vienas iš garsiausių JAV minimalistų ir šio stiliaus pradininkų. Anot „The Guardian“, „téra keli kompozitorai, apie kuriuos drąsiai galėtume pasakyti, kad jie pakeitė muzikos istoriją. Reichas yra vienas iš juų“. Šiandien kompozitorius apibūdinamas kaip „svabriausias Amerikos kūrėjas“ („The Village Voice“) ar „originaliausias mūsų laikų muzikos mąstytojas“ („The New Yorker“). Ir ankstyvieji kūriniai, kuriuose meistriškai pritaikyta magnetofono juosta (pavyzdžiui, „It's Gonna Rain“, 1965,

ar „Come Out“, 1966), ir video opera „Three Tales“ (2002), sukurta su video menininke Beryl Korot, rodo S. Reicho kūrybinių sumanymų kryptingumą, sąmoningą Vakarų klasikinės muzikos tradicijų ir nevakarietiškų, Amerikos etninėj grupių bei džiazo harmonijų ir ritmų jungimą. S. Reicho kūrybą veikė įvairios etninės muzikos kryptys, ypač egzotiškos būgnijimo tradicijos, gamelano muzika. Dar ankstyvuosiouose kūriniuose magnetofono juostoms, kuriuose skamba įvairių kalbų ir interviu nuotrupos, poetinių ir literatūrinių tekstų fragmentai, S. Reichas išrado fazijų techniką, kai kelios magnetofono juostos su ta pačia garsine medžiaga, paleistos tuo pat metu pamažu pradeda nesutapti, o žodžiai, aiškiai girdimi pradžioje, į pabaigą pastebimai iškraipomi.

Pagal www.boosey.com, www.carnegiehall.org

„Music for Pieces of Wood“ (1973) savo itin kuklia instrumentuote primena kitą šio kompozitoriaus kūrinj – „Clapping Music“. Iš pažiūros menkomis išraiškos priemonėmis autorius formuoja stulbinančio sudėtingumo ritminį ir metrinį audinį. S. Reichas pasitelkia savo mėgstamą techniką: keli atlikėjai daug kartų kartoja tą pačią ritminę figūrą, išsiskirdami per vieną arba kelis metrinius vienetus (fazes). Taip formuojama nuolat kintanti kompozicinė tekštūra. Originaliai ši kompozicija sukurta penkioms suderintų medžio kaladėlių poroms. Ją turi atlikti penki muzikantai, grojantys neilgomis suderintomis medžio kaladėlėmis – jos mušamos viena į kitą. Kūrinio pradžioje pirmasis atlikėjas it metronomas ima „kalti“ paprastą ritmą ir daro tai iki pat kūrinio pabaigos. Istojoje antrasis muzikantas kartoja dvylikos garsų segmentą. Vienas po kito istoja likusieji trys atlikėjai, tačiau jie „dėlioja“ segmentą po vieną natą, t. y., visas segmentas sugrojamas tik kelis kartus iki pakartojujus. Kadangi kiekviena kaladėlė intonuota individualiai, létai formuojasi bendra melodinė ir ritminė tekštūra, kol galiausiai ji virsta stebétinių sudėtingų garsų voratinkliu. Po to kompozicinės principas „apgręžiamas“, kol grįztama prie pirmonio metronominio ritmo.

Jeremy Grimshaw, www.allmusic.com

Steve Reich (b. 1936) is a renowned American minimalist composer. “There’s just a handful of living composers who can legitimately claim to have altered the direction of musical history, and Steve Reich is one of them,” states *The Guardian* (London). He was recently called “America’s greatest living composer” (*The Village Voice*) and “the most original musical thinker of our time” (*The New Yorker*). From his early taped speech pieces *It’s Gonna Rain* (1965) and *Come Out* (1966) to his and video artist Beryl Korot’s digital video opera *Three Tales* (2002), Reich’s path has embraced not only aspects of Western Classical music, but the structures, harmonies, and rhythms of non-Western and American vernacular music, particularly jazz. Reich has been highly influenced by ethnic music, as shown by his interest in non-western drumming and gamelan music. His earliest works were for tape, using texts from speeches and interviews, as well as poetic texts. These pieces use a technique called “gradual phase shifting” that shifts the time between tapes so that they are slightly out of focus and not together. Although the words are heard at the beginning, they become highly distorted through the phase shifting. Together with his ensemble Steve Reich and Musicians, the composer appeared at the Gaida Festival in 2006 in Vilnius. In 2016, celebrating composer’s 80th anniversary, his work in the festival was presented by In Process Ensemble.

From www.boosey.com, www.carnegiehall.org

Music for Pieces of Wood (1973) in the economy of its instrumentation recalls the spare performing forces of the composer’s *Clapping Music*. *Pieces of Wood* exploits its modest means to create a rhythmic and metric discourse of surprising complexity. Modeled according to Reich’s much-favored phasing technique, a single rhythmic figure is offset and overlapped with itself in a constantly evolving composite texture. Originally the composition is scored for five pairs of tuned claves by five musicians, each playing a pair of claves – essentially, a short, tuned wooden rod struck against another. The music begins simply enough: the first player lays down a featureless, metronomic beat that continues throughout the piece. The second player then joins in with a repeating twelve-note pattern. The other players join in one by one playing the same pattern as the second player. However, each does so note-by-note, so that several repetitions are necessary before they are playing the entire pattern. Because each clave is tuned to a specific pitch, an overall melodic and rhythmic texture slowly takes shape

until a surprisingly complex web of composite sound emerges. This idea is then reversed until nothing but the original metronomic beat remains.

Jeremy Grimshaw, www.allmusic.com

Niujorke gyvenantis kompozitorius ir vienas iš „Bang On A Can“ įkūrėjų **Michaelas Gordonas** (g. 1956) gimė Floridoje ir užaugo ryty europiečių bendruomenėje netoli Managvos (Nikaragva). Kompozicijos mokési pas Edwardą Troupiną Floridos universitete ir pas Martiną Bresnicką Jeilyje. M. Gordono muzika – tai jo tradicinio kompozicinio išsilavinimo ir patirties su pogrindinėmis Niujorko roko grupėmis rezultatas. Kiekvieną kartą, kai ansamblis „Modern Orchestra“ atlikdavo M. Gordoną „Sunshine of Your Love“ (1999), publika tiesiog kraustydavosi iš proto. Niujorke entuziastringo įvertinimo ir sausakimšų salių susilaukė ir M. Gordono opera „Chaos“ (1998) – mokslynės fantastikos spektaklis pagal Matthew Maguire'o libretą. Ankstyvuose kūriniuose M. Gordonas gilinosi į ritmo galimybes ir prigimtį bei eksperimentavovo, jungdamas įvairius ritmus bei kurdamas baisingą sumaištį. Johnas Adamsas, dirigavęs jo kūrinius, pavadino šiuos nežabotus ir komplikuotus garsus „iracionaliais ritmais“. Vélesnėje kūryboje M. Gordonas nenustojo gilintis į mistiškus skirtumus tarp konsonanso ir disonanso. Tarp jo autorinės muzikos kompaktinių plokštelių: „The Unchanging Sea“ (2018), „Clouded Yellow“ (2018), „Sonatra“ (2018), „Natural History“ (2016), „Timber Remixed“ (2016), „Dystopia“ (2015), „Rushes“ (2014), „Timber“ (2011), „Weather“ (1999), „Light is Calling“ (2004), „Decasia“ (2002), „(purgatorio) POPOPERA“ (2008), „Van Gogh“ (2008), „Trance“ (2004), „Big Noise from Nicaragua“ (1994), kurias išleido garso įrašų kompanijos „Cantaloupe“, „Nonesuch“ ir kt.

Per pastaruosius 30 metų M. Gordonas yra sukūrės daug įvairios muzikos nuo stambios formos kūrinių didelėms ansambliams sudėtimis ar orkestrams iki radijo studijai skirtų kompozicijų. Mégiant nusakyti šio kompozitoriaus bražą, jo muzika apibūdinama kaip nuolatinė kolizija tarp pslaptingos savistabos ir brutalaus tiesmukumo. M. Gordono siekis praplėsti tradicinio koncerto ribas ir praturtinti muzikavimo patirtį lémė šio kompozitoriaus entuziastringą bendradarbiavimą su kitų medijų menininkais, ypač dažnus projektus su filmu kūrėju Billu Morrisonu ar „Ridge“ teatru Niujorke, pristatančiu multimediniu teatro, operos ir naujosios muzikos renginius.

Pagal www.michaelgordonmusic.com

Kompozicijoje „**Tree-oh**“ (2011) M. Gordonas pasitelkia styginius instrumentus, siekdamas sukurti žavingą minimalistinį žaidimą energingai judančiu ritmu. Originaliai kūrinys parašytas trimis smuikams.

Michael Gordon (b. 1956), a New York-based composer and co-founder of the Bang on a Can, was born in Florida and grew up in an Eastern European community near Managua, Nicaragua. He studied composition with Edward Troupin at the University of Florida and with Martin Bresnick at Yale. His music is an outgrowth of this formal compositional training and experience with underground rock groups in New York City. Audiences literally erupted after recent performances by the Ensemble Modern Orchestra of Gordon's *Sunshine of Your Love* (1999). His opera *Chaos* (1998), a science fiction spectacle with a libretto by Matthew Maguire, premiered in New York to rave reviews and packed houses. Gordon's early compositions demonstrate a deep

exploration into the possibilities and nature of rhythm and what happens when rhythms are piled on top of each other, creating a glorious confusion. John Adams, who has conducted Gordon's works, calls these raw and complicated sounds "irrational rhythms." Recent pieces pursue even further the mysterious divide between consonance and dissonance. His CDs include *The Unchanging Sea* (2018), *Clouded Yellow* (2018), *Sonatra* (2018), *Natural History* (2016), *Timber Remixed* (2016), *Dystopia* (2015), *Rushes* (2014), *Timber* (2011), *Weather* (1999), *Light is Calling* (2004), *Decasia* (2002), (*purgatorio*) *POPOPERA* (2008), *Van Gogh* (2008), *Trance* (2004), *Big Noise from Nicaragua* (1994), produced by Cantaloupe, Nonesuch labels etc.

Over the past 30 years, Gordon has produced a strikingly diverse body of work, ranging from large-scale pieces for high-energy ensembles to major orchestral commissions to works conceived specifically for the recording studio. Transcending categorization, this music represents the collision of mysterious introspection and brutal directness. Gordon's special interest in adding dimensionality to the traditional concert experience has led to numerous collaborations with artists in other media, most frequently with filmmaker Bill Morrison and Ridge Theater.

From www.michaelgordonmusic.com

***Tree-oh* (2011).** Exploring minimalism, Gordon uses string instruments to produce this captivating and rhythmically vital interplay. Originally the composition is scored for three violins.

Julia Wolfe, žr. p. 6.

„Dark Full Ride“ (2002). Kai perkusininkų kvartetas „Talujo“ paprašė manęs sukurti muziką keturiems atlikėjams, iškart pagalvojau apie būgnus. Esu būgnų ir būgnininkų gerbėja, žaviuosi jų gebėjimu vienu metu groti rankomis ir kojomis. Savo pirmines idėjas išbandžiau Davido Cossino studijoje.

Pirmas septynių minutes groja vien tik lėkštės su pedalu (*hi-hat*). Tada įstoja lėkštės (cimbalai). Beje, kūrinio pavadinimui tiesiog panaudojau užrašą, kurį radau įspaustą vienos lėkštės nugarėlėje. Taigi, įstojus lėkštėms, po kiek laiko prisijungia būgnai ir viskas peraugą į nesutampančių tempų kakofoniją. Iki pat kūrinio pabaigos atlikėjai akcentus muša skirtingu tempu, tai sulėtindami, tai pagreitindami.

Originalus kūrinio sumanyamas skirtas perkusininkų kvartetui ir keturiems būgnų komplektams.

Julia Wolfe

Julia Wolfe, see p. 8.

Dark Full Ride (2002). When Talujon Percussion Quartet asked me to write a piece for 4 percussionists I immediately thought of the drums. I am a long time fan of drummers and their ability to play simultaneously with both hands and feet. I went to David Cossin's studio to try ideas out. The first 7 minutes of the piece are entirely on hi-hats. Then I add in cymbals. That's where the title of the piece comes from – it was printed on the back of one of the ride cymbals. From there the piece spreads out to the drums, eventually leading to a cacophony of conflicting pounding speeds on the whole drum set. Towards the end the four players are playing beats at different tempos while speeding up and slowing down relative to each other.

Originally the composition is scored for percussion quartet for 4 drum sets.

Julia Wolfe

Apie atlikėjus | Performers

Pirmą kartą Lietuvoje viešinčios mušamųjų grupės „**Mantra Percussion**“ muzikantai yra vadinti „supermenais“, jų koncertai pulsoja hipnotizuojančia įtampa. Bet kuris, kada nors buvęs „Mantra Percussion“ pasirodyme, gali patvirtinti – šio kolektyvo koncertai ne tik praplečia akiratį, bet ir apskritai pakeičia požiūrį į muzikines patirtis. „The New York Times“ ši ansamblį apibūdina kaip „šviežios energijos šaltinį“. Ši amerikiečių grupė atmesta bet kokius koncertų standartus ar stilių ir žanru diktuojamamas ribas.

2009 m. suburtas ansamblis garsėja savo toliaregišku žvilgsniu ir išskirtiniu dėmesiu šiuolai-kinės muzikos atlikimui. Per beveik dešimtmetį trunkančią karjerą ansamblis nenuilstamai bendradarbiauja su skirtingu žanru ir stilių menininkais, keliauja po viso pasaulio festivalius. Muzikantus buvo galima išgirsti „Bang On A Can“ maratone, Vanuverio naujosios muzikos festivalyje, „Make Music New York“, „Moving Sounds“ ir daugelyje kitų.

Po to, kai 2011 m. „Mantra Percussion“ atliko specialiai jiems Michaelo Gordono sukurtą neiti-kétino skambesio kūrinį „Timber“, šis perkusininkų kolektyvas pelnė milžinišką tarptautinį pri-pažinimą ir su šiuo kūriniu koncertavo daugybėje pasaulio šalių. Tais pačiais metais „TimeOut New York“ kitą grupės įrašytą darbą – Aarono Siegelio kompoziciją „Science Is Only A Sometimes Friend“ – paskelbė vienу iš dešimties geriausių Niujorko klasikinių albumų. Sékmę kolektyvo neappleido ir kitais metais – 2012-aisiais „Mantra Percussion“ pasirodymas buvo įvardintas vienу iš dešimties geriausių pasaulyje.

Per intensyvios muzikinės veiklos ir kūrybos beveik dešimtmetį ansamblis „Mantra Percussion“ užsakė ir/arba pirmą kartą atliko daugiau kaip 40 naujų kompozicijų mušamiesiems.

Pagal www.mantrapercussion.org

Committed to honoring the past and expanding the future of percussion music, **Mantra Percussion** brings to life new works for percussion by living composers, collaborates with artists from diverse genres and styles, and questions what it means to communicate music with percussion instruments. Mantra Percussion engages new audiences by challenging the standard concert format through evening-length events that look toward a grander artistic vision.

Mantra Percussion has been hailed by *The New York Times* as “finely polished [...] a fresh source of energy” and by *TimeOut New York* as “forward thinking”. The group was praised by *The New Yorker* and *TimeOut New York* for presenting one of the ten best classical performances of 2012.

Since forming as an ensemble in 2009, Mantra Percussion has been featured throughout North America, Europe and Asia, including BAM's Next Wave Festival, the Bang on a Can Marathon, Duke Performances, the Redcat Theater in Los Angeles, National Public Radio, the Indianapolis Museum of Art, Philadelphia Fringe Festival, the Drogheda Festival in Ireland, the Ecstatic Music Festival and the Ecstatic Summer Festival, Mass MoCA, the Right Now Festival in South Korea, Vancouver New Music, Make Music New York, the Bang on a Can Summer Institute, Fast Forward Austin, Apple Store at Lincoln Center, the Carlsbad Music Festival, the Bowling Green New Music Festival, MIT with Bang on a Can All-Stars, Percussive Arts Society International Convention, X Avant Festival, New Music New College, Moving Sounds Festival, Ear Heart Music, Hi Fi Music Festival, Wesleyan University, the University of Michigan, SMU Meadows School of Music, University of New Orleans, Northern Illinois University, Louisiana Tech, Southeastern Louisiana University, CalArts, Chapman University, SUNY Buffalo, Manhattan School of Music and others.

After co-commissioning Michael Gordon's evening-length percussion sextet *Timber*, they gave the work's United States premiere in October 2011 and subsequently toured the work internationally. Mantra Percussion also gave the New York premiere of *Timber* at the Brooklyn Academy of Music's Next Wave Festival in December 2012.

Mantra Percussion recorded one of *Time Out New York's* Ten Best Classical Albums of 2011 – Aaron Siegel's *Science Is Only A Sometimes Friend* on Lockstep Records, Michael Fiday's *Hands On!* on Innova Records, and in 2016 they released a double-CD album, *Timber Remixed/Timber Live*, on Cantaloupe Music with 12 remixes of Gordon's *Timber* by some of the leading electronic music artists today including Squarepusher, Jóhann Jóhannsson, Tim Hecker, Fennesz, Oneohtrix Point Never, Hauschka and more.

Over the past years Mantra Percussion has commissioned and/or premiered over 40 new works for percussion ensemble.

From www.mantrapercussion.org

Spalio 30 d., antradienis, 19 val. | 30 October, Tuesday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

MANUEL ZURRIA & LT FLUTES' ORCHESTRA

Manuel Zurria (fleita, Italija | flute, Italy)

LT FLUTES' ORCHESTRA:

Valentinas Gelgotas

Giedrius Gelgotas

Lina Baublytė

Vytautas Sriubikis

Vytenis Giknus

Andrius Radziukynas

Raimonda Virvytienė

Karolina Daukšienė

Eglė Juciūtė

Kristupas Gikas

Rytis Mažulis

Carduelis (2018, premjera | premiere)*

* Festivalio GAIDA užsakymas | GAIDA Festival commission

Christopher Tye

O Lux a 5 (XVI a. | 16th c.)

Jo Kondo

Pamphonos (2004)

John Dowland

Lachrimae antiquae a 5 (1605)

Kevin Volans

7 Flutes (2015)

Thomas Tallis

Loquebantur variis linguis a 7

(XVI a. | 16th c.)

John Luther Adams

Strange Birds Passing (1983)

Johannes Ciconia

Kanonas | Canon *Le ray au soleyl a 3*

(XIV–XV a. | 14th–15th c.)

Steve Reich

Vermont Counterpoint (1982)

Šiame konerte italų fleitos virtuoza Manuelis Zurria muzikuoja kartu su analogu neturinčiu Lietuvos fleitininkų kolektyvu, specialiai festivaliui „Gaida“ subūrusiu net dešimt muzikantų. Intriguojantis šio koncerto programos akcentas – Renesanso meistrų Christopherio Tye (~1505–1572), Johno Dowlando (1563–1626), Thomo Tallio (~1505–1585) ir Johanneso Ciconios (~1370–1412) vokaliniai ir instrumentiniai kūriniai, įkvėpimu išliekantys daugeliui muzikos kūrėjų. Renesansinės muzikos aranžuotės šioje programeje įsiterpia tarp šiuolaikių kompozicijų įvairiomis fleitų ansamblio sudėtimis.

Rytis Mažulis (g. 1961) yra viena ryškiausių figūrų Lietuvos šiuolaikių muzikoje, atstovaujantis vadinamajai superminimalizmo krypciai, kai repetityviniai principai praturtinami įvairiomis avangardui artimomis idėjomis. Kompozitorius patyrė stiprią Conlon Nancarrow ir Giacinto Scelsi konceptų įtaką, rašo radikalias monistines kompozicijas, remdamasis tik kanono technika ir dažnai pasitelkdamas kompiuterius. Nors jo muzikoje esama Renesanso polifonijos reliktų, tačiau skambesio kompresija ji kartais artimesnė rokui, hiperdisonansiškumu ir mikrointervalika – G. Scelsi kontempliacijoms, o formos požiūriu – milžiniškoms oparto kompozicijoms, kuriose eksponuojamos labai lėtai ir nuosekliai kintančios konsteliacijos. R. Mažulio muzika turi gana ryškų laboratorinės kūrybos atspalvį, tačiau išlaiko akademiniu korektiškumu balansą.

Šarūnas Nakas, www.mic.lt

„Carduelis“ dešimčiai fleitų (2018). Būdamas vaikas, dažnai vartydavau Sankt Peterburgo Ermitažo galerijos katalogą ir ilgai žiūrėdavau į Leonardo da Vinci paveikslo „Madonna Litta“ reproduskciją. Galbūt mane žavėjo žalia pievėle apaugusios kalvos, matomas tolumoje pro langą, gal įmantri suknelės praskiepo konstrukcija... Bet nebuval pastebėjęs, kad pieną geriantis kūdikis kairėje rankytėje laiko dagili (lot. *carduelis*). Manoma, kad paukšteliis simbolizuoją Dieviškajam kūdikiui numatyto likimo ir nukryžiavimo nuojautą. Nežiūrint to, paveikslė vyraujančiam ramybės, nuolankumo jausmui pertelkti pasirinkau paprastas muzikinės išraiškos priemones: skaidrią konsonansinę harmoniją, ritminių segmentų rotacijas, mastelių simetriją.

Rytis Mažulis

Rytis Mažulis (b. 1961) is one of the most distinctive figures in contemporary Lithuanian music, representing the so-called super-minimalist approach, where repetitive principles are enriched by various ideas close to avant-gardism. The composer has been strongly influenced by the concepts employed by Conlon Nancarrow and Giacinto Scelsi. He writes radical monistic compositions, making use of canon technique and often employing computers. Even though one may find relicts of the Renaissance polyphony in his music, because of its compressed sound it is sometimes closer to rock, in its use of hyper-dissonance and microintervals to Scelsi's contemplations, and in regard to the form – to monumental op art compositions, in which consecutively alternating constellations are very slowly displayed. Mažulis' music displays quite a distinctive stamp of laboratory-like creation, although it does retain a balanced academic correctness.

Šarūnas Nakas, www.mic.lt

Carduelis for ten flutes (2018). As a child, I would often leaf through a catalogue of the St. Petersburg Hermitage Museum and stare for hours at the reproduction of Madonna Litta by Leonardo da Vinci. Maybe I was fascinated with the green rolling hills behind the window or with the elaborately designed slit of the dress... However, back then I never noticed that the

suckling baby was holding a goldfinch (Lat. *carduelis*) in his left hand. The little bird is thought to symbolize a premonition of the Divine Infant's fate and future crucifixion. Regardless of this, the painting radiates a feeling of serene humility and to convey it I've chosen simple tools of musical expression: lucid consonant harmony, rotating rhythmic patterns and scale symmetry.

Rytis Mažulis

1947 m. Tokijuje gimės **Jo Kondo** 1972 m. baigė kompozicijos studijas Tokijo menų universitete, o 1977–1978 m., gavęs Johno D. Rockefellerio fondo stipendiją, stažavosi Niujorke. 1979 m. jis dėstė Viktorijos universitete Britų Kolumbijoje, 1986 m. stažavo Londono, o 1987 m. buvo reziduojantis kompozitorius Hartt muzikos mokykloje JAV bei dėstė Dartingtono tarptautiniuose vasaros kursuose Anglijoje. Jo Kondo yra Tokijo Ochanomizu universiteto muzikos profesorius emeritas bei Šiovos muzikos universiteto profesorius. 1980 m. Jo Kondo įkūrė kamerinį ansamblį „Musica Practica“, atliekantį šiuolaikinę muziką. Kompozitorius yra parašęs daugiau kaip 130 kūrinių nuo solo iki orkestrių ir elektroninės muzikos pavyzdžių. Nuo 1979 m. jis parašė ir išleido penkias knygas apie savo estetinius principus ir kūrybines idėjas. Jo Kondo yra žurnalo „Contemporary Music Review“ redakcinės kolegijos narys. Jo Kondo kūriniuose galbūt galima išgirsti Mortono Feldmano atgarsią, tačiau jo muzikai būdingas originalus japonų estetikos jungimas su vakarietiškos harmonijos struktūromis. „**Pamphonos**“ (2004) sukurta Prancūzijos fleitų orkestro užsakymu. Partitūroje nurodytas dvejopas atlikėjų skaičius, galintis atlikti šią kompoziciją – tai 8 (arba 16) sopraninės fleitos, 2 (arba 4) altinės fleitos ir 2 (arba 4) bosinės fleitos.

Pagal www.ujmp.co.uk

Born in Tokyo in 1947, **Jo Kondo** graduated from the composition department of Tokyo University of Arts in 1972. He spent a year in New York on a scholarship from the John D. Rockefeller III Fund in 1977–78. In 1979 he taught as guest lecturer at University of Victoria, British Columbia, and in 1986 resided in London. In 1987 he was composer in residence at Hartt School of Music, Hartford, USA, and taught at Dartington International Summer School in England. He is Professor Emeritus of Music at Ochanomizu University in Tokyo, and Professor at Showa University of Music, Japan. In 1980 Kondo founded the Musica Practica Ensemble, a chamber orchestra devoted to contemporary music. He has written more than 130 compositions, ranging from solo pieces to orchestral and electronic works. Since 1979 he has published five books spelling out in detail his own aesthetic and compositional ideas. He is also a member of editorial board for Contemporary Music Review. Perhaps there are echoes of Morton Feldman in Kondo's music, but his music is characterized by a unique personality which synthesizes Japanese aesthetic sensibility and western harmonic structure.

Pamphonos (2004) was composed under the commission of Flute Orchestra of France and scored for flute choir: 8 (or 16) C flutes, 2 (or 4) alto flutes and 2 (or 4) bass flutes.

From www.ujmp.co.uk

Pietų Afrikos Respublikoje gimės **Kevinas Volansas** (g. 1949) studijavo Vitvatersando universitete, vėliau išvyko į Kelną, kur mokėsi pas Karlheinzą Stockhauseną ir Mauricio Kagelį. 1986 m. persikėlės į Airiją čia gyvena iki šiol, nuo 1994 m. yra Airijos pilietis. Praėjusio amžiaus 9-ajame

dešimtmetyje jis itin produktyviai bendradarbiavo su styginių kvartetu „Kronos“, nuo tada jo kameriniai ir orkestriniai kūriniai plėtai skamba visame pasaulyje, o dvi „Kronos“ kompaktinės plokštélės „White Man Sleeps“ ir „Pieces of Africa“ sumušė visus kvartetinės muzikos įrašų pardavimo rekordus. 1997 m. BBC muzikos žurnalas įtraukė K. Volansą į svarbiausių 50 gyvenančių kompozitorių sąrašą, o Niujorko žurnale „Village Voice“ jis įvardijamas kaip „vienas iš originaliausių ir nenuspėjamų planetos balsų“. 1999 m. Pietų Krantinės centre Londone įvyko kompozitoriaus 50-mečio jubiliejinis koncertas, o 60-mečio proga prestižinė Londono koncertų salė „Wigmore Hall“ surengė koncertų ciklą „Kevino Volenso diena“. Už geriausią 2009-ųjų kamerinės muzikos kūrinį Britanijoje jis pelnė Karališkosios filharmonijos draugijos muzikos prizą. K. Volansas buvo įvairių šiuolaikinės muzikos festivalių Europoje kompozitorius. 2017 m. įvyko net 9 jo naujų kūrinijų premjeros. K. Volansas yra išugdės ryškių Airijos jauniosios kartos kompozitoriu. Jo muzikos įrašai išleisti 47-iose kompaktinėse ir video plokštélėse.

Pagal www.kevinvolans.com

Kompozicija „7 Flutes“ (2015) skirta atlikti pavadinime minimam fleitų skaičiui. Kūrinio premjera nuskambėjo tų pačių metų rugsėjo 17 d. Amsterdamo klube „Splendor“.

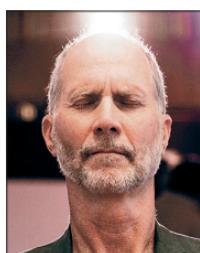
Kevin Volans was born in 1949 in Pietermaritzburg, South Africa, and studied at the University of the Witwatersrand with later with Karlheinz Stockhausen and Mauricio Kagel in Cologne. He moved to Ireland in 1986 and has been an Irish citizen since 1994. After a productive collaboration with the Kronos quartet in the 1980s his work, principally in the field of chamber and orchestral music, has been regularly performed worldwide. The Kronos discs, *White Man Sleeps* and *Pieces of Africa* broke all records for string quartet disc sales. In 1997 the BBC Music Magazine listed him as one of the 50 most important living composers and he was described by the *Village Voice* (New York) as "one of the most original and unpredictable voices on the planet". In 1999 the South Bank in London hosted a 50th birthday celebration of his work and for his 60th the Wigmore Hall in London organized a "Kevin Volans Day" of concerts. He was given the Royal Philharmonic Society Music Award for the best chamber work performed in Britain in 2009. He has been the featured composer in several European festivals of contemporary music. 2017 saw 9 world premieres of his work.

He has taught many of Ireland's distinguished young composers. There are some 47 CDs and videos featuring his music currently available.

From www.kevinvolans.com

7 Flutes (2015) is scored for the number of flutes as mentioned in the title. The composition was premiered at Splendor club in Amsterdam, on September 17, 2015.

Kompozitorius Johnas Lutheris Adamsas (g. 1953) savo gyvenimą ir kūrybą yra pašventęs gamtos pasauliui. Kompoziciją jis studijavo Kalifornijos menų institute, vadovaujamas Jameso Tenney'aus. 8-ajame deš. jis aktyviai įsitraukė į su Aliaskos žeminių ir gamtos išsaugojimo įstatymu susijusią veiklą, buvo Šiaurės Aliaskos aplinkosaugos centro vykdantysis direktorius. J.L. Adamsas dėstė Harvardo universitete, Oberlino konservatorijoje, Beningtono koledže bei Aliaskos universitete. Jis buvo Ankoridžo simfoninio orkestro ir Ankoridžo operos

teatro, Ferbankso simfoninio orkestro, Arkties kamerinio orkestro bei Aliaskos visuomeninio radijo tinklo reziduojantis kompozitorius.

J.L. Adamso įspūdinga kompozicija „**Inuksuit**“ (2009) 99-iems perkusininkams išlieka nuolatos visame pasaulyje atliekamu kūriniu. Kolumbijos universitetas kompozitorui paskyrė Williamo Schumano premiją. 2014 m. už simfoninę kompoziciją „Become Ocean“ jis pelnė Pulicerio premiją bei apdovanojimą „Grammy“. Už savo veiklą aplinkosaugos srityje, skatinant visuomenės sąmoningumą, J.L. Adamsas yra pelnės Heinzų šeimos fondo apdovanojimą bei JAV Šiaurės-vakarų universiteto įsteigtą F.E. Nemmerso premiją.

J.L. Adamso muzikos kūrinių įrašus išleido kompanijos „Cantaloupe“, „Cold Blue“, „New World“, „Mode“ ir „New Albion“, natas publikuoja „Wesleyan University Press“.

Pagal www.johnlutheradams.net

„**Strange Birds Passing**“ (1983) tėsia paukčių temą, kurią kompozitorius plėtojo savo 1974–1980 m. rašytame pjesių cikle „Songbirdsongs“. Tačiau už pastarąją kompoziciją „Strange Birds Passing“ yra nepalyginti melodingesné ir skamba tarytum lyrinis ir šiek tiek šelmiškas muzikinis reveransas.

John Luther Adams (b. 1953) is a composer whose life and work are deeply rooted in the natural world. He studied composition with James Tenney at the California Institute of the Arts. In the mid-1970s he became active in the campaign for the Alaska National Interest Lands Conservation Act, and subsequently served as executive director of the Northern Alaska Environmental Center. Adams has taught at Harvard University, the Oberlin Conservatory, Bennington College, and the University of Alaska. He has also served as composer in residence with the Anchorage Symphony, Anchorage Opera, Fairbanks Symphony, Arctic Chamber Orchestra, and the Alaska Public Radio Network.

Inuksuit (2009), his outdoor work for up to 99 percussionists, is regularly performed all over the world. Columbia University has honored Adams with the William Schuman Award. He was awarded the 2014 Pulitzer Prize for Music for his symphonic work *Become Ocean*, as well as a Grammy Award. A recipient of the Heinz Award for his contributions to raising environmental awareness, Adams has also been honored with the Nemmers Prize from Northwestern University. His music is recorded on Cantaloupe, Cold Blue, New World, Mode, and New Albion, and his books are published by Wesleyan University Press.

Pagal www.johnlutheradams.net

Strange Birds Passing (1983) continues the bird theme, that composer was exploring in his cycle *Songbirdsongs* (1974–80). *Strange Birds Passing* seems to be a more melodic turn by the composer, lyrical and a bit of a cheeky nod to the preceding work.

Steve Reich, žr. p. 70.

„**Vermont Counterpoint**“ (1982) sukurta fleitininko Ransomo Wilsono užsakymu ir deidikuota Betty Freeman. Buvo sumanytos dvi versijos – fleitai ir įrašui arba vienuolikai fleitų. Kūriniu trukmė – apytiksliai dešimt minučių. Per šią palyginti trumpą laiko atkarpą kūrinyje nuskamba keturios skirtingu tonacijų padalos, trečioji padala yra lėtesnė. Kompozicinės principas grindžiamas trumpučių melodinių fragmentų kanonais, jų metu garsai keičiami pauzėmis, o tada atliekamos naujai sudarytos garsų konstrukcijos. Šie melodiniai fragmentai tampa pagrindu tolesnei atkarpai.

Pagal www.boosey.com

Steve Reich, see p. 71.

Vermont Counterpoint (1982) was commissioned by flutist Ransom Wilson and is dedicated to Betty Freeman. It is scored for flute and tape or 11 flutes. The duration is approximately ten minutes. In that comparatively short time four sections in four different keys, with the third in a slower tempo, are presented. The compositional techniques used are primarily building up canons between short repeating melodic patterns by substituting notes for rests and then playing melodies that result from their combination. These resulting melodies or melodic patterns then become the basis for the following section.

From www.boosey.com

Apie atlikėjus | Performers

Katanijoje gimęs **Manuelis Zurria** (g. 1962) nuo 1980 m. gyvena Romoje. Fleitininkas yra bendradarbiavęs su svarbiausiais Italijos kompozitoriais, pavyzdžiu, Francesco Pennisi, Sylvano Bussotti, Aldo Clementi, Adriano Guarnieri, Franco Donatoni, Fabio Vacchi ir Luca Francesconi. Minėtinis gana nuoseklus ir ilgalaikis kūrybinis bendradarbiavimas su italų šiuolaikinės muzikos klasiku Salvatore Sciarrino ir amerikiečių eksperimentinės muzikos atstovu Alvinu Lucier.

Pastaruoju metu M. Zurria dirbo su Arvo Pärtu, Philipu Glassu, Terry'u Riley'u, Gavini Bryarsu, Kaija Saariaho, György'u Kurtágu, Louisu Andriessenu, Sofia Gubaidulina, Peteriu Eötvös ir Fredericu Rzewskiu. Fleitininko muzikavimas įkvėpė ne vieną pasaulio kompozitorų parašyti naujų kūrinių fleitai. Minėtini ir lietuvių kūrėjai Rytis Mažulis ir Justė Janulytė.

M. Zurria rengia pasiromy whole koncertuose ir tarptautiniuose festivaliuose visame pasaulyje. 1990 m. jis buvo vienas iš ansamblio „Alter Ego“ įkūrėjų. Tai yra bene svarbiausia šiuolaikinė muziką atliekanti muzikantų grupė Italijoje.

2008 m. pradžioje garso įrašų kompanijoje „Die Schachtel“ fleitininkas išleido savo trijų kompaktinių plokštelių rinkinį „REPEAT!“, kuriamo pristatė savo eksperimentus, originalias ir aranžuotas kompozicijas fleitai ir elektronikai. M. Zurria yra išleidęs apie 40 kompaktinių ir vinilinių plokštelių.

Pagal www.manuelzurria.com

Manuel Zurria was born in Catania in 1962. Since 1980 he has been living in Rome. He worked with some of the most important Italian composers such as Francesco Pennisi, Sylvano Bussotti, Aldo Clementi, Adriano Guarnieri, Franco Donatoni, Fabio Vacchi and Luca Francesconi. Particularly significant his long term collaboration with Salvatore Sciarrino and Alvin Lucier.

Moreover Zurria recently had the chance to collaborate with Arvo Pärt, Philip Glass, Terry Riley, Gavin Bryars, Kaija Saariaho, György Kurtág, Louis Andriessen, Sofia Gubaidulina, Peter Eötvös, and Frederic Rzewski. He inspired a whole generation of composers from all over the world to write new works for flute. Lithuanian composers Rytis Mažulis and Justė Janulytė are among them as well. He performed concerts and international festivals all around the world. In 1990 he was one of the founders of Alter Ego, a leading group in Italy for contemporary music.

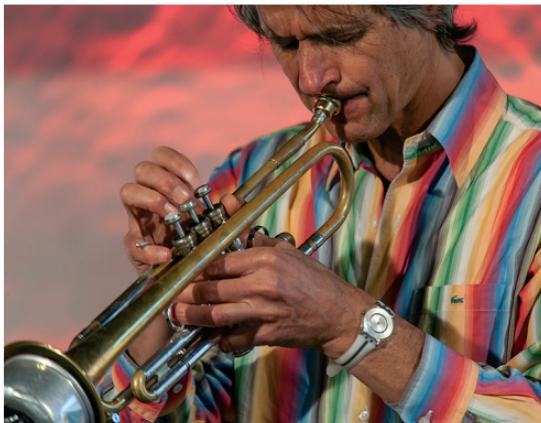
Strongly attracted by minimalism, in the early months of 2008 Zurria published with Die Schachtel *REPEAT!*, a triple CD, which represents the sum of his late experiences, including original and transcribed works for flute and electronics. He released nearly 40 CDs and vinyl's.

From www.manuelzurria.com

Lapkričio 2 d., penktadienis, 20 val. | 2 November, Friday, 8 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

MARKUS STOCKHAUSEN & MartuX-M ATLAS SUITE

Markus Stockhausen

(trimitas, flugelhornas ir elektronika, Vokietija | trumpet, flugelhorn and electronics, Germany)

MartuX-M

(elektronika, Italija | electronics, Italy)

Atlas Suite:

MM1

MM2

MM3

Earth and Fire

Suffering

No more wars

Deep listening

Eternal longing

Touch

Taip pat | Also:

Lifecutter (Slovēnija | Slovenia)

frigiddark volcanic island

safe place hidden crevice version

loss of consciousness

ligature part 1

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Miša Skalskis (Lietuva | Lithuania)

*Naujas kūriny*s

Markus Stockhausenas (g. 1957) būdamas šešerių metų pradėjo groti fortepijonu, nuo 1975 m. mokėsi Kelno muzikos mokykloje, fortepijono ir trimito specialybėse, o 1981 m. pelnė prizą Vokietijos muzikos konkurse. Nuo tada M. Stockhausenenas koncertuoja kaip solistas, yra nuolatinis tarptautinių festivalių dalyvis, šiuolaikinių kūrinių pirmasis atlikėjas. Pavyzdžiu, 2002 m. Londone su BBC simfoniniu orkestru jis atliko Peterio Eötvöso koncerto trimitui „Jet Stream“ premjerą.

Būdamas jvairiapusis muzikantas M. Stockhausenenas atlieka ir džiazą, ir šiuolaikinę bei klasikinę muziką. Apie 25 metus jis bendradarbiavo su savo tėvu kompozitoriumi Karlheinzu Stockhausenu, savo sūnui parašiusi nemažai naujos muzikos. Su broliu Simonu trimitininkas įgyvendino kelis tarptautinius muzikos projektus.

M. Stockhausenenas muzikuoja su jvairiais atlikėjais, tarp kurių – Arildas Andersenas, Patrice'as Héral'as, Markas Nauseefas, Jörgas Brinkmannas, Angelo Comisso, Christianas Thomé, Ferencas Snétbergeras, Florianas Weberis. Atlikėjas dažnai groja su žmona klarnetininke Tara Bouman, su ja yra subūrės duetas „Moving Sounds“. Kita M. Stockhauseneno suburta grupė „Eternal Voyage“ vienija muzikantus iš Indijos, Olandijos ir Libano. 2000–2010 m. jis vadovavo koncertų ciklui „Klangvisionen“ Kelne.

Kaip kompozitorius M. Stockhausenenas yra parašęs muzikos, kurią jam užsakė jvairios institucijos ir kolekytivai – RIAS kamerinis choras, Londono „Sinfonietta“, orkestras „d'Archi Italiana“, Vinterčiu kamerinis orkestras, Čeltnamo muzikos festivalis, Hamburgo simfoninis orkestras, Berlyno filharmonijos violončelininkų ansamblis ir kt.

M. Stockhausenenas yra įrašęs daugiau kaip 70 kompaktinių plokštelių. 2005 m. jis pelnė Vakaru Vokietijos radijo (WDR) džiazo premiją.

Pagal www.markusstockhausen.de

Martux-M, arba Maurizio Martusciello (g. 1961), šiandien vadinamas elektroninės muzikos pionieriumi Italijoje. Kaip muzikantas ir elektroninės muzikos vadybininkas jis pradėjo darbuotis dar praėjusio amžiaus paskutiniame dešimtmetyje ir vokiečių-olandų garso įrašų kompanijoje „Staalplaat“ išleido savo pirmą albumą „meta-harmonies“ originaliu Martusciello vardu. Pasirinkęs sceninį vardą Martux-M, jis subūrė elektroninio meno grupes – tai „Ossatura“, „Metaxu“ ir „Martux-M Crew“. Atlikėjas yra įrašęs daugiau kaip 20 kompaktinių plokštelių, kurias išleido garsios tarptautinės kompanijos („Bleu“, „Metamkine“, „Auditorium Parco della Musica Records“, „Lunch“, „CubicFabric“, „Notipe“).

Martux-M bendradarbiauja su jvairiais muzikantais, tarp kurių – Markus Stockhausenenas, Arto Lindsay'us, Eivindas Aarsetas, Nilsas Petteris Molvaeras, Jonas Hasselas ir Danilo Rea. Elektroninės muzikos atlikėjas kviečiamas koncertuoti tarptautiniuose festivaliuose, pavyzdiui, „Sonár“, „Mutek“, „RomaEuropa“, „Dissonanze“, „Villette-Numerique“, „Biennale Musica“.

Martux-M dalyvauja kuriant skaitmeninio meno ir medijų instaliacijas, buvo elektroninės muzikos festivaliai „Sensoralia“ ir „SonarSound“ meno vadovas. Jis yra sukūręs darbų, kuriuos jam užsakė jvairiausią sričių atstovai, pavyzdžiu, garsaus italų dizainerio Roberto Capucci kompanija, šiuolaikinio meno muziejus „MACRO“ Romoje, festivalis „RomaEuropa“, Monrealio šiuolaičiukio meno muziejus.

Ramos Šv. Ceciliojų konservatorijoje Martux-M dėsto remikso ir elektroninės muzikos discipliną.

Pagal www.martux-m.com

„ATLAS Project“ yra Martux-M ir Markuso Stockhauseneno bendros kūrybos rezultatas. Šie menininkai kartu rengia pasiodymus jau apie septynerius metus, jų garso įrašas „ATLAS EP“, 2015 m. išleistas vinilinėje plokštéléje, iškart sulaukė puikių tarptautinių atsiliepimų.

Šis projektas apibūdinamas kaip intuityvi elektroninė ir akustinė muzika. Eksperimentinė, pa-veiki, ambientinė ir kosminė.

Muzikinis projektas „Atlas“ – tai tikra garsų alchemija, sulydanti italų elektroninės muzikos kürėjo Martux-M kuriamas garsines transformacijas nuo elektroninio *glitch'o* iki minimalistinio techno ir atvirą, ambientinę vokiečių virtuozo M. Stockhausen trimitu bei fliugelhornu atliekamą muziką. Išgautas inovatyvus skambesys peržengia visas žinomų žanrų ribas: šis ambientinės, šiuolaikinės, elektroninės muzikos ir džiazo lydinių – tai lyg naujas, unikalus ir savitas žanras.

Projekta „Atlas“ jkvėpė garsusis brolių Wachowskių filmas „Debesų žemėlapis“. „Šis projektas – tai lyg emocijų žemėlapis, emocinė geografija,“ – sako muzikantai ir pacituoją eilutę iš filmo: „Visas sienas lemta peržengti, ir aš žinau, kad atsiskyrimas yra iliuzija ...“

Markus Stockhausen (b. 1957) began playing the piano at the age of six. In 1975 he began to study piano and trumpet at the music school in Cologne. In 1981 he was the winner of the Deutscher Musikwettbewerb prize. Since then he has regularly performed as a soloist, including many premieres such as the trumpet concerto *Jet Stream* composed for him by Peter Eötvös in 2002 and performed for the first time with the BBC Symphony Orchestra in London. He is also a regular guest at renowned international music festivals.

Stockhausen is one of the most versatile musicians of our time. He is as much at home in jazz as in contemporary and classical music. For about 25 years he collaborated closely with his father, the composer Karlheinz Stockhausen, who composed many beautiful works for him. With his brother Simon he realized several internationally acclaimed musical projects.

Stockhausen leads or collaborates in various ensembles with musicians like Arild Andersen, Patrice Héral, Mark Nauseef, Jörg Brinkmann, Angelo Comisso, Christian Thomé, Ferenc Snétberger, Florian Weber, and plays in the duo Moving Sounds with his wife the clarinetist Tara Bouman. His group Eternal Voyage features musicians from India, the Netherlands and Lebanon. From the year 2000 until 2010 he directed a concert series Klangvisionen in Cologne.

As a composer he has received commissions from, among others, the RIAS Chamber Choir, The London Sinfonietta, the Orchestra d'Archi Italiana, the Winterthur Chamber Orchestra, the Cheltenham Music Festival, Hamburger Symphoniker and the 12 Cellists from the Berlin Philharmonic.

To date Stockhausen has released or participated in more than 70 CDs. In 2005 he was the winner of the WDR jazz prize.

From www.markusstockhausen.de

Martux-M, aka Maurizio Martusciello (b. 1961), pioneer of Italian electronic music, started his activity as a musician and producer of electronic music in the 90s, publishing his first CD *meta-harmonies* for the German-Dutch label Staalplaat under the name Martusciello. After this first CD he started several groups of electronic art with the name Martux-m, among which Ossatura, Metaxu and the Martux-M Crew. He published more than 20 CDs with the most important international labels, among them Bleu, Metamkine, Auditorium Parco della Musica Records, Lunch, CubicFabric, and Notipe.

In his projects he collaborates with musicians such as Markus Stockhausen, Arto Lindsay, Eivind Aarset, Nils Petter Molvaer, Jon Hassel, Danilo Rea. He is invited in the most known international festivals such as Sonár, Mutek, RomaEuropa, Dissonanze, Villette-Numerique, and Biennale Musica.

He works as well for productions and installations of multimedia digital art. He was commissioned by Roberto Capucci, MACRO Museo d'Arte Contemporanea di Roma, RomaEuropa Festival, Musée d'Art Contemporain de Montréal. He has been artistic director and curator of electronic music festivals such as Sensoralia and SonarSound.

Martux-M has been teaching the electronic music and remix at the S. Cecilia Conservatory in Rome.

From www.martux-m.com

ATLAS Project has arisen from the collaboration between Martux-M and Markus Stockhausen. They have been performing together since about 7 years. Their vinyl record ATLAS EP has been released in 2015 with great international acclaim.

Intuitive electronic and acoustic music. Experimental, powerful, ambient, cosmic.

The main distinctive trait of *ATLAS* is the accomplished alchemy among sonorities, ranging from electronic glitch to minimal techno, created and composed by the Martux-M and blended with the open and ambient sound coming from the trumpet and the flugelhorn, masterly played by Stockhausen. The result obtained is an innovative sound, which exceeds all musical boundaries: ambient, contemporary, electronic and jazz music get melt together in a unique and single sound, making the project unique in its own genre.

The *ATLAS Project* has been inspired by *Cloud Atlas*, the famous movie by the Wachowski Brothers. "We wanted this project to be an atlas of emotions, an emotional geography," say the composers, who also cite an influential quote from the film: "All borders are waiting to be overcome, and I know that separation is an illusion..."

Lifecutter – tai Domeno Učekaro slapyvardis. Už šio elektroninio nuotygio stovintis žmogus toli gražu nėra naujokas muzikinių eksperimentų srityje. Jis yra grojės bosine gitara vietinėse sunkiojo pankroko grupėse, buvo grupės „Icarus Down“ narys – iš šio laikotarpio atkeliavo *indie* roko apraiškos jo kūryboje. Elektroninės popmuzikos stiliums dainų kūrimo patirties muzikantas įgijo projekte „Neon Spektra“. Neabejotinai šio menininko įvairiapusiškumą patvirtina ir bendras projektas su senu draugu Nevenu M. Agalma – vis dar labai gyvybingas réksmingasis *noise* muzikos duetas „Unterjabbit“. Patirtis šiame duete tyrinėjant įvairius triukšmo srautus, kaip ir „Warp Records“ leidžiami įrašai, kuriais buvo itin susižavėjęs XX a. paskutinajame dešimtmetyje, šiam kūrėjui padarė bene didžiausią įtaką.

Lifecutter'io muzika – tai sąmoningas bandymas atsisakyti įprastos, giliai įsišaknijusios garso takelio struktūros, ypač būdingos dainų kūrėjams. Savo kūryboje jis pasitelkia skirtin-gus garso sintezavimo būdus ir įvairius elektroninius garso efektų blokus (angl. stomp box). Savo patirtį *noise* projektuose menininkas perkelia į elektroninę muziką, kurdamas tamsios atmosferinės įtampos kupiną energijos bombą, ištrinančią ribas tarp analoginėmis ir skaitmeninėmis technologijomis generuojamą garsų, bei galinčią atrasti vietą ir klubuose, ir muzikos festivaliuose. Ši muzika gali būti pulsujanti, ritmingai trūkčiojanti, o gali skambėti lyg filmo garso takelis.

Lifecutter – tai gyvas elektroninis, techno-eksperimentinis vyksmas, pripildytas tamsiosios ambientinės muzikos vibracijų. Čia naudojami sintezatoriai, efektų pedalai, garso signalo iš-kraipymas, įvairių pavidalų sunkiosios muzikos skambesiai. Lifecutter kuria muziką, nes ne-

kurti negali. Jis dalyvauja inovatyvios muzikos ir audiovizualinių menų platformoje „SHAPE“, kurią remia Europos Sąjungos programa „Creative Europe“.

Lifecutter is a moniker name for Domen Učakar. The man behind the electronic adventure in front of you is far from being a newcomer to musical explorations. He travelled that road playing a bass guitar with a number of local hardcore punk bands; indie rock derivatives found their footing in Icarus Down, while the songwriting production of electro-pop sensibilities was explored in the Neon Spektra project. Versatility here is apparent, as shown in his collaboration with a longtime friend Neven M. Agalma in the still very much kicking and screaming noise duo Ontervjabbit. It is the exploration of various strands of noise in the latter, combined with his devouring of the Warp Records sound in the 1990s, that is seemingly the most obvious influence him.

Lifecutter's music is a conscious effort to put aside and avoid the customary and well-established track structures, especially those usually used in songwriting. He uses different types of sound synthesis and an array of stomp boxes to make his music. He derives from a noise scene and takes that mentality into his electronic music to make his palette of dark atmospheric tension packed energy bomb that dilutes the border between analog and digital produced sounds and can find its place in clubs or festival grounds. It can pulsate, rhythmically break or it can take you on a filmic journey.

Lifecutter is an electronic / techno / experimental live act with dark ambient vibe. Lifecutter likes synths, effect pedals, distortion, and different types of heavy music and makes music because he has to. Lifecutter is a participating artist of the SHAPE platform for innovative music and audiovisual art, supported by the Creative Europe Programme of the European Union.

Miša Skalskis (g. 1994) – muzikantas ir menininkas, gyvenantis Vilniuje, Roterdame ir Amsterdame. 2017 m. jis baigė bakalauro studijas Hagos karališkosios konservatorijos Sonologijos institute, šiuo metu studijuoja vizualiuosius menus Sandbergo institute Amsterdame. Atlikėjas pasižymi įvairia-type pasirodymų praktika: solo koncertai, garsinės instaliacijos, performansai su šokio judesiais ir tekstu skaitymais, dažnai bendradarbiauja su menininkais, šokėjais. Kompozitorui artima improvizacija ir diskžokėjus amplua, galbūt geriau žinomas Vilniaus naktinėms personoms. Kiekvieno naujo kūrinio ir koncertinės veiklos garsinę paletę M. Skalskis plėtoja atsižvelgiant į pasirodymo kontekstą. Šiuo metu koliažas yra pagrindinė kompozitoriaus tobulinama forma, todėl garsinės medžiagos pasirinkimas kūrybiniaime procese atlieka centrinių vaidmenį. M. Skalskio kūriniams būdingas nesuderinamų garsovaizdžių ir garsinių erdvų gretinimas bei duoklė daugiasluoksniam Vilniaus krašto kultūriniam palimpsestui.

Festivalyje „Gaida“ atliekamas šiai progai kuriamas erdvinis kūrinys. Tikėtini – dieviškosios komedijos choro balsai, ritualinių apeigų aliuojos, telefono skambučių aidai, pompastiška kasdienybės drama. Galima tikėtis vakarietiškai muzikos tradicijai nebūdingų melodijų ir harmonijų.

Miša Skalskis (b. 1994) is an artist and musician, living between Vilnius, Rotterdam and Amsterdam. With a BA from Sonology Institute, the Hague Royal Conservatoire, he is currently pursuing an MA from the Sandberg Institute in Amsterdam. As a musician he has embraced a variety of performative practices, ranging from unaided concerts, sound installations, performances involving bodily gestures and readings, regular collaborations with other artists, dancers and other cultural echoes, additionally maintaining an improvisational practice based on live coding. The sound palette for each new piece or a performance he is shaping according to the context and a format of the show. While cinematic collage is the main musical form explored by the artist, sound selection takes the central part in the compositional process. Vigorous juxtaposition of incompatible soundscapes and incongruous sound spaces, so common to his music, finds its inspiration in the multilayered cultural palimpsest of the Vilnius region.

A new piece is composed specifically for the Gaida Festival. It is probable to hear voices of a choir from the divine comedy, allusions to ceremonial rites, echoes of phone ringtones, pompous drama of the everyday life. Listeners can expect melodies and harmonies incidental to Western musical tradition.

Lapkričio 3 d., šeštadienis, 19 val. | 3 November, Saturday, 7 PM

Vilniaus kongresų rūmai | Vilnius Congress Concert Hall

LIETUVOS VALSTYBINIS SIMFONINIS ORKESTRAS | LITHUANIAN STATE SYMPHONY ORCHESTRA

Manuel Blanco (trimitas, Ispanija | trumpet, Spain)

Domenico Nordio (smuikas, Italija | violin, Italy)

Eglė Sirvydytė (balsas | voice)

Dirigentas | Conductor **Paul Goodwin** (Didžioji Britanija | Great Britain)

Magnus Lindberg

Feria simfoniniam orkestreui | for orchestra (1997)

Magnus Lindberg

Koncertas smuikui ir orkestreui Nr. 1 | Violin Concerto No. 1 (2006)

Part I

Part II

Part III

Albertas Navickas

vakarų saulėtekio orkestreui ir balsui | *sunrise of the west* for orchestra and voice (2018,
premjerą | premiere)*

Bernd Alois Zimmermann

Nobody Knows de Trouble I See, koncertas trimitui ir orkestreui | Concerto for trumpet and
orchestra (1954)

* Festivalio GAIDA užsakymas | GAIDA Festival commission

Magnus Lindberg, žr. p. 10.

„Feria“ simfoniniam orkestrui (1997). Žodis *feria* ispanų kalba reiškia šventę ar mugę po atviru dangum. Mano kūrinys perteikia jai būdingą šurmulį. Greito tempo įžangoje skamba energingi ritmai, trimitų fanfaros. Šios fanfaros nuolatos sugrižta kaip pasikartojantis motyvas. Kūrinio viduriniam epizodui būdingas lėtesnis tempas ir nusiraminimas, čia pasigirsta akordų seką, primenanti Claudio Monteverdi „Ariadnės raudą“.

Magnus Lindberg

Koncertas smuikui ir orkestriui Nr. 1 (2006). M. Lindbergo instrumentinė muzika pasižymi iškalbingumu ir išraiškingumu. Atliekant Koncertą smuikui iš solisto reikalaujama meistriškumo; drauge ši muzika yra itin maloni ir turininga. Koncertą sudaro trys dalys. Dienraštis „The Times“ apie šį kūrinį rašė: „Tai jaudinantis indėlis į smuiko repertuarą.“

Pagal www.boosey.com

Magnus Lindberg, see p. 12.

Feria for orchestra (1997). The word *feria* is Spanish for an outdoor festival or fair, the exuberance of which is alluded to in this work. In the fast opening section the explosive, rhythmic ideas, especially the trumpet fanfares which are a recurring motive of the piece. The mainly slower-paced central section reaches a point of focus which may be recognized as a chord progression from Monteverdi's *Ariadne's Lament*.

Magnus Lindberg

Violin Concerto No. 1 (2006). Lindberg's music is always instrumentally idiomatic and powerful. The soloist part in the Violin Concerto is demanding, yet gratifying, and rich. The concerto is composed in three numbered movements. According to The Times, the Concerto is "a thrilling new addition to the violin repertoire."

From www.boosey.com

Albertas Navickas ankstį susidomėjo muzika bei tiksliaisiais mokslais, studijavo kompoziciją ir genetiką Vilniuje ir Paryžiuje, šiuo metu tyrimus tęsia Kalifornijos universitete San Fransiske (UCSF). Tobulinosi įvairiuose muzikos kūrybos bei atlikimo meistriškumo kursuose, jo kūryba atlakta šiuolaikinės muzikos festivaliuose Lietuvoje ir užsienyje. A. Navickas „Blanche t'a vu“ keturiems balsams ir keturioms fleitoms buvo atrinktas 58-oje Tarptautinėje kompozitorų tribūnoje Paryžiuje; už „accidental“ smuikui, fortepijonui, elektronikai ir video jis pelnė apdovanojimą Lietuvos kompozitorų sąjungos (LKS) geriausių 2012 m. kūrinių konkurse, ši kompozicija pripažinta geriausiu multimedijos kūriniu Vienos „Konzerthaus“ 100-mečiui skirtame konkurse Austrijoje. A. Navickas dalyvavo organizuojant šiuolaikinės muzikos festivalį „Druskomanija“, Muzikos laboratorijų tinklą „PROCESAS“ (programos „Vilnius Europos kultūros sostinė 2009“ dalis) ir yra vienas iš tarpdisciplininio performanso kolektivo „Muzika yra labai svarbi“ įkūrėjų. Nuo 2011 m. yra LKS narys.

Pagal albertasnavickas.lt

„vakarų saulėtekio“ orkestrui ir balsui (2018) yra daina, kurios galima klausyti laukiant Vakarų saulėtekio. Tai mano trečias bendradarbiavimo projektas su Egle Sirvydyte (pirmieji du kūriniai – „*Blanche t'a vu*“, 2006, ir „*Tavo senų nuotraukų žodžių*“, 2007). Šįkart Eglės balsui analizuoti ir instrumentuoti naudojau muzikos spekto analizės programą „*Orchids*“, sukurtą IRCAM Paryžiuje.

Albertas Navickas

Albertas Navickas was born in Trakai, Lithuania, and now is based in San Francisco, USA. Since the early age he was interested in music as well as life sciences and currently holds MA in Composition and PhD in Genetics. He has participated in various music composition and performance workshops, his works have been performed in contemporary music festivals in Lithuania and abroad. His *Blanche t'a vu* for four voices and four flutes was selected at the 58th International Rostrum of Composers; his multimedia piece *accidental* for violin, piano, electronics and video was awarded as the best work of the year 2012 at the annual Lithuanian Composers' Union competition as well as the best multimedia piece at the Viennese Konzerthaus Centenary competition. He has also participated in organizing the oldest contemporary music festival in Lithuania Druskomanija, the PROCESS music laboratory network (part of the Vilnius European Capital of Culture 2009) and is one of the founders of Music Is Very Important interdisciplinary performance movement. Since 2011 Navickas has been a member of Lithuanian Composers' Union.

From albertasnavickas.lt

sunrise of the west for orchestra and voice (2018) is a song suitable to listen to while waiting for the sunrise of the west. It is my third collaboration with Eglė Sirvydytė, after *Blanche t'a vu* (2006) and *Words of Your Old Photos* (2007). This time, I used Orchids, a spectral analysis software developed at IRCAM in Paris, to analyze and orchestrate Eglė's voice.

Albertas Navickas

Bernd Alois Zimmermann, žr. p. 22.

Koncertas trimitui ir orkestrui „Nobody Knows de Trouble I See“ (1954). Kūrinio pavadinimui pasitarnavo gerai žinomas spiričiuelis „*Nobody knows*“. Tai tarsi muzikinis pasiskymas prieš rasinę neapykantą ir diskriminaciją. Muzikiniu požiūriu Koncerte neįtikėtinai maišomi ir sugretinami skirtingi muzikos stiliai. Pavyzdžiui, dažnai kartojama spiričiuelio melodija transformuojama į choralinio preliudo pentatoninį *cantus firmus*; orkestro sudėtis praturtintą džiazo tembrais – perkusiniai, gitara, fortepijonu ir Hammondo vargonėliais. Dodekafoninės muzikos atmosferą „*kaitina*“ jsiterpiančios sinkopės, svingo elementai, džiazinės solo interme dijos, sukurdami džiazo ir klasikinės muzikos vienovę.

Pagal www.schott-music.com

Bernd Alois Zimmermann, see p. 22.

Concerto for trumpet and orchestra Nobody Knows de Trouble I See (1954). The composer named his Concerto after the well-known spiritual *Nobody knows*. The work is a statement against racial hatred and discrimination, but from a purely musical aspect also incredibly stirring with its combination of different musical styles. For example the frequently quoted spiritual melody serves as a pentatonic *cantus firmus* in a chorale prelude, and the orchestra

is augmented by a jazz formation with percussion, guitar, piano and Hammond organ. The twelve-tone concerto is loosened up with the interjected off-beats, swing elements and jazzy solo interludes to create one of the most rewarding unions between jazz and classical music.

From www.schott-music.com

Apie atlikėjus | Performers

Manuelis Blanco (g. 1985) labai anksti pradėjo groti trimitu, mokėsi Siudad Realio konservatorijoje (Martino Baeza de Rubio kl.), 2006 m. su pagyrimu baigė Valensijos konservatoriją (José Ortí kl.). M. Blanco dažnai vyksta stažuotis pas pasaulinio garso solistą Reinholdą Friedrichą, o jo paties tarptautinė karjera prasidėjo po to, kai 2011 m. pelnė pirmąją premiją prestižiniame konkurse ARD Miunchene. Nuo 2006 m. yra Ispanijos nacionalinio simfoninio orkestro solistas. M. Blanco grojo pirmuoju trimitu įvairiuose kolektyvuose – tai Amsterdamo „Concertgebouw“, Leipcigo „Gewandhaus“, Bolonijos „Orchestra Mozart“, Prancūzijos radijo filharmonijos, Berlyno valstybinės operos, A. Toscanini filharmonijos, Milano „La Scala“ simfoniniai orkestrai ir kt., diriguojant tokiems batutams meistrams kaip C. Abbado, M. Jansons, R. Frühbeckas de Burgos, L. Maazelis, D. Barenboimas, A. Nelsonas, Z. Mehta, G. Dudamelis, K. Nagano, P. Heras-Casado ir kt. Kaip solistas su orkestrais muzikavo įvairiose šalyse, surengė koncertinį turą po Aziją (Filipinai, Kambodža, Vietnamas, Malaizija ir Brunėjus).

M. Blanco vadovauja „Viduržemio“ kameriniams varinių pučiamujių kvintetu, su kuriuo iškovojo pirmąsias premijas Pučiamujių ansamblų konkurse Jeju (Pietų Korėja) bei Varinių pučiamujių kvintetu konkurse Lieksoje (Suomija).

2017 m. „Decca“ išleido pirmą M. Blanco kompaktinę plokštelię „Fearless“, įgrotą su Ispanijos nacionaliniu simfoniniu orkestru.

Manuelis Blanco groja kompanijos „Buffet Crampon“ instrumentais.

Manuel Blanco (b. 1985) started studying trumpet at a very early age at the Conservatorio de Ciudad Real with Martin Baeza de Rubio, later continuing under the tuition of José Ortí at the Conservatorio Superior de Valencia from which he graduated with the highest honors in 2006. Currently he also receives musical advices from international soloist Reinholt Friedrich. He achieved international recognition upon winning the first prize in the prestigious ARD Music Competition in Munich 2011. Since 2006 he has been trumpet soloist with the Spanish National Orchestra. He has worked as a principal trumpet with first-class orchestras, such as the Amsterdam Concertgebouw, Leipzig Gewandhaus, Orchestra Mozart in Bologna, Philharmonique de Radio France, Berlin Staatsoper, Filarmonica Arturo Toscanini, Orchestra Teatro alla Scala Milan etc. Among others, he has performed with conductors Claudio Abbado, Mariss Jansons, Rafael Frühbeck de Burgos, Lorin Maazel, Daniel Barenboim, Andris Nelsons, Zubin Mehta, Gustavo Dudamel, Kent Nagano, Pablo Heras-Casado and others. As a soloist, he has

played with various orchestras in various countries, including a tour of Asia (Philippines, Cambodia, Vietnam, Malaysia and Brunei).

Blanco is a leader of the Mediterranean Chamber Brass Quintet, who is the winner of the first prize at the International Wind Ensemble Festival in Jeju (South Korea) and the International Brass Quintet Competition in the Lieska Brass Week (Finland).

In 2017 was released his first CD, *Fearless*, recorded by DECCA with the Spanish National Orchestra.

Manuel Blanco plays with Buffet Crampon instruments.

Domenico Nordio (g. 1971) koncertuoja svarbiausiose pasaulyje salėse (Niujorko „Carnegie Hall“, Paryžiaus „Salle Pleyel“, Milano „La Scala“, Londono „Barbican Center“ ar Tokijo „Suntory Hall“) su garsiausiais kolektyvais, tarp kurių – Londono, Prancūzijos nacionalinis, Romos Šv. Cecilio akademijos, RAI, Stambulo, Enescu filharmonijos, Štutgarto SWR, Maskvos valstybinis simfoniniai orkestrai, diriguojami maestro C.P. Floro, W. Steinbergo, J.-C. Casadesus'o, F. Luisi, A. Lazarevo ar G. Aykalo.

Kaip kamerinės muzikos atlikėjas D. Nordio griežė prestižiniuose festivaliuose su Misha Maisky'u, Louisu Lortie, Borisu Belkinu, Mikhailu Lidskiu ir Jeffrey'u Swannu. Smuikininkas noriai griežia ir propaguoja šiuolaikinę muziką, jam savo kūrinius paskyrė kompozitoriai C.F. Semini, F. Donatoni, C. Boccadoro, M. Dall'Ongaro ir R. Molinelli.

Smuikininkas studijavo vadovaujamas Corrado Romano ir Michèle Auclair. Didysis prizas „Eurovision“, kurį smuikininkas iškovojo 1988 m., atvėrė jam tarptautinės karjeros vartus, iki šiol D. Nordio yra vienintelis italas, laimėjęs šį apdovanojimą. Smuikininkas šiuo metu yra Milano G. Verdi simfoninio orkestro reziduojantis menininkas.

D. Nordio garso įrašus leidžia prestižinė kompanija „Sony Classical“.

Pagal www.domeniconordio.com

Domenico Nordio (b. 1971) has performed in the world's prestigious halls (Carnegie Hall in New York, Salle Pleyel in Paris, Teatro alla Scala in Milan, Barbican Center in London and Suntory Hall in Tokyo), with leading orchestras, including London Symphony, National de France, Accademia di Santa Cecilia in Rome, Orchestra Nazionale della RAI, Orchestre de la Suisse Romande, Istanbul Borusan Philharmonic Orchestra, Enescu Philharmonic Orchestra, SWR Sinfonieorchester Stuttgart, Moscow State Symphony and with conductors such as Flor, Steinberg, Casadesus, Luisi, Lazarev, Aykal.

As chamber music player, Nordio appears in prestigious festivals alongside to Misha Maisky, Louis Lortie, Boris Belkin, Mikhail Lidsky and Jeffrey Swann. He's also an influential performer of modern music and many composers have dedicated him masterpieces: Semini, Donatoni, Boccadoro, Dall'Ongaro and Molinelli.

He is a pupil of Corrado Romano and Michèle Auclair. The Eurovision Grand Prix obtained in 1988 launched him to the international career: Nordio is the only Italian prizewinner in the history. He's artist in residence of the Orchestra Sinfonica Verdi di Milano.

Nordio is recording exclusively for Sony Classical.

From www.domeniconordio.com

Vokalistė ir kompozitorė **Eglė Sirvydytė** (g. 1987) daugiau kaip dešimtmetį aktyviai kuria ir koncertuoja su autorinės muzikos projektais Lietuvoje ir sveturi. Ji dalyvauja džiazo, folk, akustinės, šiuolaikinės klasikinės bei elektroninės muzikos renginiuose. Lietuvos muzikos scenoje pirmą kartą pasirodė 2005 m. su Domantu Razauskų ir Remigijumi Audiejaičiu. Vėliau E. Sirvydytė subūrė džiazo grupę (D. Vaštakaitė, M. Perepelica, S. Petreikis, N. Bakula, B. Janauskas), kuri įtraukta į trip-op projekto „Dykumos“ (su P. Adomėnu, D. Strupinskui), 2012 m. įsijungė į alternatyvios muzikos grupės „KURAK“ veiklą kaip kviečtinė vokalistė. Parengė elektroninės muzikos projektą „mmpsuf“, su A. Ruzgu išleido du albumus: „Expeditors“ (2011) ir „Retina“ (2013). E. Sirvydytė rengia akustinius koncertus, kuria muziką spektakliams, bendradarbiauja su kino kūrėjais, dirba užsienio meno rezidencijose bei dalyvauja tarptautiniuose tarpdisciplininiuose meno projektuose. Psychologė, konsultuoja ir veda garso terapijos užsiėmimus, dirba psichologe Vilniaus J. Tallat Kelpšos konservatorijoje.

Nearly ten years vocalist and composer **Eglė Sirvydytė** (b. 1987) creates and performs her music projects in Lithuanian and abroad. She takes part in jazz, folk, acoustic, contemporary classical and electronic music events and festivals. Her first appearance at the Lithuanian stage was in 2005 with Domantas Razauskas and Remigijus Audiejaitis. Later Sirvydytė initiated a jazz band together with Vaštakaitė, Perepelica, Petreikis, Bakula, and Janauskas. She was a member of trip-op project Deserts in collaboration with Adomėnas and Strupinskas, as well as since 2012 she is a guest singer at the KURAK band of alternative music. Sirvydytė created a project *mmpsuf* of electronic music. Together with Ruzgas she produced two albums *Expeditors* (2011) and *Retina* (2013). Next to her concert activity Sirvydytė writes music for theatre productions, works with film creators, participates in the artistic residencies and international interdisciplinary projects. Besides, Eglė acts as a consulting psychologist and conducts sound therapy. She is a psychologist at Vilnius J. Tallat Kelpša Conservatory.

Paulas Goodwinas (g. 1956) yra festivalio „Carmel Bach“ meno vadovas ir dirigentas, kolektyvo „Cappella Aquileia“ pagrindinis kviečtinis dirigentas. Jis surengė pasiromygmens įvairiai pasaulio orkestrais. Taip pat maestro kviečiamas diriguoti operoms: jis dirigavo Berlyno „Komische Oper“ teatre, Madrido „Teatro Real“, Škotijos, Velso nacionaliniame bei Australijos operos teatruse, Karlsrūhés valstybiname teatre. Tarp pastarųjų metų svarbiausių įvykių – debiutas Japonijoje, tarptautiniame muzikos festivalyje Chofu, pasiromygtai su Galicijos, Varšuvos filharmonijos, Lenkijos nacionalinio radijo, Melburno, Baltimorės, Honkongo, Seulo, Taivano nacionaliniu simfoniniais orkestrais, kolektyvu „Les Violons du Roy“.

P. Goodwinas buvo Senosios muzikos akademijos orkestro antrasis dirigentas. Su šiuo kolektyvu parengtos trys kompaktinės plokštėlės buvo nominuotas apdovanojimams „Grammy“ ir „Gramophone“. Keletą metų maestro buvo Anglijos kamerinio orkestro pagrindinis kviečtinis

dirigentas ir bendradarbiavo su tokiais pasaulinio garso atlikėjais kaip Kiri Te Kanawa, Joshua Bellas, Maria João Pires, Mstislavas Rostropovičius ir Magdalena Kozena. Jo garso įrašų išleista kompanijose „Harmonia Mundi“ ir „Sony“.

2007 m. P. Goodwinas pelnė Halės miesto G. F. Händelio garbės prizą.

Pagal www.hazardchase.co.uk

Paul Goodwin (b. 1956) is artistic director and conductor of the Carmel Bach Festival and principal guest conductor of Cappella Aquileia. He has conducted orchestras throughout the world. In opera, Goodwin's successes have included opera performances at the Komische Oper Berlin, Teatro Real Madrid, Scottish Opera, Opera Australia, Welsh National Opera and Staatstheater Karlsruhe.

Recent and future highlights include his Japanese conducting debut at the Chofu International Music Festival, Orquesta Sinfonica de Galicia, Warsaw Philharmonic, Melbourne Symphony Orchestra, Baltimore Symphony Orchestra, Hong Kong Sinfonietta, Les Violons du Roy, Seoul Philharmonic, National Taiwan Symphony, the New World Symphony Orchestra, and Polish National Radio Symphony Orchestra. Goodwin was the associate conductor of the Academy of Ancient Music. Three of these CDs were nominated for Grammy and Gramophone awards. He was principal guest conductor of the English Chamber Orchestra, collaborating with artists such as Kiri Te Kanawa, Joshua Bell, Maria João Pires, Mstislav Rostropovich and Magdalena Kozena. He has recorded CDs for Harmonia Mundi and Sony.

In 2007, Goodwin was awarded the Händel Honorary Prize of the City of Halle (Saale).

Pagal www.hazardchase.co.uk

Lietuvos valstybinė simfoninė orkestra (LVSO) 1988 m. subūré jo meno vadovas ir vyriausiasis dirigentas Gintaras Rinkevičius. Nuo 1999 m. LVSO pasiodymus rengia Vilniaus kongresų rūmų koncertų salėje, koncertuoja Lietuvoje ir sveturi (Prancūzijoje, Italijoje, Vokietijoje, Olandijoje, Ispanijoje, Didžiojoje Britanijoje, Taivane ir kt.), dalyvavo prestižiniuose festivaliuose, tarp kurių – „Varšuvos rudo“ Lenkijoje, „Europamusicale“ Vokietijoje, „Estorilio pakrantės“ Portugalijoje, Santa Kruso ir Santandero Ispanijoje, Nijono Šveicarijoje, Čičesterio bei Lidso Didžiojoje Britanijoje. Su LVSO yra koncertavę iškilūs solistai ir dirigentai. LVSO kūrybinėje veikloje – unikalios teminės programos, lietuviškų partitūrų premjeros, atlirkos visos G. Mahlerio ir L. van Beethoveno simfonijos. Gausų simfoninės muzikos repertuarą papildo koncertiniai ir sceniniai operų pastatymai, parengta daugiau kaip 20 operų, 2007 m. atlinta pusiau sceninė Juliaus Juzeliūno operos „Žaidimas“ premjera. Nuo 2006 m. bendradarbiaudamas su režisiere Dalia Ibelhauptaitė ir kostiumų dailininku Juozu Statkevičiumi LVSO kasmet pastato bent po vieną naują operos spektaklį. LVSO diskografijoje daugiau kaip 20 kompaktinių plokštelių, nuo 2005 m. įgyvendinamas išskirtinis užmojis Lietuvos muzikos istorijoje įrašyti ir išleisti visus G. Mahlerio simfoninius kūrinius. 2006 m. orkestriui suteikta Japonijos vyriausybės kultūrinė parama – daugiau kaip 1 mln. litų vertės nauji muzikos instrumentai.

Pagal www.lvso.lt

The Lithuanian State Symphony Orchestra (LVSO) was founded in 1988 upon the initiative of Gintaras Rinkevičius, its artistic director and principal conductor. Since 1999, the LVSO has been based in the Vilnius Congress Concert Hall. The orchestra gives concerts in

Lithuania and abroad (France, Italy, Germany, the Netherlands, Spain, Great Britain, Taiwan, etc.), has taken part in prestigious festivals, including Warsaw Autumn, Europamusicale in Munich, Estoril shores in Portugal, Santa Cruz and Santander in Spain, Nyon in Switzerland, Chichester and Leeds in Great Britain. The LVSO has collaborated with prominent soloists and conductors. The LVSO has presented a number of unique thematic programs, premiered Lithuanian opuses and performed complete symphonies by Mahler and Beethoven. The orchestra's symphonic repertoire is complemented by concert versions of staged operas that total in about 20. In 2007, the orchestra premiered *Žaidimas* (*The Game*), a semi-staged opera by Julius Juzeliūnas. In 2006, the LVSO commenced collaboration with theatre director Dalia Ibelhauptaitė and costume designer Juozas Statkevičius. The team annually produces at least one new opera. The LVSO's discography amounts to more than 20 CDs. Since 2005, the orchestra has been carrying out an exceptional project in Lithuania – to record and release Mahler's complete symphonic works. In 2006, the orchestra was granted Japanese governmental cultural support – over a million Litas for the purchase of new musical instruments.

From www.lvso.lt

Lapkričio 4 d., sekmadienis, 19 val. | 4 November, Sunday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

KLAIPĖDOS KAMERINIS ORKESTRAS | KLAIPĖDA CHAMBER ORCHESTRA

Juho Laitinen (violončelė, Suomija | cello, Finland)

Vytautas Giedraitis (klarnetas | clarinet)

Choras | Choir „Vilnius“

Choro vyr. dirigentas ir koncerto dirigentas | Conductor **Artūras Dambrauskas**

Phill Niblock

#9.7 (*Number Nine point Seven*) violončelei ir orkestrui | for cello and orchestra (2017)

Magnus Lindberg

Away klarnetui, mušamiesiems, fortepijonui ir styginiam | for clarinet, percussion, piano and strings (1994)

Julia Wolfe

Thirst chorui ir orkestrui | for choir and orchestra (2008)

Phill Niblock, žr. p. 14.

„#9.7 (Number Nine point Seven)“ violončelei ir orkestrui (2017) buvo kuriama pora metų, 2014–2016 m. Pasaulinė premjera nuskambėjo 2017 m. viename garsiausių šiuolaikinės muzikos festivalių – „Ostravos dienos“ Čekijoje.

Phill Niblock, see p. 16.

#9.7 (Number Nine point Seven) for cello and orchestra (2017) was composed between 2014 and 2016; the world premiere was held during the Ostrava Days in 2017.

Magnus Lindberg, žr. p. 10.

„Away“ klarnetui, mušamiesiems, fortepijonui ir styginiams (1994) yra trumpas (5 min.) kompozicija, atspindinti M. Lindbergo kūrybinius bruožus, kurie buvo būdingi jo muzikai praėjusio amžiaus paskutinajame dešimtmetyje. Tai – choralinio pobūdžio, sodrūs akordai ir ritmiškai aktyvios jų sekvincijos, žaismingi *tremolo* bei gamų pasažai. Šis M. Lindbergo muzikos gyvybingumas darė įtaką kitiems Suomijos kūrėjams. Minėtina ir tai, kad harmoninių sekvincijų ir sluoksnių naudojimas buvo vienas pagrindinių skiriamųjų bruožų ir kitų XX a. antrosios pusės kompozitorų muzikoje. Tarp ryškiausių minėtinės Witoldas Lutosławskis, kurio atminimui M. Lindbergas paskyrė „Away“.

Pagal www.musicsalesclassical.com

Magnus Lindberg, see p. 12.

Away for clarinet, percussion, piano and strings (1994) is a short (5') piece that contains all the standard features of Lindberg's music of the 1990s. Chorale-like, rich chord sequences throb with rhythmic drive, the form of lively tremolos or scale figures. The vitality of Lindberg's musical idiom has inspired other contemporary Finnish composers, too. It is worth making the point, however, that harmonic sequences and surfaces are also the main point of departure and structural element of many other masters of the latter half of the 20th century. One of the leading composers was Witold Lutosławski, in memory of whom Lindberg's *Away* was composed.

From www.musicsalesclassical.com

Julia Wolfe, žr. p. 6.

„Thirst“ chorui ir orkestrui (2008) yra šeštoji dalis iš ciklo „Water“, kurį parašė trys kompozitoriai – Michaelas Gordonas, Davidas Langas ir Julia Wolfe. Ciklo dainuojamasis tekstas paremtas eilutėmis iš Senojo Testamento (Izaijo knyga, 41:17, 29:18, 41:18). Kūrinjų sudaro aštuančios dalys, kurias atitinkamai sukūrė minėti autoriai:

1. *My Soul* (David Lang)
2. *Water Instrumental (Heavy Water)* (Michael Gordon)
3. *He Saw a Skull* (Michael Gordon)
4. *Before Roll, Ocean* (David Lang)
5. *Give Me* (David Lang)
6. *Thirst* (Julia Wolfe)
7. *Roll, Ocean* (David Lang)
8. *Tephillat Geshem (Prayer for Rain)* (Michael Gordon)

Šeštoji dalis „Thirst“ yra tarsi dramatinė ir įtempta meditacija apie vandens reikšmę ir svarbą. Šie svarstymai buvo užfiksuoti žydų pranašo Izaijo tekstuose Senajame Testamente. „Tai galtinga muzika, kupina nervingų repetityvinių ritmų, priverčianti išties pajauti nenumaldomą troškulį“, – taip ši kūrinjų pristato pati kompozitorė.

Julia Wolfe, see p. 8.

Thirst for choir and orchestra (2008) is Part VI of cycle *Water*, a work by Michael Gordon, David Lang and Julia Wolfe, composed after the text from Old Testament (Isaiah 41:17, 29:18, 41:18), in eight parts.

Thirst, by Julia Wolfe, is a dramatic and intense meditation on water utilizing texts from the Old Testament prophet Isaiah. In this powerful music with its nervous repetitive rhythms and swelling and receding chords, one can feel the intensity of the need for water (the thirst).

Apie atlikėjus | Performers

Violončelininkas, kompozitorius ir meno vadovas **Juho Laitinenas** (g. 1986) ypač domisi natūralaus derinimo muzikine sistema, improvizacija kaip diskretiška meno forma, instaliacijomis ir performansais, kuriuose muzikos instrumentais tampa net baldų detalės. Kaip violončelininką jis traukia avangardinių ir modernistinių kūrinių multisensoriniai performansai. Atlirkamas G. Scelsi „Trilogy“ jis įtraukia ir poezią, judesio meną *tai chi* bei garsų meditaciją. Savo kūriniuose J. Laitinenas pasitelkia multifoninius styginių instrumentus, elektroninių prietaisų nenuspējamus muzikinius principus. Jis vadovavo koncertų serijai „Tulkinnanvaraista“. Jo suburtas orkestras „UMUU“ gilinasi ir atlieka istorinės eksperimentinės muzikos repertuarą.

J. Laitinenas studijavo Turku, Londone, Niujorke ir Helsinkyje. 2013 m. Sibeliujaus akademijoje jis įgijo daktaro laipsnį, doktorantūros studijų metu gilinosi į eksperimentinę kompoziciją. Dabar yra šios akademijos dėstytojas, paskelbė daugiau kaip 100 straipsnių muzikinėmis temomis. Savo veiklai vykdysti jis yra gavęs įvairių institucijų paramą – tai Suomijos kultūros ir Suomijos muzikos fondai, Suomijos meno taryba, fondai „Kordelin“ ir „Kone“.

Pagal www.juholaitinen.com

Juho Laitinen (b. 1986) is a cellist and performer, composer and artistic director. His passions include: Music in just intonation. Improvisation as a discrete art form. Pieces of furniture as instruments. Installation and performance art. As a cellist Laitinen focuses on multisensory performances of large-scale works of the avant-garde and modernism. As one of a handful of cellists worldwide he has taken on Giacinto Scelsi's *Trilogy* and presents it alongside poetry, tai chi and sonic meditation. In his compositions Laitinen elaborates on various ambiguities, such as multiphonics of a string instrument or the unpredictable musical behavior of electronic equipment. Tulkinnanvaraista, the concert series led by Juho Laitinen, has brought to Finnish audiences over 100 performers of experimental music from 15 different countries. His orchestra UMUU of 1–30 musicians investigates and presents historical experimental repertoire.

Laitinen has studied in Turku, London, New York and Helsinki. In 2013 he graduated with a doctorate from Sibelius Academy where he explored aspects of experimental composition. Laitinen teaches at Sibelius Academy and has written some 100 articles for various music publications. For the support for his work he is thankful in particular to Kone Foundation, Finnish Cultural Foundation, Finnish Art Council, Kordelin Foundation and Finnish Music Foundation.

From www.juholaitinen.com

Vytautas Giedraitis (g. 1988) Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje (LMTA) apgynė menų daktaro laipsnį (prof. A. Budrio ir prof. R. Stanevičiūtės kl.), baigė Kauno J. Naujailio muzikos gimnaziją (V. Žemaičio kl.), 2007–2008 m. mokėsi Paryžiuje (prof. M. Arrignon kl.), stažavosi Danijos karališkojoje konservatorijoje (prof. J. Jensen kl.).

V. Giedraitis yra keturiolikos tarptautinių ir respublikinių konkursų laureatas, 2012 m. laimėta „Yamaha“ fondo stipendija. Klarnetininkas dalyvavo D. Oistracho festivalyje Estijoje, Kauno jaunujų atlikėjų,

Pažaislio, Bistrampolio ir kt. festivaliuose. Kaip solistas koncertavo su Lietuvos nacionaliniu (LNSO), Lietuvos valstybiniu, LMTA simfoniniais, Lietuvos, Pernu (Estija), Kauno ir Šv. Kristoforo kameriniai orkestrais. Surengti pasirodymai su ansambliu „Musica humana“, Vilnius ir Čiurlionio kvartetais, solo pasirodymai su „Sinfonia Iuventus“, Batumi simfoniniu orkestru.

V. Giedraitis yra LNSO klarnetų grupės muzikantas. Kaip orkestro narys jis pasirodė su Baltijos filharmonijos, „Pan-European“ ir Europos Sajungos Jaunimo simfoniniais kolektyvais.

2012 m. įrašyta kompaktinė plokštėlė su Vilniaus kvartetu, 2013 m. išleista debiutinė trio „Claviola“ kompaktinė plokštėlė, 2017 m. išleistas trio „Claviola“ vinilinis albumas.

V. Giedraitis apdovanotas specialia Prezidento Valdo Adamkaus premija.

Vytautas Giedraitis (b. 1988) graduated from Kaunas Juozas Naujalis Music Gymnasium under Vytautas Žemaitis, in 2007–2008, studied in Paris under Michel Arrignon, and completed apprenticeship at the Royal Danish Academy of Music under Joergen Jensen. At the Lithuanian Academy of Music and Theatre he received a doctor of arts diploma.

Giedraitis has been winner of fourteen national and international competitions; in 2012, he received the Yamaha Music Foundation scholarship. Giedraitis took part in David Oistrach Festival in Estonia, in the festivals of young performers in Kaunas, Pažaislis, Bistrampolis, and others. As a soloist, he gave concerts with the Lithuanian National Symphony Orchestra, Lithuanian State Orchestra, the Symphony Orchestra of the Lithuanian Academy of Music and Theatre, and the Lithuanian, Kaunas, St Christopher, and Pärnu Chamber Orchestras. Concerts were also given with the Musica Humana Ensemble and the Vilnius and Čiurlionis Quartets. Giedraitis performed solo with Sinfonia Iuventus and the Batumi City Symphonic Orchestra. He is a musician of the clarinet group in the Lithuanian National Symphony Orchestra. As a member of the orchestra, he performed with the Baltic Philharmonic, Pan-European, and the EUYO Symphony Orchestras.

In 2012, he recorded a CD with the Vilnius Quartet, and in 2013, a debut CD with the Claviola Trio. In 2017, a Claviola Trio vinyl album was recorded.

Vytautas Giedraitis was awarded a President Valdas Adamkus Prize.

Choras „Vilnius“ – profesionalų kolektyvas, pasižymintis atlikimo kultūra, įvairiapusiškumu, edukacine veikla. Choras ypatingą dėmesį skiria lietuviškos muzikos sklaidai – kasmet parenkimamos šiuolaikinių lietuvių kompozitorų kūrinių premjeros, išskirtiniai kūriniai pasiekia įrašų studiją. „Vilnius“ yra išleidęs 15 kompaktinių plokštelių, 300 kūrinių įrašų saugoma Lietuvos nacionalinio radio ir televizijos fonduose.

Choras nuolat aktyviai koncertuoja, rūpinasi choro meno sklaida, su originaliomis programomis supažindindamas įvairias auditorijas. Nuo 2011 m. choras rengia Tarptautinį Šv. Jokūbo festivalį. Nuo 2015 m. chorui „Vilnius“ vadovauja vyr. dirigentas **Artūras Dambrauskas** (g. 1961). Nuo

2009 m. doc. A. Dambrauskas yra VDU Muzikos akademijos Muzikos teorijos ir pedagogikos katedros vedėjas. Jis ne kartą buvo Lietuvos dainų švenčių ir festivalių dirigentas, tarptautinių ir Lietuvos konkursų vertinimo komisijos narys, yra Tarptautinio Šv. Jokūbo festivalio meno vadovas.

Dirigentas mokėsi Nacionalinėje M. K. Čiurlionio menų mokykloje, Sankt Peterburgo konservatorijoje, 1992 m. Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje baigė asistentūrą stažuotę.

Pagal www.chorasvilnius.lt

Established in 1970, the **State Choir Vilnius** is one of the most prominent Lithuanian musical collective specializing in choral music. Famous for its mature and artistic performances, educational activities and varied repertoire, the choir has mastered an extended many classical pieces from different epochs and composers of the past and present.

On stage, the choir has collaborated with some of the most famous soloists and principal Lithuanian orchestras, and has given concerts abroad. Another initiative of the choir is the International St. Jacob Festival, which has been organized since 2011. Every autumn the festival creates unforgettable meetings with the sacred choral music in Vilnius.

Famous Lithuanian conductor and pedagogue **Artūras Dambrauskas** (b. 1961) is the chief conductor of the State Choir Vilnius since 2015. Since 2009 Dambrauskas has been the Head of the Music Theory and Education Department of the Vytautas Magnus University. He frequently conducts at the Lithuanian Song and other festivals; he is a member of the jury at international and republican competitions. Dambrauskas is also the artistic director of the International St. Jacob Festival. Dambrauskas studied at the National M. K. Čiurlionis School of Arts and St. Petersburg Conservatory. In 1992 he finished his postgraduate course at the Lithuanian Academy of Music and Theatre.

From www.chorasvilnius.lt

Klaipėdos kamerinis orkestras (KKO) yra vienas jauniausių ir dinamiškiausių tarp profesionalių Lietuvos kamerinių orkestų. 1992 m. susibūręs styginių ansamblis nuolatinę erdvę kūrybinei veiklai ir administracinę paramą rado Klaipėdos koncertų salėje – visais keturiais metų laikais aktyviame uostamiesčio muzikinio gyvenimo epicentre. Kruopščiai formuojamomis programomis ir uždegančiomis interpretacijomis KKO jau du dešimtmečius aktyviai siekia stimuliuoti ir švesti savo auditoriją, pateikdamas plačią įvairių epochų muzikinių stilų ir žanrų paletę nuo baroko iki šių dienų ir uostamiestyje steigdamas naujas orkestro koncertų tradicijas. Nuolatinio dirigento neturintis KKO iš kitų kamerinių orkestų pirmiausia išsiskiria stipriu

ansambliskumo pojūčiu. Profesinis orkestro augimas ir skambesio kokybė nuo pat jo įkūrimo buvo gabią stygininkų rankose. Beveik du dešimtmečius orkestą ugdė, repertuarą kaupė ir išlikimu rūpinosi jo įkūrėja Liuda Kuraitienė. Dar didesnį postūmį profesionalumo ir modernumo link orkestруi suteikė vienas ryškiausių ir įvariapusiškiausiu Lietuvos violinčelininkų Mindaugas Bačkus, perėmęs šį postą 2009 m.

Jo tolaregiškos idėjos pastaraisiais metais įkvėpė koletyvą pastebimiems pokyčiams: KKO nuosekliai gilinasi į baroko muzikos interpretaciją, dalyvaudamas meistriškumo klasėse su senosios muzikos atlikimo specialistais ir į savo pasiodymus įtraukdamas istorinius instrumentus; plečia pažintį su daugiakalbe ir daugiataute XX ir XXI a. kūryba, nemažai dėmesio skirdamas ir įvairių laikotarpių lietuvių kompozitorių kūriniams. Kartu su repertuaru plečiasi orkestro gastrolių geografija: ne sykį aplankytī daugelis Lietuvos festivalių, Kauno ir Vilniaus filharmonijos, Vokietija, Lenkija, Ukraina, Latvija, Estija, Suomija, Italija, Šveicarija ir kt.

Neblėstantis orkestro narių užsidegimas nuolat tobulinti kamerinio muzikavimo įgūdžius ir plėsti stilistinę atliekamos muzikos įvairovę subrandino išskirtinj skambesj ir ilgainiui pavertē jį patraukliu kūrybiniu partneriu rengiant ambicingas programas su tarptautinj pripažinimą pelniusiais dirigentais bei solistais.

The Klaipėda Chamber Orchestra (KCO) is one of Lithuania's youngest and most vibrant professional chamber ensembles. Since its foundation in 1992, the group of string players has striven consistently towards enrichment of the local musical scene with new traditions of orchestral music concerts. The Orchestra found permanent home and administrative support in the Klaipėda Concert Hall, a venue offering the year-round calendar of events where the Orchestra makes regular appearances as its resident ensemble. In programming events, it aims to stimulate and enlighten the audiences through dynamic performances, featuring a broad cross-section of musical styles and genres across the epochs.

The KCO's unique artistic style is primarily distinguished for the refined sense of (self-conducted) ensemble, which was achieved through long-term commitment of its individual members. The Orchestra's professional growth and sound quality have always been in the hands of talented string players, starting with its founding member and first artistic director, violist, Liuda Kuraitienė. A more decisive turn to the new level of excellence and expansion of the repertoire was masterminded by cellist Mindaugas Bačkus who took over as the Orchestra's new artistic director in 2009. An experienced orchestral, ensemble musician and adventurous soloist himself, he sees an orchestra as "a way of life, a philosophy of one's relationship with music, a sense of artistic community." His farsighted approach soon yielded far-reaching results: in the past few years the Orchestra has gone through a series of master classes with Baroque music experts and started exploring early music repertoire; at the other end of classical music's timeline it has introduced no less challenging programs, with a wide selection of 20th–21st century works and with a firm focus on Lithuanian contemporary music.

Over the two decades the KCO has become a prime exponent of cultural life in Klaipėda, currently setting its sights on national and international engagements. To date, it has performed at major music festivals and venues in Lithuania, as well as on international tours in Germany, Poland, Ukraine, Latvia, Estonia, Finland, Italy, Switzerland and elsewhere.

Lapkričio 6 d., antradienis, 19 val. | 6 November, Tuesday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

PHILL NIBLOCK

(JAV | USA)

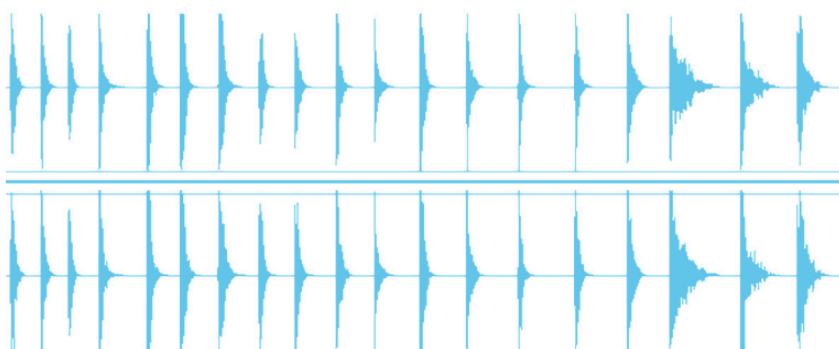
Dalyvauja | With participation of **JUHO LAITINEN** (violončelė, Suomija | cello, Finland)

Phill Niblock. *Bag dūdmaišiams* | for bagpipes (2014)

Phill Niblock. *FeedCorn Ear* violončelei | for cello (2012)

Phill Niblock. *V&LSG* balsui ir *lap steel* gitarai | for voice and lap steel guitar (2013)

Video autorius | Video by Phillip Niblock

Phill Niblock, žr. p. 14.

„Bag“ (2014). P. Niblocko teigimu, pastaruosius metus jis naudojasi „Brauner“ mikrofonais, kurie skamba neįtikėtinai. Tik pradėjus jais naudotis, buvo įrašyti trys kūriniai, jų tarpe – Bostonė įrašytas „Bag“ dūdmaišiams.

„FeedCorn Ear“ (2012). Pavadinimas yra violončelininko Arne'o Deforce'o, kuriam ir buvo skirtas šis kūriny, vardo anagrama (t.y. raidžių perstatymas žodyje). Kūrinio trukmė – 30 min., kurių metu tarsi tyrinėjimi violončelės vieno garso obertonai. Sunku pastebeti, kuriuo metu violončelės garsas „atsiveria“ ir vaiduokliškai pasklinda erdvėje. Skambesys čia pakyla, čia leidžiasi, sudaromas įspūdis, tarsi griežtų styginių ansamblis.

„V&LSG“ (2013) parašyta balsui (Loré Lixenberg) *lap steel* gitara (Guy De Biévre). Kūrinyje šių dviejų „instrumentų“ garsai kuria niuansuotą, mikrotoninį gaedesį, pasižymintį nuolatinę paviršiaus faktūros kaitą.

Phill Niblock, see p. 16.

Bag (2014). According to Niblock, in the last few years he has been using a really great Brauner microphone. It sounds incredible. Three pieces, which were recorded subsequently, were done with that microphone. One of them, *Bag*, was written for bagpipes and recorded in Boston.

FeedCorn Ear (2012). The title means an anagram of the cellist's name who performs this work (Arne Deforce). *FeedCorn Ear* is 30 minutes long and explores the overtones found on one note of the cello. It's difficult to pinpoint at which time the sound of the cello actually "opens up" to let the ghostly tones hover in the room. *FeedCorn Ear* intermittently rises and falls, sounding like a full string ensemble the majority of the time.

V&LSG (2013) is a piece composed for voice (by Loré Lixenberg) and lap steel guitar (by Guy De Biévre). This piece uses the sounds of the two instruments as a source of materials to make a nuanced, microtonal drone which has a constantly changing surface.

Juho Laitinen, žr. p. 98 | see p. 98.

Lapkričio 8 d., ketvirtadienis, 19 val. | 8 November, Thursday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

LIETUVOS ANSAMBLIŲ TINKLAS VIRTUAL ORCHESTRA

LIETUVOS ANSAMBLIŲ TINKLAS | LENensemble

Laurynas Lapė (trimitas | trumpet)

Aurimas Jankevičius (trimitas | trumpet)

Andrius Stankevičius (trimitas | trumpet)

Linas Rupšlaukis (trimitas | trumpet)

Vilius Surdokas (trimitas | trumpet)

Indrė Baikštytė (klavišiniai | keyboards)

Julia Wolfe

My Lips From Speaking dviem fortepijonams ir garso takeliui | for two pianos and audio playback (1993)

Egidija Medekšaitė

BhUtadhAtri penkiems amplifikuotiemis trimitams ir elektronikai | for five amplified trumpets and electronics (2018, premjera | premiere)*

Vykintas Baltakas

Sandwriting dvim klavišiniams ir elektronikai | for two keyboard players and live electronics (2018)

Rolands Kronlaks

Up in the Air dvim trimitams, fortepijonui ir elektronikai | for two trumpets, piano and electronics (2018, premjera | premiere)

Julia Wolfe

East Broadway žaisliniam pianinui ir garso takeliui | for toy piano and audio playback (1996)

Thomas Hummel

Sadedz! violončelei, dvim klavišiniams *conTimbre* ir penkiems trimitams | for cello, two *conTimbre* keyboards and five trumpets (2018, premjera | premiere)

* Festivalio GAIDA užsakymas |

GAIDA Festival commission

Koncertas rengiamas

bendradarbiaujant su |

In cooperation with

con Timbre e.V.

Julia Wolfe, žr. p. 6.

Sukurti pjesę „**My Lips From Speaking**“ **dviem fortepijonams ir garso įrašui (1993)** jkvėp fortepijonu atliekami akordai, skambantys Arethos Franklin singlo „Think“ jangoje. Mano kūrinyje ši muzika fragmentuoja, skaidoma ir supinama į tiesiog ekstazišką garsų šeismą. Pavadinimui pasirinkau eilutę iš Psalmės 34:13: „Sulaikyk savo liežuvį nuo pikto ir savo lūpas nuo klastingų kalbų“.

Pradžioje kūriny buvo sukurtas šešiems fortepijonams Hadersfilde festivalio užsakymu fortepijonų ansambliu „Piano Circus“. Pasaulinė premjera nuskambėjo 1993 m. lapkričio 19 d. Šv. Povilo koncertų salėje Hadersfilde (Didžioji Britanija). Vėliau parengtos dvi aranžuotės: vienam atlikėjui ir garso įrašui (skirta pianistei Lisa Moore) bei fortepijonų duetui (šią versiją užsakė Susannes Huber ir Andre Thometo duetas).

Kūrinyje „**East Broadway**“ **žaisliniam pianinui ir garso takeliui (1996)** tiesiog stulbinančiai derinami įvairiausi ritmai ir faktūros tipai. Ši pjesė buvo sukurtu pianistės Margaret Leng Tan užsakymu, kurią dienraštis „The New York Times“ yra pavadinęs „žaisliniu pianinų karaliene“. Margaret buvo pirmoji kūrinio atlikėja, premjera nuskambėjo 1997 m. spalio 31 d. Dijone (Prancūzija) vykusiam festivalyje „Nouvelle Scenes“.

Julia Wolfe

Julia Wolfe, see p. 8.

My Lips From Speaking for two pianos and audio playback (1993) was inspired by the opening few chords played on piano by Aretha Franklin in her hit tune *Think*. *My Lips From Speaking* takes this bit of music – fragments it, spreads it out, and wildly spins it into a kind of ecstatic frenzy. The title is taken from the biblical line, “Guard my tongue from evil and my lips from speaking deceit.”

In its original form, the piece was written for 6 live pianos, and was commissioned by the Huddersfield Festival for Piano Circus. The world premiere was held in the St. Paul’s Hall, Huddersfield, England, November 19, 1993. The arrangement for one live player and tape was created for Lisa Moore. The arrangement for piano duo was commissioned by Klavierduo Huber/Thomet.

East Broadway for toy piano and audio playback (1996) is an exciting mix of textures and rhythms. It was composed for toy piano and audio playback under the commission by pianist Margaret Leng Tan, titled as “the queen of the toy piano” by *The New York Times*. Margaret was the first performer and presented this premiere at the Atheneum Theater, Festival Nouvelle Scènes 1997, in Dijon, France, 31 October 1997.

Julia Wolfe

Dr. Egidija Medekšaitė (g. 1979) 2016 m. Durhamo universitete apgynė kompozicijos daktaro laipsnį, vadovaujama prof. Richardo Rinjvoso ir Dr. Samo Haydeno. Kompozicijos specialybė ji studijavo Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje (prof. R. Mažulio kl.) ir Štutgarto aukštojoje muzikos ir menų mokykloje, kur jai vadovavo pedagogai Marco Stroppa ir Casparas J. Walteris.

2003 m. ji dalyvavo Kompozicijos ir muzikos technologijų programos studijose Tamperėje (Suomija). 2004 m. dalyvavo meistriškumo kursuose Isteboje (Lenkija), Dundagoje (Latvija); kompozicijos dirbtuvėse Mece (Prancūzija) ji sėmėsi žinių iš Jonathano Harvey'aus, Philippe'o

Manoury ir Martino Matalono. Lietvių kompozitorė dalyvauja tarpdisciplininiuose projektuose, rašo muziką šokio spektakliams ir filmams, jos kūriniai dažnai atliekami šiuolaikinės muzikos festivaliuose Lietuvoje ir svetar.

„BhUtadhAtr“ penkiems amplifikuotiemis trimitams ir elektronikai (2018). Kūrinyje naudojamos dvi sistemos: pirmosios pagrindą sudaro tankaus audinio pynimas, kuris lemia griežtą ir logišką struktūrą, judant nuo aukščiausio link žemiausio trimito garso; antroji, kuri atspindi audinio faktūrą, yra grindžiamā kintančių akordų harmonikomis ir obertonais. Harmonija paremta grynaisiais intervalais (grynoji kvarta, grynoji kvinta, grynoji oktava), kurie yra siek tiek išderinti dėl persidengiančių mikrotonų, primenančių indų ragos *drone* muzikinį gaudesį. Šios dvi sistemos susipina į monolitinę garsų erdvę, plėtojamą nuo tylos iki itin garsaus skambesio. Joje nuolatos persipina skirtini su luoksniai, nes muzika tarsi išauga iš vos kelių garsų iki milžiniško akordo. Kūrinio trukmė apie 13 min.

Egidija Medekšaitė

Dr. **Egidija Medekšaitė** (b. 1979) received a PhD in composition from the Durham University by Prof. Richard Rijnvors and Dr. Sam Hayden in 2016. She studied composition at the Lithuanian Academy of Music and Theatre (Prof. Rytis Mažulis), and Stuttgart Academy of Music, where her teachers included Marco Stroppa and Caspar J. Walter. In 2003 she took part in the Programme of Composition and Music Technology in Tampere (Finland). In 2004 she attended master classes in Istebsna (Poland), Dundaga (Latvia) and the Acanthes Composition Workshop in Metz (France), where she studied with Jonathan Harvey, Philippe Manoury and Martin Matalon. The composer participates in various interdisciplinary projects, writes music for dance performances and movies, her music is constantly performed in contemporary music festivals in Lithuania and abroad.

BhUtadhAtr for five amplified trumpets and electronics (2018). This composition uses two different systems: the first is based on a dense textile weave that determines a strict, logical structure, moving from the highest note to the lowest of the trumpet; the second is based on the harmonics and overtones of the changing chords produced by the first system. The harmony is based on perfect intervals – perfect fourth, fifth, octaves – that are de-tuned by overlapping microtones, resembling the drones of Indian music. The two systems are woven together into a monolithic soundscape that develops from quiet to loud, overlapping different patterns as the music grows from a few notes into an enormous chord. Duration c. 13 min.

Egidija Medekšaitė

Kompozitorius ir dirigentas **Vykintas Baltakas** (g. 1972) 1990–1993 m. studijavo Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje (LMTA, prof. V. Barkausko kl.), 1993–1997 m. – Karlsruhės aukštojoje muzikos mokykloje, 1997 m. stažavosi Paryžiaus konservatorijoje, 1998 m. – Paryžiaus IRCAM. V. Baltako kūryba įvertinta premiomis tarptautiniuose Darmštato kursuose (1996), 2003 m. jam įteiktas Claudio Abbado prizas, o 2007 m. – Ernst von Siemens prizas. 2004 m. V. Baltako kamerinė opera „Cantio“ buvo pripažinta geriausia lietuviška muzikinio teatro premjera. Jis įkūrė ir vadovauja „Lietuvos ansamblį tinkle“, nuo 2015 m. yra Briuselio karališkosios konservatorijos kvientinis profesorius ir nuolatinis Maastrichto konservatorijos

kompozicijos profesorius. 2016 m. su Liudu Mockūnu įkūrė šiuolaikinės muzikos atlikimo magistro studijų programą LMTA.

Išvykęs studijuoti į užsienį V. Baltakas ilgainiui sėkmingai integravosi į tarptautinę šiuolaikinės muzikos terpę. Jo muzikos stilių paveikė kompozicijos studijos, vadovaujamos Wolfgango Rihmo, ir dirigavimo studijos, vadovaujamos Peterio Eötvöso. Kaip kompozitorius ir dirigentas koncertuoja Berlyno filharmonijoje, Vienos koncertų rūmuose, Karalienės Elžbietos salėje Londono, Žoržo Pompidu centre Paryžiuje, kviečiamas į tokius festivalius kaip Vienos „Modern“, „Tanglewood Music“, Berlyno „MaerzMusik“, Venecijos bienalė, „Varšuvos rudo“; Miuncheno „Musica viva“ ir kt. Reikšmingas jo bendradarbiavimas su Bavarijos radijo, Berlyno, Vakarų Vokietijos radijo simfoniniais orkestrais ir ansambliais „Ensemble Modern“, „InterContemporan“, „Klangforum Wien“, Londono „Sinfonietta“.

Pagal www.baltakas.net

„Sandwriting“ dviem klavišiniams ir elektronikai (2018). Mane kaip kompozitorių domina muzikinės struktūros, pasižyminti nuolatiniais pokyčiais ir kuriomis nebūdingas narratyvas. Muzika yra menas laike ir ištrūkti iš laiko tiesiog neįmanoma. Tačiau mano nuomone, galima atskleisti jos lineariskumą.

2017–2018 m. Kelno WDR užsakymu rašiau „Sandwriting“ dviem klavišiniams ir elektronikai. Kūrybinį procesą įgyvendinau bendradarbiaudamas su Freiburgo SWR eksperimentine studija. Elektronikos kaip instrumento pasirinkimas suteikė galimybę eksperimentuoti kuriant naujus nelinearius modelius.

Kiekvieno klavišinių partija sudaryta iš apytiksliai 20 muzikinių fragmentų, kuriuose išryškinami tam tikri pradinės medžiagos aspektai. Drauge šie fragmentai sukuria nuolatinio varijavimo įspūdį. Fragmentų eilės tvarka néra fiksuota.

Svarbu vaidmenį atlieka ir kompiuteris, manipuliuojantis iš anksto sukurtais algoritmais: jis reguliuoja muziknę faktūrą, pridėdamas ar pašalindamas tam tikrus garsus, keisdamas harmoniją ar tembrą, atsižvelgiant į pianisto interpretaciją. Kompiuteris kontroliuoja bendrą skambesį, tolesniams etapui parenka tinkamą fragmentą.

Tokį garsą transformacijos į kitą garsą nuolatinį procesą aš vadinu morfavimo principu. O sukurta struktūrą – modaline forma. Toks kompozicijos atlikimas yra tikras iššūkis muzikantui, nes pianistas yra muzikos kūrimo proceso dalyvis. Jo išgaunama artikuliacija, dinamika, akcentai tiesiogiai veikia muzikos audinių, tembrų ir viso kūrinio formą.

Vykintas Baltakas

Composer and conductor **Vykintas Baltakas** (b. 1972) studied composition with Vytautas Barkauskas at the Lithuanian Academy of Music and Theatre (LAMT, 1990–1993) and with Wolfgang Rihm, as well as conducting with Andreas Weiss in Karlsruhe (1993–1997). Conductor and composer Peter Eötvös was also his teacher between 1994 and 1997. He subsequently studied in Paris at the Conservatoire National Supérieur and took a one-year course at IRCAM. Baltakas' works have been awarded with prizes, such as the International Claudio Abbado Composition Prize (2003) and the Siemens Advancement Award (2007). His chamber opera *Cantio* was awarded for the best music work for the stage in Lithuania in 2004. He is the founder and artistic leader of the LENsemble, and since the autumn of 2015 he is a guest professor at the Royal Conservatory in Brussels and has a composition class at the Maastricht conservatory. In 2016, together with Liudas Mockūnas he founded a master program for contemporary music performance at the LAMT.

After the studies in Lithuania, Baltakas went on to study abroad and became successfully in-

tegrated in the international music scene. His musical style was significantly influenced by his studies with Rihm and Eötvös as well as by his own experiences as a conductor. CD recordings of his compositions have recently been made by the Ensemble Musikfabrik Cologne and the Ensemble Modern. In the meantime, he is a regular guest at festivals and collaborates with ensembles throughout Europe. Institutions that have commissioned works by Baltakas include the WDR Symphony Orchestra, the Munich Biennale, the Wiener Festwochen / Klangforum Wien, the Ensemble Modern and the Bavarian Radio Symphony Orchestra / Musica viva. In recent years, Baltakas has conducted renowned orchestras such as the RSO and DSO Berlin, the Bavarian Radio Symphony Orchestra and the WDR Symphony Orchestra as well as ensembles including Ensemble Resonanz, the Ensemble Modern and Scharoun Ensemble. He has also collaborated with such composers as Karlheinz Stockhausen, Georg Friedrich Haas and Dieter Schnebel.

From www.baltakas.net

Sandwriting for two keyboard players and live electronics (2018). As a composer, I'm interested in a musical structure, which involves changes, but is not based on the narrative. Since music is time based, it is effectively impossible to escape the temporality, but I do think it is possible to unravel its linearity.

In 2017–2018, I composed *Sandwriting* for two electric pianos and electronics under WDR Cologne commission. It was realized in close cooperation with the Experimentalstudio des SWR, Freiburg. This instrumentation in combination with the use of electronics provided the perfect conditions to experiment with a new non-linear model.

Each piano part contains nearly 20 musical episodes, which emphasize certain aspects of the initial material and together create a sort of continuous variation. The order in which these episodes appear is not fixed.

Operating prepared algorithms, the computer plays an important role: it adapts the texture by adding and removing notes, changing the harmony or timbre depending on the pianist's interpretation. The computer monitors the overall sound and chooses the best-suited episode for continuation.

The gradual transformation of one sound into another I call the morphing process. While the created structure I call the modal form. This brings on new challenges for the performer. The pianist is involved in a different way of music creation. The articulation, dynamics and attack immediately affects the texture, timbre and form of the piece.

Vykintas Baltakas

Rolandas Kronlakas (g. 1973) kompozicijos studijas baigė J. Medinio muzikos mokykloje (mokytojai Tamāra Kalna bei Latvijos J. Vytuolio muzikos akademijoje (dėstytojai Gedertas Ramanaus ir prof. Juris Karlsonas). 1997 m. jis studijavo Enschedės konservatorijoje Olandijoje, vadovaujamas Davido Rowlando; 1998–1999 m. stažavosi IRCAM Paryžiuje, kur bendravo su Phillipé'u Hurelu, Marco Stroppa, Brianu Ferneyhough ir kt. 1998 m. R. Kronlakas dalyvavo kompozitoriaus Franco Donatoni meistriškumo kursuose Meksikoje; 2000 m. pelnės Rojomono fondo programos „Voix nouvelles“ stipendiją stažavosi Rojomono abatijoje, kur jo vadovai buvo Brianas Ferneyhough, José Evangelista ir Jean-Lucas Hervé. 2004–2006 m. R. Kronlakas mokėsi pas Hanspeterį Kyburzą ir Wolfgangą Heinigerą H. Eislerio aukštojoje muzikos mokykloje Berlyne.

R. Kronlako kūriniai skamba koncertuose ir festivaliuose Latvijoje, Lietuvoje, Rusijoje, Olandijoje, Vokietijoje ir Prancūzijoje; juos atlieka tokie kolektyvai kaip „Nouvel Ensemble Moderne“, „Nieuw Ensemble“, „Court-Circuit“, Latvijos radijo choras, Rygos „Sinfonietta“ ir kt.

R. Kronlakas dėsto Latvijos muzikos akademijos Kompozicijos katedroje. Nuo 2007 m. jis yra šios akademijos meno doktorantas, vadovaujamas prof. Jeļenos Ļebedevos. Jo tyrimai apima savi-panašumo ir biologinio augimo procesų taikymą šiuolaikinėms muzikos komponavimo technikoms.

„Up in the Air“ dviej trimitams, fortepijonui ir elektronikai (2018) yra mano naujausių kūrybinių sumanymų šiek tiek eklektiškas rezultatas. T.y., ansamblį interpretuoju kaip makro-instrumentą su nuolat besikeičiančiomis instrumentų funkcijomis, turtinga harmonija ir intensyviu muzikiniu procesu. Elektronika tam tikrose kūrinio vietose suteikia papildomų sluoksnių efektą.

Rolands Kronlaks

Rolands Kronlaks (b. 1973) studied composition with Tamāra Kalna at Jāzeps Medīņš Secondary Music School and with Gederts Ramans and Professor Juris Karlsons at Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music. In 1997, he studied with David Rowland at Enschede Conservatory in the Netherlands; in 1998–1999, he studied with Phillippe Hurel, Marco Stroppa, Brian Ferneyhough and others at IRCAM in Paris. Kronlaks participated in Franco Donatoni's master class in Mexico (1998) and, under the Royaumont Foundation Program Voix nouvelles studied at the Abbey of Royaumont (France) with Brian Ferneyhough, José Evangelista, and Jean-Luc Hervé (2000). From 2004 to 2006 he studied with Hanspeter Kyburz and Wolfgang Heiniger at Hanns Eisler Academy of Music in Berlin.

Kronlaks' compositions have been performed in concerts and festivals in Latvia, Lithuania, Russia, The Netherlands, Germany and France by Nouvel Ensemble Moderne, Nieuw Ensemble, Court-Circuit Ensemble, The Latvian Radio Choir, Sinfonietta Rīga and others.

Kronlaks teaches at the Composition Department of the Latvian Academy. Since 2007 he pursues doctoral studies at the Academy under the supervision of professor Jeļena Ļebedeva. His research focuses on the manifestations of self-similarity and biological growth phenomena in the contemporary composition techniques.

Up in the Air for two trumpets, piano and electronics (2018) is slightly eclectic outcome of my recent compositional concerns, that is, ensemble as a macroinstrument with ever-changing functions of the instruments, rich harmonic content and high density of musical events. Electronics at some points in the piece add the extra layers.

Rolands Kronlaks

Breisgau Freiburge gyvenantis ir dirbantis vokiečių kompozitorius **Thomas Hummelas** (g. 1962) taip pat yra muzikos informatikas, garso režisierius, Freiburgo radijo eksperimentinių studijos darbuotojas. Jis rašo muziką nuo solo iki orkestrinės sudėties, neretai pasitelkia elektroniką. T. Hummelo kūrinius translavo įvairios radijo stotys, atliko tokie kolektyvai kaip ansambliai „Aventure“, „Court-Circuit“, „MAM“, „Holst-Sinfonietta“ ir „SurPlus“, Kairo styginių kvartetas, Štutgarto radijo simfoninis orkestras.

T. Hummelas aktyviai kuria garsines duomenų bazes: nuo 1996 m. jis plėtoja virtualaus orkestro programą, o 2006 m. pasirodė kompiuterinė platforma „conTimbre“, pasaulyje išpopuliarėjusi kaip didžiausias skaitmeninis šiuolaikinio orkestro garsų šaltinis.

Kompozitorius yra pelnęs apdovanojimų, tarp kurių – Bambergo „Villa Concordia“, Graco „Musikprotokoll“, jam suteiktos Vokietijos studijų fondo, DAAD bei Helenos Rosenberg fondo stipendijos. T. Hummelas dėstė Alberto Ludwigo universitete Freiburge ir Karlsruhės aukštojoje menų mokykloje. Jo darbus išspausdino leidiniai „Musiktexte“, „Dissonances“, leidybos kompanijos „Pfau-Verlag“ ir „Bärenreiter“. 2008 m. garso įrašų kompanija „NEOS Music“ išleido kompaktinę plokštelių su T. Hummelo kompozicija „Aus Trachila“.

„Sadedz!“ violončelei, dviem klavišiniams conTimbre ir penkiems trimitams (2018). Ši kompozicija tarsi tyrinėja klasikinius muzikos instrumentus. Skambesio šaltinis yra realūs instrumentai, nors kūrinį galima atlikti ir gyvai, ir elektroniniu būdu. Taip pat šiame kūrinyje eksperimentuojama su garso vienove ir garsų masėmis. Vienovę galima išgauti pasitelkiant unisoną arba multiplikuojant tą patį instrumentą, pavyzdžiu, trimitą. Tai-pogi, garso vieniu gali būti instrumento semplas, kurį nuolatos atlieka klavišininkai. O garsų masės kyla iš pasažų, kuriuos išgauna daugybė skirtingų klavišų. Ar atpažįstate instrumentus? Taip pat kūrinį įkvėpė Paweł Adelgeimo tekstai bei rusų liaudies daina „To ne veter vetyku klonit“ („Tai ne vėjelis lenkia šakelę“).

Догорай, гори, моя лучинушка, договорю с тобои и я. (rusų k.)

Deki, deki, mano kibirkštėle, degsiu su tavimi ir aš.

Sadedz, dedzi mans skaliņ, sadegšu ar tevi arī es. (latvių k.)

Thomas Hummel

Lietuvos Ansambliai Tinklo užsakymas, Ernst von Siemenso muzikos fondo parama

Thomas Hummel (b. 1962) is a German composer, music informatician and sound director. He lives and works in Freiburg im Breisgau. He is coworker of the Experimentalstudio des SWR Freiburg. His compositional work ranges between solo piece and orchestra and comprises also electronic media. His compositions have been performed by renowned ensembles, like Aventure, MAM, Court-Circuit, Holst-Sinfonietta, SurPlus, Kairos Quartet, and Radio-Sinfonie-orchester Stuttgart. They were broadcasted internationally.

Hummel focuses on the database composition. Since 1996, he developed the database Virtual Orchestra and since 2006 the database conTimbre, which has become the worldwide largest sound database for contemporary orchestra.

Hummel received composition awards from Villa Concordia Bamberg, Musikprotokoll Graz and scholarships by Studienstiftung des deutschen Volkes, DAAD and the Helene Rosenberg-Stiftung. He taught at the Albert Ludwig University in Freiburg and the Karlsruhe University of Arts and Design. His texts were published in *Musiktexte*, *Dissonances*, by Pfau-Verlag and Bärenreiter. A CD with his composition *Aus Trachila* was published in 2008 at NEOS Music.

Sadedz! for violoncello, two conTimbre keyboards and five trumpets (2018) explores the classical music instrument. Being played live or electronically, the sounds stem from real music instruments. At same time, it is an experiment of sound unity versus sound masses. The sound unity may be achieved through the unison, or by the multiplication of the same instrument, the trumpets. Finally, sound unity may also be a single instrumental sample, played manifold by the keyboard players. Sound masses evolve through passages, in which each of many different keys of the two keyboards represents different instrumental sound. Do you recognize the instruments?

The work is also inspired by Paweł Adelgeim and Russian folksong *To не ветер веноку клонит* (*It's not Wind that's Flexing Pine Boughs*).

Догорай, гори, моя лучинушка, догорю с тобой и я. (Russian)

Burn on down, burn bright my torching splinter, I shall fade with your flame shine.

Sadedz, dedzi mans skaliņ, sadegšu ar tevi arī es. (Latvian)

Thomas Hummel

LENensemble commission, supported by Ernst von Siemens Musikstiftung

Apie atlikėjus | Performers

Lietuvos ansamblų tinklas (LAT) vienija šiuolaikinės muzikos atlikėjus, susiburiančius į dinamišką ir nuolat atsinaujinančią instrumentinį ansamblį. LAT siekia remti ir populiarinti naujają lietuvių kompozitorų muziką bei periodiškai Lietuvos auditorijai pristatyti įdomiausias užsienio moderniosios muzikos kryptis ir kūrėjus. LAT veikloje dalyvauja styginių kvartetas „Chordos“, fortepijoninis trio „Kaskados“, Kristupo medinių pučiamųjų kvintetas, akordeonininkas Raimondas Sviackevičius ir kiti atlikėjai. 2011 m. LAT inicijavo koncertų ciklą „Kompozitorų portretai“, jo metu Lietuvoje jau įgyvendinti kompozitoriai G. Stäblerio, B. Kutavičiaus, L. Berio, W. Rihmo, M. Pintscherio, P. Cashiano, J. Woolricho, M. Kagelio, O. Balakausko autoriiniai projektai, Ukrainos, Serbijos ir Artimujių ryty šiuolaikinė muzika. LAT bendradarbiauja ir rengia bendrus tarptautinius projektus su LKS, Muzikos informacijos ir leidybos centru, LMTA, Goethe's institutu Vilniuje, muzikos agentūra „Karsten Witt“ Berlyne, dirba su tarptautinėmis išrašų leidybos kompanijomis. Minėtini pasirodymai Berlyno festivalyje „Ultraschall“, Briugės „Concertgebouw“ ir Briuselio „Flagey“ salėse.

Pagal www.lithuanian-ensemble.net

LENensemble (Lithuanian Ensemble Network) is a professional Contemporary Music organization connecting professional ensembles, soloists and conductors. Vyktinas Baltakas directs LENensemble as an open platform where creative ideas can be professionally realized and as a united ensemble – LENensemble. LENensemble consists of: the Chordos String Quartet, Kristupas Wind Quintet, Kaskados Piano Trio, Vilnius Brass Quintet, accordionist Raimondas Sviackevičius and others. LENensemble is working with established institutions of contemporary music in Lithuania and abroad, such as the Lithuanian Composers' Union, Lithuanian Music Information and Publishing Centre, Lithuanian Academy of Music and theatre, Goethe-Institut and Karsten Witt Musikmanagement Berlin. LENensemble is a positive presence in the international contemporary music scene. LENensemble is proud about its performances at the WDR (2009), at the Ruhr European Capital of Culture (2010), Ultraschall Festival Berlin (2013), Concertgenouw Brugge (2016), Flagey Brussels (2017), its recordings for Kairos, Deutschland Radio Kultur, WDR, Lithuanian Radio and Television. In 2011, LENensemble started the concert series Composers of Our Time, featuring influential international and Lithuanian composers. LENensemble has already presented programs with music by Gerhard Stäbler (2011), Bronius Kutavičius (2012), Luciano Berio (2013), Wolfgang Rihm and Matthias Pintscher (2014), John Woolrich (2014), Mauro Kagel (2016), Osvaldas Balakauskas (2017), Serbian (2015), Ukrainian (2015) or contemporary Oriental (2017) music. In 2016 LENensemble, in collaboration with Kairos Music, produced a new portrait CD of Vyktinas Baltakas.

From www.lithuanian-ensemble.net

Lapkričio 9 d., penktadienis, 20 val. | 9 November, Friday, 8 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

KANGDING RAY

(Prancūzija | France)

RubiLone Pyramids

Epsilon

Purple Phase

Dune

Soul Surfing

Outremer

Onde Mantis

Saudade

Laniakea

Serendipity March

The River

Evento

Blank Empire

L'envol

Amber Decay

Apogee

History Of Obscurity

Crystal

Transitional Ballistics

Son

Vaizdo projekcijos | Visuals by Martinovna

Koncertą remia | Performance is presented with the support of

INSTITUT
FRANÇAIS
LITUANIE

BYETONE

(Vokietija | Germany)

Impact Factor

Black Peace

Plastic Star

Taip pat | Also:

FUME (Lietuva | Lithuania)

Luminance

Pseudonimu **Kangding Ray** prisistatantis Davidas Leterlier'as (g. 1978) yra vienas progresyviausių šiuolaikinės elektroninės muzikos kūrėjų iš Prancūzijos, šiuo metu gyvenantis Berlyne. Nuo debiuto žinomoje eksperimentinės muzikos platformoje „Raster-Noton“, per daugiau kaip aštuonerius metus Kangding Ray kūryba patyrė nuolatinį virsmą, įkvėptą avangardinio požiūrio į muzikos galimybes. Architektas, buvęs jvairaus žanro gyvos muzikos grupių narys, Kangding Ray išskirkia plačia kūrybine panoramu, svyruojančia tarp eksperimentinių ir klubinių garsų kultūrų. Kupini energijos gyvi Kangding Ray pasirodymai atskleidžia elektroninės ir instrumentinės muzikos garsų sąlyčius, veda per lėtas melodijas ir aštresnius tyrinėjimus, ieško netiketų daugiasluoksniių sąskambinių. Subtilaus atmosferinio skambesio kūriniai išskirkria pulsuojančiomis muzikinėmis linijomis, kintančiu intensyvumu ir ritmika. Retro-futuristinės Kangding Ray kompozicijos įtraukia į progresyvią, kartais radikalų kelionę po garsą bei jo ribas.

Téra keli muzikantai pasaulyje, kurie geba taip sėkmingai savo kūryboje tyrinėti techno ir eksperimentinės muzikos susiliejimą, kaip tai daro Kangding Ray. Jo muziką išskirtinai leidžia elektroninės muzikos įrašų kompanijos „Raster-Noton“ ir „Stroboscopic Artefacts“, kurių estetika puikiai apibrėžia ir kompleksišką Kangding Ray muzikos skambesį – tai ribų nepaisanti estetika, nepaliaujamai tyrinėjanti faktūrą, ritmą ir garso sandarą. Patirtis roko muzikos ir *musique concrete* srityse D. Lettelliero kūrybai suteikia gyvybingumo ir originalumo, ji yra mėgstama visame pasaulyje pačios jvairiausios publikos – nuo išrankiosios avangardinės elektroninės muzikos auditorijos iki klubų lankytojų.

Kangding Ray taip pat garsėja kitų atlikėjų, tokiių kaip „Battles“ (išleista „Warp Records“), Benas Frostas (išleista „Mute“) ir Inigo Kennedy (išleista „Token“), kūrinių remiksais. Tie, kurie sekājo kūrybą nuo debiutinio albumo „Stabil“ (2006), atpažins ne tik nuoseklų, nuolat evoliucionuojančių požiūrių į skambesio komponavimą, bet ir jo kūrybai būdingą konceptualumą.

Naujausi Kangding Ray elektroninės muzikos projektai ir albumai, tarp jų – kritikų išgirtasis „Solens Arc“, atskleidžia menininko gebėjimą išlaikyti meninę perspektivą ir kartu kurti nepretensingą, stiprią, į klubus orientuotą muziką, tamsius kinematografiškus garsovaizdžius. 2015 m. išleistame albume „Cory Arcane“ jis dar labiau išplečia skambesio ribas, atsisakydamas įprastų ritminių struktūrų ir garsinių modelių. Šiame bene sudėtingiausiai darbe kuriamas nuogas ir instinktyvus garsų pasaulis, kuriame užsimezga dar intensyvesnis sielos ir technologijų dialogas.

Netrukus pasirodys kompanijoje „Stroboscopic Artefacts“ leidžiamas Kangding Ray albumas „Hyper Opal Mantis“, atversiantis naują etapą menininko kūryboje: čia jis leidžiasi tyrinėti natūralumo ir dirbtinumo, kūno ir sielos priešpriešų keliamų įtampų. Tai pagrindinės elektroninės ir ypač techno muzikos temos. Technologijomis pagrįsta kūryba, kūrėjo ir mechanizmų sąveika kontrastuoja su emociniu garso poveikiu, mistiniu kolektyvinio šokio rituališkumu, taip pat su laisvės ir tolerancijos vertybėmis, kurias ši kultūra įkūnija. Pats muzikantas savo savybę su klubine kultūra apibrėžia taip:

„Pastaruosius porą metų mano kūryba vystosi klubinės kultūros pakraščiuose, kur ji persidengia su jvairiais eksperimentinės ir avangardinės muzikos žanrais. Nors ketinu ir toliau tyrinėti šį lauką, pats būdamas čia laisvu prašalaičiu, norėjau kažką šiai kultūrai atiduoti mainais, kažką stipraus, gražaus ir kartu naudingos, bet tuo pačiu išsaugoti savo asmenybę, kad išlikčiau įdomus.“

Pagal www.lb-agency.net

There are few musicians who manage to explore the convergence between techno and experimental as successfully as David Letellier (b. 1978). Known as **Kangding Ray** he has been producing for almost a decade, releasing his music exclusively on Raster-Noton and Stroboscopic Artefacts.

The aesthetic domains of these two labels epitomize Kangding Ray's complex sound – it's an aesthetic that tests boundaries, evolving tirelessly in its exploration of texture, rhythm, and sound design. Letellier's foundations in rock and *musique concrete* give his music a vitality and uniqueness that has won fans the world over, from discerning avant-garde-electronica listeners, all the way to devoted clubbers.

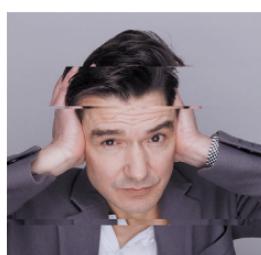
KR has also been known for remixing artists such as Battles on Warp, Ben Frost on Mute, or Inigo Kennedy on Token. Those who have been following Letellier since his debut album, 2006's *Stabil*, will recognize not only his meticulous and constantly developing approach to sound design, but also the conceptual gravity behind his releases.

Through a string of recent EP's and albums, culminating with the critically acclaimed *Solens Arc*, KR showed his ability to keep his artistic approach while delivering direct and powerful club-leaning tracks and darkly cinematic soundscapes. On 2015's *Cory Arcane*, he pushed the limits of his sound even further, relinquishing standard rhythmic structures and conventional tonal models; he delivered what is perhaps his most sophisticated release yet; a raw and visceral universe, allowing a more fluid dialogue between soul and machines.

The forthcoming *Hyper Opal Mantis* for Stroboscopic Artefacts opens a new era for Kangding Ray, where he will explore the tension between the natural and artificial, the body and mind, which are central themes in electronic music in general, and Techno in particular. The means of creation, focused around technology and interactions with machines, contrast with the emotional response to sound, the mystical ritual of collective dancing, and the ethos of liberation and tolerance embedded in the culture it has produced. As he describes it himself in a recent interview:

"I've been evolving since a couple of years at the outer fringes of the club culture, where it overlaps with different experimental and avant-garde genres. While I intend to continue to explore that zone as a free maverick, i also wanted to give something back to the scene, something strong, beautiful and functional at the same time, while retaining enough personality to be exciting."

From www.lb-agency.net

Byetone slapyvardžiu žinomas Olafas Benderis (g. 1968) kūryba susidomėjo dar mokykloje. Atsitiktinai radęs 16 mm juostai skirtą filmavimo įrangą, pradėjo eksperimentuoti su kino medija ir kino juosta kaip medžiaga. Techniniai apribojimai pasufleravo ypatingą techniką: juoste menininkas pribraiždavo geometriinių figūrų ir taip išgaudavo archajiškus judančius paveikslėlius. Eksperimentai O. Benderj suvedė su Rytų Vokietijoje veikusia andegraundine muzikos grupe „AG Geige“, kurios nariu jis tapo

1988-aisiais. Darbas su šia grupe savamoksliam kūrėjui leido perprasti tam tikrus muzikinius aspektus, o name esantis kompiuteris – kurti tarpdisciplininį meną be muzikinio išsilavinimo. 1989-aisiais griuvus Berlynui sienai, O. Benderis įsidarbino muzikos platinimo srityje. Čia įgavės patirties, sumanė pats leisti savo kūrybą. 1996 m. kartu su Franku Bretschneideriu ir Carstenu Nicolai jis įkūrė garso įrašų kompaniją „Raster-Norton“. Vienas pirmųjų kompanijos

darbų buvo projektas „Signal“, kurį O. Benderis, F. Bretschneideris ir C. Nicolai tęsia iki šių dienų.

Įsteigus garso įrašų kompaniją, O. Benderis muzikinių projektų imasi ir vienas, pasivadinęs slapyvardžiu Byetone. Visgi debiutinį jo albumą „Raster-Noton“ išleido tik 2008-aisiais. Pagrindinis singlas „Plastic Star“ įtvirtino O. Benderio kūrybinį braižą: minimalistinė, ritminėmis struktūromis pagrįsta muzika su roko apraiškomis, garsas per daug neapdorotas, be ornamentikos – maištinga ir energinga muzika. Tais pačiais metais buvo išleistas pirmasis ilgas albumas „Death of a Typographer“, sulaukęs puikų įvertinimų. Po jo sekė 2011-ųjų „Symeta“, kuris net kelis kartus atsidūrė Metų albumo sąrašo viršuje.

Byetone imasi ir kitų atlikėjų, tokių kaip duetas „Modeselektor“ ar „VCMG“, kūrinių remiksų, rašo muziką dizainerių Ricko Owenso ir Ninos Ricci bei kompanijos „NikeLab“ madų šou. Jis ne tik dalyvauja „Raster-Noton“ projekte „Supergroup Signal“, bet ir kartu su C. Nicolai subūrė duetu „Diamond Version“, kuris 2013 m. išleido albumą įrašų kompanijoje „Mute Records“, su- rengė nemažai elektroninių projektų.

2016 m. išėjo trečiasis Byetone solinis albumas „Universal Music“ (leidėjas – „Raster-Noton“).

Pagal www.raster-media.net

Byetone aka Olaf Bender's (b. 1968) creative work began with the casual finding of 16mm film equipment during school time. From that moment on, he started experimenting with the medium "film" as well as the raw material "film".

Technical limitations forced special methods: he scratched directly on the footage to create geometrical figures; the results were archaic motion patterns. As a consequence of his experiments, he came into contact with the East German underground band AG Geige of which he became a permanent member in 1988. By working with this group, he also got into musical aspects. The home computer made it possible for autodidacts like him to work multimedially without musical training.

After the fall of the Berlin wall in 1989, Bender worked in music distribution. The experiences he gained there led him to the idea of publishing his own music by himself. Together with Frank Bretschneider and Carsten Nicolai, he founded the record label Raster-Noton in 1996. One of the label's earliest productions was the Project Signal, which Bender has been continuing together with Bretschneider and Nicolai until today.

Since the label's founding, bender has also produced music solo under the pseudonym Byetone, but it was not until 2008 that he released his first record on Raster-Noton. The lead single *Plastic Star* also defined his signature sound, presenting a minimalist rhythm-based music with a rock attitude that can do without too much processing and decoration; an archaic, rebellious music full of energy. The year 2008 also saw the release of his first full-length record, the highly acclaimed *Death of a Typographer*, whose follow-up *Symeta*, released in 2011, even entered several "record of the year" lists.

In the wake of his own records, Byetone has also produced remixes for artists like Modeselektor and VCMG as well as sound works for fashion designers like Rick Owens, Nina Ricci or NikeLab. Besides being part of Raster-Noton's supergroup signal, he is also part of the Duo Diamond Version (together with Nicolai) that released a series of EPs and a full-length record on Mute Records in 2013.

Byetone's third solo full-length album, *Universal Music*, finally saw its release on Raster-Noton in 2016.

From www.raster-media.net

Garuojančioje atmosferoje pakibusios „Fume“ pulsacijos kyla iš sodrių boso sluoksniių, tolsta erdvėje plintančia ritmika ir kilsteli aukščiau įprastų būsenų. Garsinį paveikslą praturtina ir tamsus *triphopas*, ir *break* charakterio potėpiai. „Fume“ muzika remiasi rūke švytinčiais atskaitos taškais, tarp kurių pasklinda emocijomis prisodrinti garsiniai išmatavimai. Čia kviečiama mégautis muzika tiesiog savaime, neprisirišant prie apibréžimų. To patvirtinimas – albumas „Luminance“, kurį spalio 18 dieną išleidžia „Suru Records“. Šį albumą „Fume“ pristato po beveik dvejų metų tylos.

Fume's audio narrative is being built up from bits and pieces of dark and raw synthetic trip hop and break-esque elements, surrounded with cold, foggy ambient soundscapes with piercing raw leads. A little bit off from the urban city soundscape, yet not in the foggy forest mist. After nearly two years of silence, Fume presents *Luminance*, which will be out October 18th on Suru Records.

Lapkričio 10 d., šeštadienis, 19 val. | 10 November, Saturday, 7 PM
Lietuvos nacionalinė filharmonija | Lithuanian National Philharmonic Hall

LIETUVOS NACIONALINIS SIMFONINIS ORKESTRAS | LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY ORCHESTRA

Lukas Geniušas (fortepijonas | piano)

Jude Carlton (perkusija, Didžioji Britanija | percussion, Great Britain)

Dirigentas | Conductor **Ville Matvejeff** (Suomija | Finland)

Magnus Lindberg

Two Episodes simfoniniam orkestrui | for orchestra (2016)

Rūta Vitkauskaitė

Chrysalis perkusininkui ir orkestrui | for percussionist and orchestra
(2018, premjera | premiere)*

John Adams

Century Rolls, koncertas fortepijonui ir orkestrui | Concerto for piano and orchestra (1997)

First Movement

Manny's Gym

Hail, Bop

* Festivalio GAIDA užsakymas | GAIDA Festival commission

Magnus Lindberg, žr. p. 10.

Premjeros metu 2016 m. simfoninė kompozicija „**Two Episodes**“ (2016) buvo atliekama prieš L. van Beethoveno Devintąją simfoniją. M. Lindbergas teigia, kad savo muzikoje jis panaudojo ne tiesiogines Vienos klasiko kūrinio citatas, bet aliužias. Anot kompozitoriaus, kūrinyje „Two Episodes“ girdėti „akivaizdžios garsinės nuorodos, kūrinio orkestruotė atitinka simfonijos instrumentų sudėtį, čia néra daugeliui mano darbų būdingos arfos, fortepijono ar egzotinių mušamujų. Suprantama, kad mano harmonijos skambesys yra vėlyvesnis už L.van Beethoveno muzikos kalbą. Tačiau savo kūrinyje aš grįžtu prie sekvincijų principo, kuris būdingas mano 9-ojo deš. muzikai, pavyzdžiu, kompozicijai „Kinetics“. Tokiu būdu mėginu išgauti klasikinės funkcinės harmonijos šiuolaikinį atitikmenį, sudarytą iš spektrinių serijų.“

Pagal www.boosey.com

Magnus Lindberg, see p. 12.

During its premiere in 2016, **Two Episodes for orchestra** (2016) was positioned to lead directly into the performance of Beethoven's Symphony No. 9. According to composer: "Rather than quotations, I've embedded a number of Beethovenian allusions, so there are clear aural links, and the orchestration matches the symphony, so it will have a period color without harp, piano and exotic percussion that feature in many of my works. The harmonic world will naturally be much later than Beethoven's. I've returned to the sequencing of harmonies I was exploring in works like *Kinetics* in the late 1980s, trying to find a modern equivalent of classical functional harmony built from the spectral series."

From www.boosey.com

Rūta Vitkauskaitės (g. 1984) muzikinių interesų laukas yra labai platus. Dirbdama akademinės kompozicijos srityje (praėjusiais metais sėkmingai apgynė daktaro disertaciją Londono karališkojoje muzikos akademijoje), ji iniciavo keletą eksperimentinių grupių (muzikos vizualizacijos kolektivas „Muzika yra labai svarbi“, duetas „R&R Electronics“), organizavo šiuolaikinės muzikos renginius – 2006–2010 m. buvo festivalio „Druskomanija“ direktoriė, 2009–2012 m. – laboratorijų tinklo „Procesas“ vadovė, 2013–2016 m. su Martinu Q Larssonu rengė kursus „New Music Incubator“ profesionaliems muzikams. Dažnai kompozitorė savo muziką atlieka pati (smuikas, fortepijonas, balsas, elektronika, jos pačios instrumentų kolekcija ir rankų darbo instrumentai). R. Vitkauskaitė giličiasi į muzikos edukacijos sritį – dirbo Birmingemo šiuolaikinės muzikos edukacijos grupėje, buvo Karališkosios muzikos akademijos Atviros akademijos stipendininkė, organizacijoje „Westminster Arts“ Londone dirbo su demencija sergančiais žmonėmis. Jos erdvinė opera „Confessions“, sukurta su Asa Nordgren ir Jenu Hendmanu, 2016 m. pelnė Auksinio scenos kryžiaus ir Metų muzikos vinies apdovanojimus. Kompozitorė dažnai bendradarbiauja tarpdalykiniuose, skirtingas sritis jungiančiuose projektuose (kūrybinė operos komanda „Kliudžiai“, projektas „Aronijos uvertūra“). Taip pat menininkė giličiasi į suasmeninto muzikos suvokimo sritį, minėtinės performansas „Something Personal“ bei vėliausias darbas „Walking Opera“.

„Chrysalis“ perkusininkui ir orkestrui (2018) idėja subrendo besiklausant indiškų konkakkol atlikimų ir derinant jų ritmus su mane dominančiais garso pažinimo ir analizavimo

aspektais. Partija perkusininkui gimė po daugelio valandų, praleistų Jude'o Carltono studijoje, klausantis vos girdimų mušamuų garsų ir dramatiško didžiųjų instrumentų skambesio. Kūrinių forma – tai kelionė iš struktūra persmelkto ritminio pasaulio į visai kitokį pasaulį, sukurtą iš abstrakcijų ir tembrinių garsų. Daugelis instrumentų scenoje yra mano arba Jude'o, kai kuriuos jų Jude'as pasigamino pats. Mažiesiems instrumentams tai bus pirmasis pasirodymas didžiojoje scenoje. Tad klausykitės jų atidžiai...

Rūta Vitkauskaitė

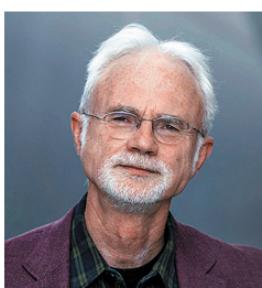
Rūta Vitkauskaitė's (b. 1984) musical interests are widely varied – while working in the field of classical composition (last year she received PhD in Composition at the Royal Academy of Music in London), she has also been an active initiator of experimental music groups (music visualization group *Music is Very Important*, post-comedy band *R&R Electronics*), organizer and curator of contemporary music events (director of Druskomanija Festival in 2006–2010 and of workshop series *The Process* in 2009–2012, facilitator of the New Music Incubator project together with President of FST, Martin Q Larsson in 2013–2016). She often appears as a performer of her own music (violin, piano, voice, electronics, her instrument collection, and her handmade instruments). Vitkauskaitė has a deep interest in the music education (Birmingham Contemporary Music Group Learning Trainee, Fellow at the Open Academy at the Royal Academy of Music, working creatively with people living with dementia through Westminster Arts). In her creative practice she often takes collaborative approach in music (e.g. spatial opera *Confessions* with Asa Nordgren and Jens Hendman, produced by *Operomanija*, and recently awarded Golden Cross of the Stage and Nail of The Year in Lithuania). She is a collaborator in interdisciplinary (creative opera group *Kliudžiai*) and cross-genre works, e.g. *Aronia Overture*. On her individual practice, Vitkauskaitė is researching personal music performance (*Something Personal* performance, and her current project *Walking Opera*).

The idea for ***Chrysalis for percussionist and orchestra*** (2018) emerged from listening to Indian konnakol performances, and merging those rhythms with my interest in sound exploration. The percussion part was a result of many hours spent in Jude Carlton's studio, listening to some very tiny and some big and dramatic sounds of hundreds of percussion instruments. The form of the piece became a journey from a structuralized rhythmical world, into a world of timbral abstraction, and back. Many of the instruments you will see on the stage are owned by myself or Jude personally, some of them even built by Jude. For some of those tiny instruments, it will be the first time on the big stage. So listen carefully...

Rūta Vitkauskaitė

Kompozitorius, dirigentas ir māstytojas **Johnas Adamsas** (g. 1947) užima svarbią vietą Amerikos muzikos pasaulyje. Jo operiniai ir simfoniniai kūriniai išsiskiria iš kitų šiuolaikinės muzikos kūrėjų kompozicijų savo išraiškos gelme ir garso skaidrumu, o savo tematika jie giliai humanistiški.

Gimęs ir užaugęs Naujojoje Anglijoje (Vusteryje, Masačusetso valstijoje), J. Adamsas pradžioje mokėsi groti klarnetu, jo kaip menininko ir māstytojo pasaulėžiūrą formavo Naujosios Anglijos intelektualinės ir meninės tradicijos, studijos Harvardo

universitete, vadovaujant amerikiečių kompozitoriams Leonui Kirchneriu ir Rogerui Session-sui, lankymasis Bostono simfoninio orkestro koncertuose. 1982–1985 m. buvo San Fransisko simfoninio orkestro kompozitorius bei inicijavo koncertų seriją „Naujoji ir neįprasta muzika“. 2016–2017 m. buvo Berlyno filharmonijos orkestro reziduojantis kompozitorius.

J. Adamso opera „Nixon in China“ 1988 m. pelnė apdovanojimą „Grammy“; jo Koncertas smuikui 1993 m. pelnė Luisvilio universiteto įsteigtą Grawemeyerio prizą. Už Niujorko filharmonijos užsakytą kompoziciją „On the Transmigration of Souls“ orkestrui, mišriam chorui, vaikų chorui ir garsio įrašui, skirtą rugsejö 11-osios metinėms pažymėti (premiera įvyko 2002 m. rugsejö 19 d.), J. Adamsas 2003 m. pelnė Pulicerio premiją.

Ankstyvajai jo kūrybai būdingas akademinis bražas, tačiau gana greitai kompozitorius pasuko link platesnių horizontų, pasitelkdamas pop, džiazo, elektroninės muzikos elementus. Šio autoriaus muzikoje dominuoja repetityviškumu ir paprastumu grįsta minimalistinė technika, kuri neretai praturtinama ekspresyviomis, netgi neoromantinėmis išraiškos priemonėmis. Kaip sako kompozitorius, jo minimalizmas kitoks, „ne toks, kokj visi žino ar įsivaizduoja“ („minimalism, but not as you know it“).

J. Adamsas aktyviai reiškiasi kaip dirigentas bei plačiai vertinamas kaip provokuojantis rašytojas.

Pagal www.earbox.com,
„Encyclopaedia Britannica“, „The Guardian“

Koncertą fortepijonui ir orkestrui „Century rolls“ (1997) J. Adamsui užsakė jo bičiulis pianistas Emanuelis Axas. Kūrinj sudaro trys dalys, bet pagrindinis svorio centras atitenka pirmajai – ji trunka kone pusę viso Koncerto. Jau pradžioje išryškėja skirtingu sferų gretinimo idėja – virš plaktukinio fortepijono „dunksėjimo“ drikiasi *piccolo* fleitos ir arfos pokalbiai. Šie instrumentai žaviasi soluoja ir įsijungus kitoms orkestro grupėms. J. Adamso teigimu, šios dalies muzikoje siekiama konflikto, nerimtumo ir ekstravagancijos sugretinimo. Čia sumaišomi I. Paderewskio, S. Rachmaninovo, G. Gershwino, regtaimų atlikėjų, pianisto ir kompozitoriaus Jelly Rollo Mortono muzikos elementai – taip, anot J. Adamso, kuriamas šiuolaikiško fortepijono ritinėlio skambesys.

Antra dalis pavadinota pagal E. Axo pravardę „Manny“ bei turi sasajų su Erico Satie „Himnopedijų“ pavadinimais. Tradiciškai tai lėtoji instrumentinio koncerto dalis, kurioje vengiama bet kokio didesnio *crescendo* ir pasineriama į absolютų transą. Trečią dalį kompozitorius pavadinė kaip tik tuo metu, kai jis rašė Koncertą, virš Amerikos praskriejusios kometos „Hale-Bopp“ garbei, panaudodamas žaismingą žodžių kalambūrą. Čia nepaliaujamai grojantis plaktukinis fortepijonas sugrąžina ekstravagantišką pirmosios dalies skambesį, sinkopės ir greiti *arpeggio* nukelia į bugivugį pasaulį.

„Pagrindinė „Century Rolls“ idėja gimė vieną velyvą vakarą klausantis 3-iojo deš. muzikos mechaniniam fortepijonui įrašo. Koncertui būdingas iškreiptas pasitenkinimas visa praeities fortepijonine muzika, ar tai būtų populiaroji, ar akademinė. Žvelgdamas atgal, matau, kad, daugiau nei tikėjausi, mane rašantį paveikė ne tik mano „Grand Pianola Music“ (1982), bet ir Conlono Nancarrowo ankstyvosios mechaninio fortepijono studijos. Paskutinė dalis „Hail Bop“ – tai mano pagarba itin keistam C. Nancarrowo būdui derinti amerikiečių „muzikos tarme“ su dygia ir padrika ritmine faktūra.“

John Adams, 1998 m., www.earbox.com

Composer, conductor, and creative thinker – **John Adams** (b. 1947) occupies a unique position in the world of American music. His works, both operatic and symphonic, stand out

among contemporary classical compositions for their depth of expression, brilliance of sound, and the profoundly humanist nature of their themes.

Born and raised in New England, Adams learned the clarinet from his father and played in marching bands and community orchestras during his formative years. The intellectual and artistic traditions of New England, including his studies at Harvard University and attendance at Boston Symphony Orchestra concerts, helped shape him as an artist and thinker. He was a composer-in-residence of the San Francisco Symphony (1982–1985); in 1978 he founded and directed the San Francisco Orchestra's series New and Unusual Music. He was a composer-in-residence with the Berlin Philharmonic for the 2016–2017 season.

His opera *Nixon in China* won a 1988 Grammy Award as well as his Violin Concerto won the 1993 Grawemeyer Award. *On the Transmigration of Souls* for orchestra, chorus, children's choir, and prerecorded sound track, commissioned by the New York Philharmonic to commemorate the first anniversary of 9/11, received the 2003 Pulitzer Prize in Music.

Although his early compositions were in an academic style, Adams soon began drawing on much broader sources, including pop, jazz, electronic music, and minimalism. His use of minimalist techniques – characterized by repetition and simplicity – came to be tempered by expressive, even neo-Romantic, elements. The composer states: "Minimalism, but not as you know it." Adams is a much sought-after conductor, appearing with the world's major orchestras, as well as he is also a highly esteemed and provocative writer.

From www.earbox.com,
Encyclopaedia Britannica, The Guardian

Century Rolls, Concerto for piano and orchestra (1997). "The germinating idea behind *Century Rolls* was an experience I had late one night listening to a recording of old piano roll music from the 1920's. The concerto takes a kind of polymorphous-perverse pleasure in the whole past century of piano music, both popular and classical. In retrospect I see that it owes more than I realized not only to my own *Grand Pianola Music* (1982), but also to the early studies for player piano by Conlon Nancarrow. The last movement, *Hail Bop* (so named in honor of my misapprehension of the name of last year's comet, Hale-Bopp) is a kind of homage to Nancarrow's peculiarly whimsical way of wedding American vernacular music to a spiky, disjunct rhythmic texture."

John Adams, 1998, www.earbox.com

Apie atlikėjus | Performers

„Jis skambina raiškiai – kaip jaunas atlikėjas, tebelaimintis konkursus, bet ir brandžiai – kaip muzikantas, gebantis atskleisti kūrinio architektūrą, o jo ekspresija toli gražu néra savitikslė“, – taip britų dienraštis „The Guardian“ rašė apie vieną ryškiausių jauniosios kartos Lietuvos pianistą **Luką Geniušą**. Lukas gimė 1990 m. Maskvoje muzikantų šeimoje, pirmą kartą prie pianino sėdo būdamas penkerių, o sulaukęs dvidešimtojo gimtadienio jau galėjo didžiuotis keliais tarptautiniais apdovanojimais, pavyzdžiui, pergale Ginos Bachauer pianistų konkurse Solt Leik Sityje ir antraja vieta F. Chopino konkurse Varšuvoje. Maskvoje, 15-ajame P. Čaikovskio konkurse, 2015 m. laimėtas sidabro medalis – bene svarbiausias pianisto pasiekimas konkursinėje scenoje pastaruoju metu.

L. Geniušas – platus kūrybinio akiračio menininkas, atliekantis labai įvairų repertuarą – nuo baroko ir L. van Beethoveno iki P. Hindemitho ir ką tik parašytų naujų opusų. Be to, rusiško kraujo turintis atlikėjas dažnai groja rusų klasiką (P. Čaikovskio, S. Rachmaninovo, S. Prokofjevo) fortepijoninę muziką. 2017–2018 m. sezonas, kaip jau įprasta, buvo kupinas kūrybinės veiklos: L. Geniušas skambino rečitalius La Rok d'Anterono ir Verbjė festivaliuose, pirmą kartą koncertavo Niujorko muziejuje „The Frick Collection“ ir Elmau pilies festivalyje Bavarijoje, su- rengti pasirodymai su Aleksandro Vedernikovo diriguojamu Odensės filharmonijos orkestru bei rečitaliai Tokiuje ir Makao.

Nuo 2015 m. pianistas prisideda prie Toronte įsikūrusios filantropinio pobūdžio organizacijos veiklos: jis, kaip atlikėjas, dalyvauja programoje „Žvilgsnis į žvaigždes“, kurios tikslas – rengti gyvos muzikos koncertus kalėjimuose, ligoninėse ir benamių prieglaudose.

Pagal www.geniusas.com

The Guardian: "Geniušas plays with a prizewinner's brilliance, yet with a mature ability to recreate a work's architecture, and an expressiveness that doesn't overtly draw attention to itself."

Born in Moscow in 1990, **Lukas Geniušas** started piano studies at the age of 5. He was born into a family of musicians which played a major role in Lukas' swift musical development, in particular the mentorship of his grandmother, Vera Gornostaeva, the prominent teacher and professor at the Moscow Conservatory. This early development helped Lukas become the laureate of several major competitions including the Gina Bachauer Piano Competition in Utah, the Silver medal at the Chopin International Piano Competition in 2010. Two years later he received the German Piano Award in Frankfurt am Main. His most recent victory, and one of the most important, is the Silver Medal at the Tchaikovsky Competition in Moscow in 2015.

Lukas' musical interests are extensive and he explores a wide range of repertoire, from the Baroque to works by contemporary composers. His repertoire spans from Beethoven Piano Concerti through to Hindemith's *Ludus Tonalis*, as well as a strong interest in Russian repertoire such as Tchaikovsky, Rachmaninov and Prokofiev. He has appeared with numerous orchestras under the batons of conductors such as Valery Gergiev, Mikhail Pletnev, Charles Dutoit, Andrey Boreyko, Saulius Sondeckis, Dmitry Sitkovetsky, Antoni Wit, Rafael Payare, and Dmitry Liss, to name but a few. His international career has taken Lukas to prestigious venues and festivals throughout the world, including the Rheingau, Ruhr and Lockenhaus Music Festivals, La Roque D'Anthéron, Piano aux Jacobins, the Auditorium du Louvre and Wigmore Hall, as well as to major concert halls in Russia and South America. In the 2017–2018 season he returned to the La Roque D'Anthéron and Verbier festivals and performed début recitals at Frick Collection in New York and Schloss-Elmau Festival. Important engagements also included performances with Alexander Vedernikov and Odense Philharmonic Orchestra, recitals in Tokyo Bunka-Kaykan and Macau.

Since 2015, Lukas has been a featured artist of *Looking at the Stars* a philanthropy project based in Toronto, whose purpose is to bring classical music to institutions and organizations (prisons, hospitals and shelters) where people may not have an opportunity to experience it live in a traditional setting.

From www.geniusas.com

Londonie gyvenantis perkusininkas ir timpanistas **Jude Carltonas** studijas baigė Kembridžo universitete ir Karališkame muzikos koledže, su jvairiais orkestrais ir kamericiniais ansambliais koncertuoja Didžiojoje Britanijoje ir Europoje. Reikšmingą vietą jo repertuarė užima šiuolaikinė muzika, atlikėjas bendradarbiauja su ansambliais „Riot“ ir „Abstruckt Percussion“, orkestru „Multi-Story“, kaip solistas dalyvavo atliekant kompozitorių Kate Whitley, Michaelo Pisaro ir Joelo Rusto kūrinių premjeras. Kaip orkestro muzikantas nuolatos groja tokiuose kolektyvuose kaip Londono filharmonijos, Karališkosios filharmonijos, „Age of Enlightenment“ simfoniniai orkestrai.

Jude Carlton is a freelance percussionist and timpanist based in London. Since graduating from Cambridge University and the Royal College of Music he has gone on to play in a variety of orchestral and chamber ensembles across the UK and Europe. Contemporary music features heavily in Jude's musical life – he plays with the Riot Ensemble, Multi-Story Orchestra, Abstruckt Percussion Ensemble and has appeared as soloist in the new works by Kate Whitley, Michael Pisaro and Joel Rust. As an orchestral musician, he regularly works with the London Philharmonic Orchestra, Philharmonia, Orchestra of the Age of Enlightenment and the Royal Philharmonic Orchestra.

Juveskiulės simfoninio orkestro vyriausiasis dirigentas **Ville Matvejeffas** (g. 1986) yra Kroatijos nacionalinio teatro HNK pagrindinis kviestinis dirigentas, Turku muzikos festivalio meno vadovas bei organizacijos „Naujosios kartos opera“ įkūrėjas ir meno vadovas. 2020 m. jis pakviestas eiti Savonlinos operos festivalio meno vadovo pareigas. Tarp dirigento pasiodymų šiaisiai metais – koncertai su Helsinkio ir Turku filharmonijų, Oulu simfoniniais, „Avanti!“ kameriniu orkestrais, debiutai su Liuksemburgo filharmonijos kolektyvu, Estijos nacionaliniu, Lahti ir Tapiolos orkestrais. Maestro repertuarą sudaro kūriniai nuo klasikos iki XX a. ir šiuolaikinių kompozicijų. 2011 m. V. Matvejeffas debiutavo kaip operos dirigentas, dirbo Malmės operos teatre ir Karališkojoje operoje Stokholme, buvo dirigentų Esa-Pekkos Salonen ir Leifo Segerstamo asistentas.

V. Matvejeffas taip pat yra aktyviai koncertuojantis pianistas ir kompozitorius, muzikinį išsilavinimą įgijęs Sibiličiaus akademijoje Helsinkyje ir Espoo muzikos institute. Jis yra surengęs pasiodymų jvairiose Europos šalyse, JAV, Kinijoje, Japonijoje ir Meksikoje. Kaip kompozitorius yra parašęs kūrinių Suomijos kamerinio orkestro ir Suomijos radijo simfoninio orkestro užsakymu. Jo kūrinių orkestrui „Ad Astra“ ir koncerto violončeliui „Crossroads“ garso įrašas (išleido kompanija „Alba“) 2015 m. buvo išrinktas Niujorko radijo stoties „WQXR“ savaitės albumu.

Pagal www.matvejeff.com

Jyväskylä Sinfonia chief conductor **Ville Matvejeff** (b. 1986) is a principal guest conductor & music advisor for the Croatian National Theatre HNK Zajc, an artistic director of the Turku Music Festival and is founder and artistic director of New Generation Opera. From 2020 he is designated as artistic director for the Savonlinna Opera Festival. This year includes re-invitations from the Avanti! Chamber Orchestra, Helsinki Philharmonic Orchestra, Turku Philharmonic Orchestra and Oulu Sinfonia amongst others, as well as debuts with the Orchestre Philharmonique du Luxembourg, Estonian National Symphony Orchestra, Sinfonia Lahti, Sonderjylland Symphony Orchestra and Tapiola Sinfonietta. He has developed a broad repertoire extending from the classical through to the 20th century and contemporary. He made his opera debut in 2011 and has held positions at the Malmö Opera and the Royal Swedish Opera in Stockholm as well as working as assistant with conductors such as Esa-Pekka Salonen and Leif Segerstam.

A musical polymath, Matvejeff is also a pianist and composer. He trained at the Sibelius Academy and Espoo Music Institute and has performed throughout Europe as well as the USA, China, Japan and Mexico. As a composer, he has recently received commissions from the Finnish Chamber Orchestra and the Finnish Radio Symphony Orchestra. The recording of his orchestral works *Ad Astra* and Cello Concerto *Crossroads* released on the Alba label was named Q2 Music Album of the Week in 2015 by WQXR Radio Station in New York City.

From www.matvejeff.com

Lietuvos nacionalinis simfoninių orkestras, žr. p. 64.

Lithuanian National Symphony Orchestra, see p. 65.

Lapkričio 10 d., šeštadienis, 22 val. | 10 November, Saturday, 10 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

MOUSE ON MARS

(Vokietija | Germany)

A Mix Of Observations And Abstractions

Kūriniai iš *Dimensional People* (2018) ir kitų albumų |

Pieces from *Dimensional People* (2018) and past albums

Koncertą remia |

Performance is presented with the support of

GOETHE
INSTITUT

„Muzika – tai stipri anarchinė jėga“, – sako Vokietijos elektroninės muzikos dueto „**Mouse on Mars**“ narys Janas St. Werneris. Įtakingasis dienraštis „The New York Times“ ši duetą apibūdina kaip „nenuilstamai išradingus“ muzikantus, jų kūrybai būdingas ir nevaržomos laisvės pojūtis, ir intelektualus prisilietimas. Dvių vaikystės draugų – Jano St. Wernerio ir Andi Tomos – suburtas duetas savo istoriją skaičiuoti pradėjo 1993-aisiais. Pradėję savo veiklą Kelne ir Diuseldorfė, menininkai iškart susidūrė su augančiu démesiu eksperimentinei ir ne-akademinei elektroninei muzikai. Tuo tarpu muzikos apžvalgininkai jau šių atlikėjų karjeros pradžioje pastebėjo ir grupės kūryboje įvertino unikalą nekontroliuojamo chaoso ir kruopščiai organizuotų struktūrų muzikinę sajungą, išskiriančią šiuos menininkus iš visų kitų. Jų muziką apibrėžia atsiribojimas nuo bet kokių ideologijų ar žanrų konvencijų, balansuojant tarp pop, akademinių, klubinių ir avant-gardinės muzikos. Stilius hibridinis, Jame nuolat jungiamos naujos įtakos ir įvairiausi žanrai. Šio dueto kūryba – pop ir eksperimentinės muzikos raizgynys, čia triukšmingas, čia keistai gražus. Jų muzika ir drąsiai avangardinė, ir žaisminga, bet visada persmelkta visa griaunantį gaivalo. Fragmentiškos melodijos, svaigūs disonansai, aštrios moduliacijos, keisti garsinių elementų srautai, chaotiški persidengimai – visa taip apibrėžia nuolat kintančią „Mouse on Mars“ garso estetiką, kuri atspindi bendrą jų kūrybos takumą, nulemtą nenuilstančios vaizduotės, savotiško humoro ir besalygiško nonkonformizmo.

„Mouse on Mars“ veikla pasižymi milžiniška amplitude, netradiciniai video klipai buvo transliuoti net ir „MTV“ televizijoje. Tarp įdomiausių ir tradicines ribas peržengiančių projektų – orkestrinė kompozicija „Paeannumnon“ (2011), skirta Kelno filharmonijos 25-osioms metinėms, ar J.St. Wernerio elektronikos opera „Miscontinuum“ (2014) pagal Markuso Popo libretą. Po to, kai 1994 m. britų garso įrašų kompanija „Too Pure“ išleido grupės pirmą albumą „Vulvaland“, atlikėjai per savo karjerą parengė iš viso 12 albumų, kurie plačiai įvertinti kritikų, 14 singlų ir EP, surengė pasiodymų daugelyje pasaulinio garso festivalių, tokiuose kaip „Sonár“ Barselonoje, CTM Berlyne, „Mutek“ Monrealyje, „Taicoclub“ Tokiuje ir kituose, o taip pat „Boiler Room“ koncertų serijoje. Tarp įsimintiniausių kūrybinių partnerystčių minėtinės bendradarbiavimas su grupe „Stereolab“ ir jų vokaliste Laetitia Sadier, bendras projektas „Microstoria“ su Markusu Popu ir jo grupe „Oval“, bendras projektas „Von Südenfed“ su anglų pankroko legenda Marku E. Smithu iš „The Fall“. „Mouse on Mars“ taip pat yra bendradarbiavę su Tyondai Braxtonu, Matthew' u Herbertu, „Junior Boys“, „Errorsmith“, „Puppatastaz“, „Atom TM“, Ericu D. Clarku, Helado Negro, Siriusmo, „Modeselektor“, Machinedrum, „Tortoise“, „Bon Iver“, „The National“, Čikagos simfoniniu orkestru ir kitais.

Suvieniję kūrybines pastangas su fotografu iš Kelno, „a-musik“ nariu Franku Dommertu, „Mouse on Mars“ įsteigė nuosavą garso įrašų kompaniją „Sonig“ – eksperimentinei, žanrų ribas peržengiančiai muzikai skirtą platformą, skatinančią bendradarbiauti įvairaus profilio menininkus, tokius kaip F.X. Randomizas, Patricas Catani, didžėjus „Elephant Power“, orkestras „Fan Club“, Kevinas Blechdomas, Schlammpeitzigeris, Kai Althoffas, Nathanas Michelis ar Adamas Butleris. „Mouse on Mars“ nepaliauja eksperimentuoti peržengiant muzikos ribas ir ležiantis į tarpdisciplinines muzikos, dailės, teorijos, muzikinio teatro, literatūros, radijo dramos, mokslo ir technologijų sajungos paieškas. J.St. Werneris ir A. Toma aktyvūs ir akademinėje sferoje – jau ilgą laiką keičiasi idėjomis su medijų teoretiku Siegfriedu Zielinskiui bei chaoso teorijos kūrėju Otto E. Rössleriu. J.St. Werneris yra austrų rašytojo ir kibernetiko Oswaldo Wienerio sukurtos tarpdisciplininės grupės narys bei dalyvauja kuriant ir pristatant modelius, padedančius suprasti garso suvokimo ir kognityvinio apdorojimo procesus.

Daugialypumas ir įvairovė su visa iš to kylančia efektinga (ar ne visai) kakofonija yra „Mouse on Mars“ meninio požiūrio esmė. Netikslumas, triukšmas, disonansai, intuicija, spekuliatyvu-

mas, spontaniškumas, improvizacija, vaizduotė, sasajos, nesivaldymas ir perteklius – tai tik keletas šių menininkų naudojamų priemonių. Todėl norint suprasti muzikinį ir meninį „Mouse on Mars“ pasaulį, reikia žvelgti kompleksiškai, aprépiant jų kūrybines partnerystes, bendrus projektus ir nuorodas. Tačiau net ir pilnas paveikslas išliks šiek tiek nepažinus.

Apie 2018 m. balandžių pasirodžiusį „Mouse on Mars“ albumą „**Dimensional People**“ iškart suskubo parašyti visi svarbiausi leidiniai – nuo „The New York Times“ iki vienos įtakingiausių internetinių platformų „Pitchfork“. Ir kritikus, ir publiką albumas dar kartą nustebino visiškai nauju skambesiui. Ne mažiau dėmesio sulaukė ir išskirtinė šio albumo kūrybinė grupė, pilna garsenybių nuo „Bon Iver“ lyderio Justino Vernono, Aarono ir Bryce'o Dessnerių iš grupės „The National“, Zacho Condono iš „Beirut“ iki Spank Rock, Swamp Dogg, Erico D. Clarko, Amandos Blank, Samo Amidono ar net vieno ryškiausiu šiandienos šiuolaikinės muzikos ansambliai „musikFabrik“.

Projektas „Dimensional People“, iš pradžių pavadintas naujuoju konstruktivistiniu socializmu, kiekvienam dalyvaujančiam svečiui suteikia platformą įsiamžinti albume kokia tik nori veikla ar vaidmeniu: pasakotojo, ansamblio nario, daugialypio personažo ar solisto vaidmeniu; tai gali būti tobulas momentas, jam'as, abstraktus garsas ar nuotaika. Pirmą kartą kūrinys buvo atliktas kaip erdinė kompozicija, objektinių garso miksavimo technologijų pagalba eksperimentuojanti su įvairiomis skambesio kūrimo ir kolektyvinio muzikavimo galimybėmis; albumas toliau plėtoja šias idėjas. „Dimensional People“ – tai dinamiškas 50 instrumentų orkestras, istoriją pasakojantis garsais. Kiekvienas atlikėjas – tai įvairialypis personažas; įrašas – įsivaizduojama scena; įrašo gamyba – tai režisūra, apšvietimas ir kintančios dekoracijos.

Pagal www.mouseonmars.com

“Music is a strong anarchic force,” says Jan St. Werner of the **Mouse on Mars** electronic music duo from Germany. Described by the influential *New York Times* as “relentlessly inventive,” the musicians create a musical universe where wilderness and intelligence go hand in hand. Two childhood friends, Jan St. Werner and Andi Toma of Köln and Düsseldorf, respectively, began working as Mouse on Mars in 1993 during a time of an awakening interest in experimental and non-academic electronic music. At the very start, the duo stirred up international attention and acclaim for their idiosyncratic musical language characterised by a unique fusion of uncontrollable chaos and meticulously arranged structures. Free from schools of thoughts and genre conventions, their music inhabits a no man's land between pop, art, club music, and the avant-garde. Their hybrid style constantly synthesizes new influences and a wide variety of genres. A disorienting mix of pop and experimentation running from noise to strange beauty, their music is at the same time resolutely avant-garde and playful, though always charged with a destructive compulsion. Brimming with fragmented melodies, spacey dissonances, edgy breaks, strange streams of sonic particles, and chaotic overlays, *Mouse on Mars'* fluid sound aesthetic reflects their general mutability, which is deeply rooted in their restless ingenuity, quirky sense of humor, and fearless non-conformism.

Mouse on Mars' activities veer in all directions; the duo's unconventional music videos have even been aired on MTV. Their most intriguing cutting-edge projects include an orchestral work, *Paeanumnon* (2011), performed on the occasion of Cologne Philharmonic's 25th anniversary, and Werner's electronic opera, *Miscontinuum* (2014), with a libretto by Markus Popp, and many others. Since their first album, *Vulvaland*, produced by a British label *Too Pure*, Mouse on Mars have released 12 widely acclaimed albums, 14 singles and EPs and have appeared in a wide array of internationally reputed festivals including Sónar Barcelona, CTM Berlin, Mutek Montreal, Taicoclub in Tokyo, to name a few, as well as in the Boiler Room con-

cert series. Best-known collaborations include work with Stereolab and the group's vocalist Laetitia Sadier, with Oval's Markus Popp in their *Microstoria* project, and with English punk legend Mark E. Smith of *The Fall*, with whom *Mouse on Mars* formed *Von Südenfed*. Other artists *Mouse on Mars* have collaborated with are Tyondai Braxton, Stereolab, Matthew Herbert, Junior Boys, Errorsmith, Puppymastaz, Atom TM, Eric D Clark, Helado Negro, Sironusmo, Modeselektor, Machinedrum, Tortoise, Bon Iver, Schlammpeitziger, The National, Chicago Symphony Orchestra, etc. In the same synergetic spirit, *Mouse on Mars* created their own Sonig label with Cologne based photographer and a-musik member Frank Domment in order to provide a platform for experimental, genre defying music, and to support exchange with a wide range of artists, such as F.X. Randomiz, Patric Catani, DJ Elephant Power, Fan Club orchestra, Kevin Blechdom, Schlammpeitziger, Kai Althoff, Nathan Michel or Adam Butler. *Mouse on Mars* continue experimentation with the boundaries of music on their interdisciplinary quest for a synergy of music, art, theory, music theatre, literature, radio drama, science, and technology. Within the theoretical field, Jan St. Werner and Andi Toma uphold a longstanding exchange with media theorist Siegfried Zielinski or chaos theory pioneer Otto E. Rössler. Werner is also a member of an interdisciplinary group created by Austrian writer and cybernetician Oswald Wiener, where he participates in developing and presenting models for understanding the perception and cognitive processing of sound.

Multiplicity and diversity, in all of their cacophonous glory (including failure), form the crux of *Mouse on Mars'* artistic agenda. Imprecision, noise, dissonance, intuition, speculation, spontaneity, improvisation, imagination, connectivity, loss of control, and overload constitute some of their many vehicles. *Mouse on Mars'* musical and artistic universe thus emerges only through a holistic consideration of their extended constellation of collaborations, projects, and references. Even then, the full picture is never quite clear.

Mouse on Mars' latest album ***Dimensional People***, released in April 2018, has been covered in all major publications from *The New York Times* to *Pitchfork*, one of the most influential music sites on the web. The new album once again impressed the audiences and critics alike with a sound which is "unlike anything else they've made." None the less impressive was the project's creative team teeming with celebrities from Justin Vernon of Bon Iver, Aaron and Bryce Dessner of The National, Zach Condon of Beirut to Spank Rock, Swamp Dogg, Eric D. Clark, Amanda Blank, Sam Amidon and even musikFabrik, one of today's leading ensembles for contemporary music. *Dimensional People*, initially titled new constructivist socialism, gives each participating guest a platform to imprint the album as whoever or whatever they want to be: a narrator, a perfect moment, a jam, an ensemble member, an abstract sound, a multiple persona, a mood, a soloist. Originally premiering as a spatial composition using object-based mixing technology playing with the possibilities of sonic design and collective musicianship, the recording expands upon these ideas. *Dimensional People* expresses itself as a dynamic 50-piece orchestra, telling a story in sound. Each player is a multifaceted character, the recording an imagined stage, and the production is direction, lighting, and setting changes.

From www.mouseonmars.com